

2. Коринћанима

Чак Смит

1. поглавље

Хајде да отворимо наше Библије у 2. посланици Коринћанима, прво поглавље.

Црква у Коринту је била подељена црква. Пуно телесности је било присутно, и пуно проблема са њиховом доктрином, тако да је Павле морао да напише његову прву посланицу, која је мало строга и са којом је он намерио да исправи многе доктриналне грешке које су постојале. Желео је да их изведе из телесности ка исправном духовном животу. Један од знакова телесности је подељеност која је постојала у Коринтској цркви. Неки су говорили, „Ја сам баптиста,“ док су други, „Ја сам презбетеријанац,“ трећи су говорили, „Ја сам православац.“ У релности оно што су они говорили је, „Ја сам Аполов. Ја сам Петров. Ја сам Павлов. Ја сам Христов.“ Тако да је ова партијска припадност довела до поделе у телу Христовом.

Павле је написао прву посланицу да бих укорио ову подељеност. Он је писао да бих исправио ту телесност и доктриналне грешке. Ефекат његове прве посланице је био поларизовајући. И било је оних који су се по слушању прве посланице покајали и променили свој живот. Они су се заиста поправили после слушања Павлове прве посланице, али је такође били и оних који су се још више супроставили Павлу. Можда су то били Јудаизери или можда они који су говорили, „Ми смо Христови,“ а то били они који су учили само оно што је Исус рекао на Његовој беседи на гори и нису прихватили милост Божију о којој је Павле говорио да је дошла кроз Исуса Христа.

Они су се очајнички борили против Павла и оговарали га, они су доводили његово апостолство у питање да бих уништили његов ауторитет. И чини се да је Тимотеј био тај који је однео Коринћанима ту прву Павлову посланицу, и да је он био тај који је пренео извештај о томе како су је примили. Тито је тамо остао неко време и требао је да се сретне са Павлом у Троади и да му тамо у потпуности пренесе извештај о стању Коринтске цркве.

Када је Павле дошао у Троаду, Тито није био тамо. Бог је отворио успешна врата службе у Троади, али пошто је био узнемирен и забринут у духу око тога како ће Коринћани примити његову посланицу он није остао у Троади него се упутио ка Македонији, где се напосредом срео са Титом који му је пренео вести о стању Коринтске цркве и та вест је охрабрила Павла. Али је у исто време чуо вест о тој групи која се супроставила Павлу и која је доводила у питање његово апостолство. Тако да је Павле од Тита научио стање цркве у Коринту.

Тимотеј је био са Павлом када је Павле првобитно дошао у Коринт. Тако да се Тимотеј заједно са Павлом придружује у поздраву Коринтској цркви, али Павле прво каже следеће,

Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој (1:1)

Било је оних који су доводили у питање Павлово апостолство, они су говорили да је Павле сам себи дао ту титулу. И Павле овде јасно почиње са тиме да је његово апостолство од Бога дано.

Павле је у првој посланици коју је написао Коринћанима у 12. поглавље рекао, „Да ли су сви апостоли? Да ли су сви еванђелисти? Да ли сви чине чудеса?“ И очигледан одговор је, не, јер је то питање реторичко питање. Зато Павле каже, „Павле, апостол по вољи Божијој.“ Али, Бог није позвао свакога да буде апостол.

Питање је, „На шта те је Бог позвао?“ Ако бих ја писао некој цркви ја бих требао да се потпишем као, „Чак, пастор/учитељ по вољи Божијој.“ Ја не бих могао да напишем, „Чак, апостол Исуса Христа по вољи Божијој,“ јер то није мој позив. Бог ме је позвао да будем пастор/учитељ. Али има оних који могу да напишу, „Драган, механичар по Божијој вољи.“ „Јован, риболовац по Божијој вољи.“ „Марко, продавац по Божијој вољи.“ Бог је позвао људе да буду у свим врстима занимања. Битна ствар је та да сам то што јесам по Божијој вољи, да ја радим оно на шта ме је Бог позвао. И дивно је када можеш да кажеш, „Ја ходам у Божијој вољи за мој живот.“ Да шта год да јесам ја јесам по Божијој вољи. И зато,

Од Павла, апостола Исуса Христа по вољи Божијој и брата Тимотија (1:1)

Тимотеј им је служио и он их је учио када је Павле први пут посетио Коринт, тако да Павле укључује Тимотеја у његовом поздраву, „брат Тимотеј,“

цркви Божијој у Коринту, са свима светима који су у свој Ахаји (1:1)

Ахаја је регион око Коринта.

Благодат вам и мир од Бога Оца нашег, и Господа Исуса Христа. (1:2)

И ово препознајемо као типичан Павлов поздрав. Многе од својих посланица је Павле започео са веома сличним поздравом, „Благодат/милост вам,“ и то је веома типичан грчки поздрав. „И мир,“ је веома типичан Јеврејски поздрав, шалом. Грци би се поздравили са *карас* а Јевреји са *шалом*. Ове две речи су такође познате као сијамски близанци Новог Завета.

„Од Бога Оца, и од нашег Господа Исуса Христа.“ Поново бих хтео да напоменм, да *Господ Исус Христ* није Његово име. *Исус* је Његово име. *Господ* је титула која облежава какав однос ми треба да имамо са Њиме. И неки људи мисле да је ово као прво и средње име и презиме, Господ Исус Христ. *Господ* је титула, и то веома битна титула, која облежава мој однос са Њиме, где сам ја слуга а Он је мој господар. И за мене је ово битно да признам да бих био спашен. „Јер, ако признајеш устима својим да је Исус Господ, и верујеш у срцу свом да Га Бог подиже из мртвих, бићеш спасен“ (Римљанима 10:9).

Христ је послање, Његова мисија, и значи помазани, мешијах. И говори о томе да је Он испуњење Божијег обећања о спасењу.

Благословен Бог и Отац Господа нашег Исуса Христа, Отац милости и Бог сваке утехе, (1:3)

И ово је поздрав који је веома типичан за Павла. „Благословен Бог и Отац Господа нашег Исуса Христа, који нас је благословио сваким благословом духовним на небесима кроз Христа“ (Ефежанима 1:3). Ово је веома слично са тиме како је он започео своју посланицу Ефежанима. Као прво видимо поздрав свима, па затим благодат и мир за исте људе; па затим признање његове мисије, која започиње са тиме шта је он по Божијој вољи, апостол; и затим иде хвала Богу, слава Богу. Ова реч *благословен* би тачније преведено била, „*слава Богу* и Оцу Господа нашег Исуса Христа, Оцу милости и Бог сваке утехе.“

Који нас утешава у свакој невољи нашој, да бисмо могли утешити оне који су у свакој невољи утехом којом нас саме Бог утешава. Јер како се страдања Христова умножавају на нама тако се и утеха наша умножава кроз Христа. Ако ли смо, пак, у невољи, за вашу је утеху и спасење, које постаје у трпљењу тих истих страдања која и ми подносимо. (1:4-6).

Павле овде говори о страдањима која је искусио, о патњама које је искусио, и искушења која је искусио. Нама је тешко да схватимо зашто бих Бог дозволио да ми патимо? Зашто би Бог дозволио да ми пролазимо кроз искушења? Зашто бих Бог дозволио да страдамо? Разлог зашто се ово питамо је јер знамо да је Бог, Бог љубави, и да Он контролише околности у нашем животу. И веома је тешко за нас да схватимо зашто бих Бог дозволио да патимо ако нас толико воли, зашто бих дозволио да страдамо?

Павле нам овде каже да је он искусио све ово да бих он у томе могао да искуси утеху која долази од Бога, да бих онда он у заузврат могао да утешио друге са истом утехом коју је он примио. Бог је дозволио ове ствари да му се догоде ове ствари не само њега ради, него ради и других, да би он могао да служи Бога на овај начин, преносећи им утеху коју је и он сам примио.

Када ја погледам на свој живот, знам да је Бог дозволио пуно потешкоћа да дођу у мој живот да би ја могао да разумем и да се поистовечим са онима којима служим, који у том моменту пролазе кроз исте потешкоће. Ако ја сам не би прошао кроз исте ствари кроз коју можда та особа пролази онда ја не бих могао да имам разумевање за ту особу и која је потреба те особе. Али пошто сам доживео смрт мога оца и брата, пошто сам искусио патње моје мајке од рака, пошто знам како је бити без пара и не знати шта ћеш јести за ручак, ја могу због тога да разумем људе који пролазе кроз то. И ја могу да их утешим са истом утехом коју сам и ја примио од Духа Божијег. Добро је бити у могућности рећи, „Знам како се осећаш. И ја сам кроз то прошао.“

Павле може рећи, „Знам како је патити. Знам како је када страдаш. Знам искушења. И ја сам то искусио.“ Он је био у могућности да их утеши. Када сам и ја био у њима, Бог је био веран да ми помогне. Бог ме је снабдео са снагом. Бог се побринуо, утешио ме је на најбољи начин, и због тога сам ја сада у могућности да утешим друге са утехом коју сам ја примио. И зато Павле каже, „Због вас на мени се ово догодило, да бих ја могао да вас утешим утехом коју сам и ја сам примио.“

Ако ли смо, пак, у невољи, за вашу је утеху и спасење, које постаје у трпљењу тих истих страдања која и ми подносимо. И надање наше тврдо је за вас. Ако ли се утешавамо, за вашу је утеху и спасење, знајући да као што сте заједничари у нашем страдању тако и у утеси. (1:6-7)

„Ја знам да је Бог веран, и као што сам ја патио тако и ви патите, и као што сам ја изашао као победник из свега тога, знам да ћете и ви изаћи као победници.“ Он је у стању да их охрабри у победи коју ће они искусити, јер, „Ја сам кроз исто то прошао и Бог ми је помогао и дао ми је победу, и ја знам да ће и вас довести до те победе.“

Јер вам нећемо, браћо, затајити невољу нашу која нам се догоди у Азији (1:8)

Опште је мишљење да је Павле написао ову посланицу одмах после искуства које је имао у Ефезу, и о томе можемо да читам у 19. поглављу Дела Апостолских, где је Павле био у Ефезу и многи су се обраћали ка Христу. Када је Димитрије кујунџија, позвао своје колеге из истога заната рекавши им, „Да ли свхатате да ова нова секта која се проповеда овде у Ефезу ће уништити наш посао? Ми живимо од производње и продаје икона и реликвија богиње Дијане. А они уче да Дијана није богиња. Наш посао пати због тога. Не зарађујемо тако добро више. Ако они наставе да проповедају еванђеље, ми бих могли остати без посла. Морамо нешто да учинимо поводом тога.“

Тако да су они зграбили пар ученика из Македоније који су били са Павлом. Они су их на силу довели у велику арену која се налазила у Ефезу, и са тиме су започели неред у граду. И онда је један од оних из Македоније који су били на силу довучени покушао да се

обрати маси, али је онда та руља почела да виче пуна два сата, „Велика је Дијана Ефеска.“ И апостол Павле када је чуо шта се дешава је покушао да оде и да се обрати маси али су га вође града који су га волели, одговорили од тога рекавши му, „Немој да идеш. Они ће те растргнути. То је сада руља а знаш како се руља понаша.“

Тако да је Павле напустио Ефез као резултат тих збивања. Он се одатле упутио ка Македонији. И опште мишљење је да је он написао ову посланицу када је био или у Троазу или Македонији, највероватније у Македонији. Могуће је да ју је започео у Троади а да ју је завршио у Македонији. Тако да је он написао ову посланицу одмах после овог ужасног искуства у Ефезу. Он је чак мислио да је то тако озбиљна ситуација била да је помислио да је то крај. Али и поред тога он је био спреман да се суочи са њима.

Јер вам нећемо, браћо, затајити невољу нашу која нам се догоди у Азији кад нам је било претешко и преко силе тако да се нисмо надали ни живети; (1:8)

То је било превише. То је било изван моје могућности да се носим са тиме. Тако да се нисмо надали животу. Заиста сам мислио да је то крај.

Него сами у себи расудисмо да нам ваља помрети, да се већ не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве. (1:9)

Верујем да пуно пута и на различитим местима нас Бог доведе до краја наших извора. Да ли је то у питању емотивни или физички или финансијски извор свеједно је, али ми дођемо да самога краја, где нема где даље да идемо. Када дођемо до тога да кажемо, „То је то, немогу ништа више да учиним. Доста ми је.“ И Бог ме је довео до тог места пуно пута, где сам помислио, „То је то. Ово је крај, крај моје снаге и мојих могућности.“ Када сам одустао. И верујте ми, ја не одустајем лако. И то је један од мојих проблема у мом духовном ходу да ја константно покушавам све могуће начине и тек се онда окренем ка Богу. Али је Бог веран да ме доведе до те тачке када ја покушам све и одустанем. И знате шта? Открио сам да када дођем до тог места одустајања, да је то место где искусим Божију силу и Божије дело у мом животу. И ја то не искусим све док не дођем до краја моје снаге и мојих извора.

Класичан пример нам долази из Старог Завета, и то је пример Јакова, који је добио то име на дан свог рођења због догађаја који се догодио за време његовог порођаја. Он је био близанац и када је његова мајка Рахилја очекивала ове близанце и они наравно нису имали сонограм и нису могли да чују два срца која куцају. Они нису могли знати тј. она није могла знати да је носила близанце. Али све што је она знала је да је имала мизерну трудноћу. Она је заиста имала тешку трудноћу, „Господе шта се дешава? Ово је ужасно.“ Бог је одговорио, „У теби се налазе две нације, и оне се разликују једна од друге.“ Они нису били индентични близанци; они су само били близанци. „Две нације су у твојој утроби, различита једна од друге, и оне ратују.“ Јадна Рахилја, ова два брата ратују један против другог у утроби. И када су се они родили, први брат је био сав длакав, и они су га назвали Исав. И када је први близанац почео да излази други је наставио да се бори, јер га видимо како прву ствар коју је урадио је та да је ухватио Исавову пету. И онда су они прокоментарисали ово са речима, „Види овог малишна. Он је хватач пете.“ И тако је добио име Јаков, јер Јаков буквално преведено значи *хватач пете*, што се такође може превести као и *прљави, покварени* или *префригани лопов*. Што је само по себи поприлично тешко име за некога да има. Замисли да одеш у школу први дан школске године и учитељ те пита, „Како се ти зовеш?“ „Прљави Префригани Лопов.“ На прозивци питају, „Прљави Префригани Лопов.“ „Ту сам.“

Сукоб између браће је растао током година. Прљави Префригани Лопов је преварио свог брата, искористио свог брата и купио право наследства које припада прворођенцу. После

тога је преварио свог оца и украо је благослов који је припадао његовом старијем брату. Када је његов старији брат Исав сазнао да је Јаков украо благослов, он је рекао, „Отац је близу смрти, и када умре ја ћу убити Јакова. Доста ми је. Решићу га се.“ Јаков је био мамин син док је Исав био мушкарчина, ловац, човек који је знао да се снађе у дивљини. „Убићу га. Чим отац умре, решићу га се. Кунем се да ћу га убити.“

Њихова мајка је чула ове претње тако да је рекла Јакову, „Сине, било бих боље да побегнеш. Отац ти је на смрти а твој се брат заклео да ће те убити. Биће боље ако побегнеш, и проведеш неко време код мог брата. Он живи у Херону неких 1300 км. даље одавде.“ Јаков је послушао мајку и побего је. Отишао је до маминог брата, Лавана, који је такође био велики преварант као што је и Јаков. Јаков се заљубио у једну од Лаванових ћерки. Он је рекао Лавану, „Желим да оженим твоју ћерку, али немам мираз нити и дара да ти дам.“ Лаван му је одговорио, „Нема проблема. Буди ми слуга седам година и то ће ти бити мираз и онда ћеш моћи да је ожениш.“ Тако је Јаков постао Лаванов слуга седам година, и он је веома волео Лаванову ћерку. Он је толико волео Рахилу да му се тих седам година чило као веома кратак период. И када је дошао дан венчања, млада је била по обичају покривена велом. Тако да су они отишли у шатор и провели ноћ заједно. И ујутро, када је она могла да скине вео, Јаков је видео да то није била Рахила, него њена старија и ружнија сестра Лија. Јаков је сав бесан отишао до Лавана и рекао, „Шта си ми то учинио? Ми се нисмо тако договорили.“ „Извини сине, али такав је обичај. По нашем обичају старија ћерка треба прва да се уда. Ако хоћеш можеш да ми служиш наредних седам година и онда можеш да имаш и моју другу ћерку.“

Као што видите Лаван је био раван Јакову. Али ипак на крају је Јаков добио оно што је хтео. После седамнаест година које је провео код Лавана је успео да се обогати, чак веће богатство него што ја Лаван имао и приметио је да ствари више неиду добро. Они се нису више смејали у његовом писуству. Јаков је схватио да мора да оде одатле. Тако да је он отишао са свим својим стадом и са свиме што је зарадио за време свог боравка код Лавана. И сада се он налази на свом путу назад кући. Он се налази на самој граници своје земље, затим преброђује поток Јавок, успоставља камп и од својих извиђача добија реч да се његов брат Исав приближава са двеста ратника. „О, о. Ево невоље! Задњи пут када сам га видео он је запретио да ће ме убити. И зато сам и побегао. И сада се приближава са двеста ратника. Шта да радим? Не могу да се вратим назад ка Лавану.“ И разлог зашто је то рекао јер је он направио договор са Лаваном, тако што су повукли линију он и Лаван, који му је рекао, „Немој да пређеш ову линију, а ко је пређеш, готов си.“ А Јаков му је одговорио, „Немој ни ти да пређеш ту линију, јер ако је ти пређеш, ти си готов.“ Тако да су направили договор. Он није могао да се врати, али се исто тако плашио да иде напред.

Јаков је по природи био један од најсналажљивијих људи. Он је знао да се снађе. Знао је како да извуче најбоље од људи. Веома сналажљив. Али се сада налази у ћорсокаку. Када јутро дође, Исав ће доћи са двеста ратника. Он не може назад. Прије него ли ће лећи да спава он организује ствари за сутра. „Треба да се одморим, требаће ми сваки крајичак снаге сутра.“ Али, Бог је имао други план. И видимо како се анђеоски Господњи рвао целе ноћи са Јаковом. Тако да уместо тог доброг ноћног одмора он се налази у рвачком мечу целе ноћи са анђелом Господњим. И анђеоски није успео да га савлада.

Многи верују да је овај анђеоски нико други него сам Господ. Ја сам истог убеђења. Исус Христ се рвао са њим. Јаков је назвао то место Фануил, јер је рекао, „Бога видех лицем ка лицу.“ Видимо да је анђеоски Господњи додирнуо стегно из зглавка, и Јаков је од тада постао хром. Заиста је пуно требало да бих се Јаков напокон сломио. Пошто је био веома паматан и сналажљив, Бог је морао да буде грубљи са њиме. Он не може назад а његов брат се приближава са двеста ратника. Он се целе ноћи рвао и уморан је. И поврх тога, анђеоски га је учинио хромим.

И у том моменту он је дошао до краја. Напокон је поражен. Дошао је до краја своје сналажљивости. „Доста ми је.“ Тако да је почео да плаче и рекао је анђелу, „Немој ме оставити а да ме не благословиш.“

И по Светоме Писму, када затражиш благослов ти признајеш да особа од које тражиш благослов је већа од тебе, мањег увек благословљава већи. Знате Библију. Тако да, сада, када тражи благослов, он признаје да је поражен. „Доста ми је. Поражен сам. Молим те, благослови ме.“ Анђео му одговара са питањем, „Како се зовеш?“ „Прљави Покварени Лопов.“ „Ти више нећеш бити Прљави Покварени Лопов, него ћеш бити човек над којим влада Бог, Израел, човек Божији.“

Дошао је до краја своје снаге, али је и са тиме дошао до сасвим нове димензије у свом животу. То је био славан дан за Јакова када је дошао до краја своје снаге. Крај његовог природног лукавства, и почетак предања свог живота Богу, и он је од тог момента постао човек којим влада Бог. Тако да је место пораза уствари место победе новог живота.

Веома често откријемо да место на којем одустанемо, на месту на којем смо приморани да одустанемо, на месту на којем мислимо да нема излаза, на којем кажемо да нам је доста свега, да смо дошли до самога краја, то место онда постане место на којем Бог може да ради у нама. Ово није из Светог Писма, него је из песме, али је тако тачно да бих лако могло да се нађе у Светом Писму, „Крај људске снаге је почетак Божије.“ Када ја дођем до краја сопствене снаге онда на том месту Бог може да ради у мени. И често видим да ме Бог доведе до тог места да бих Он могао да ради у мени.

И због моје природе Бог често мора да ме доведе до тог места где Он може да ради. И то је зато што Он зна да сам ја веома поуздан у себе. Ја мислим да могу да решим сваки проблем. И ако би ми Он дозволио да ја сам решавам те проблеме онда бих ја могао да кажем, „Види шта сам урадио. Добро сам се припремио и успео сам.“ Бог зна да сам ја таква особа. Ја ћу све покушати. Тако да Бог често дозволи да ја све покушам и када дођем до краја снаге, до краја својих ресурса, ја завапим Богу и кажем, „Боже, ја то не могу. Доста ми је.“ Бог онда отвори врата и учини то што ја сам нисам могао. И мој одговор на то је, „Боже, зашто често знам да будем глуп? Зашто тако дуго чекам? Зашто толико дуго чекам и патим прије него ли ти све предам?“

Видите, то место нашег пораза је често место највеће победе, јер дођемо до краја самих себе и све онда предамо Богу. Многи од нас када дођемо на то место кажемо, „Доста ми је. Ово је крај.“ Не, него је то тек почетак једног сасвим новог искуства, искуства Божије силе у мом животу.

И Павле је такође дошао до тог места, он је такође био таква особа, „Хајде да то урадимо.“ Имао је јаку вољу. Тако да га је Бог довео до тог места на којем се није надао живети. „Било нам је претешко и преко силе тако да се нисмо надали ни живети. Помислио сам, „То је то.“ Него сами у себи расудисмо да нам ваља помрети, да се већ не уздасмо у себе него у Бога који подиже мртве.“ И то је увек Божија намера када нас доведе до краја нас самих. Да се ми не бих уздали у себе него да бих се научили да се поуздамо у Бога који подиже мртве.“

Који нас је од толике смрти избавио, и избавља; и у Њега се уздамо да ће нас и још избавити, (1:10)

У прошлости, сада и у будућности. „Он нас је избавио и тренутно нас избавља и верујем да ће нас избавити.“ Видиш, сигурност будућих победа налазимо у прошлим победама. Божија прошла верност је сведочанство за мене да ће Он наставити да буде и у будуће веран у мом животу. Бог је био веран; Он ме је ослободио. Бог је веран; Он ме ослобађа. И због

тога моја вера и поверење расте, и ја знам да ће Бог бити веран и да ће ме ослободити. Прошлост онда постане пророчанство за будућност и темељ за моју веру и поверење у будућност.

С помоћу и ваше молитве за нас; (1:11)

Павле им захваљује на молитвама и он признаје да су те њихове молитве имале важан удео у том Божијем делу.

да многи људи многу хвалу дају Богу за даре који су нама дати вас ради. (1:11)

Захвалан сам вам на молитвама и на вашем дару за нас.

Јер је наша слава ово: сведочанство савести наше да смо у простоти и чистоти Божјој, а не у мудрости телесној него по благодати Божјој живели на свету, а особито међу вама. (1:12)

Павле овде описује свој начин живота међу и пред њима. Живео је у једноставности и побожној искренности. И тако бих требало да буде за сваког Божијег службеника. Они треба да науче да живе у једноставности и искренности пред људима. Они не бих требали да упадну у замку моде и облачења у скупа одела и живота на виском нивоу, него би требали да живе једноставним животом. Требали би да живе искреним животом, да практикују оно шта говоре за проповедаоцима, а не да говоре једно а живе друго. Њихов живот треба да буде искрен пред људима, и они треба да буду исти пред и изван проповедаоцима. Они су исти у својој кући и у цркви. Искрени живот.

За време Римског царства је било доста људи који нису имали пуно шта да раде, па си могао да нађеш доста њих који седе и исклесују статуе, бисте и сличне ствари. И они су били заиста добри у томе. Веома добри уметници. Био сам у музејима у Грчкој и Риму и имао сам прилике да видим доста тих скулптура из тог времена. Али, сваки уметник је са времена на време знао да направи по неку грешку. Можда би радио на носу и чекић би му измакао контроли и оде део носа. Тако да су они постали доста префригани. Они су научили да могу да измешају восак са мермером тако да бих тај восак изгледао индентично са мермером. Тако да би они поправили овај поломљени нос са воском. Ти би онда дошао да купиш ту дивну статуу од тог уметника а не би знао да нос није од мермера. И када би лето дошло и врели летњи дани, ти би ушао у дневну собу и на твоје изненађење, на твојој дивној статуи коју си тако скупо платио се нос отопио. Ти уметници нису били искрени.

Оно шта видиш треба да добијеш. Треба да будеш исти, да живиш искреним животом. Павле изјављује да је његов живот пред њима био овакав, у једноставности и побожној искренности, а не у телесној мудрости, него у Божијој милости.

Јер вам друго не пишемо него шта читате и разумевате. А надам се да ћете и до краја разумети. (1:13)

Другим речима, „Ја нисам дволичан, ја сам искрен. Ствари којем вам пишем пишем онако како мислим. Нема двоструке поруке у речима које кажем.“

У једној од цркава у којој сам био пастор, је била једна жена које је увек тражила скривено мишљење. Она би ме сваког понедељка ујутро назвала на телефон и питала би ме, „Пасторе, синоћ када сте ми пожелели лаку ноћ, шта сте мислили са тиме?“ И она би ме увек питала, „Шта стварно мислиш са тиме? Шта то покушаваш да ми кажеш?“ Ја сам превише глуп да бих могао да ставим скривене поруке иза мојих речи. Ја кажем оно шта мислим и мислим оно што кажем.

7

Тако да видимо Павла да каже исту ствар за себе, „Оно што вам кажем и што разумете је исто. Оно што читате и разумете је исто. Ништа друго вам не кажем, то је оно шта осећам према вама, нема ничег скривеног.“

Као што неки и разумете да смо вам слава као и ви нама за дан Господа нашег Исуса Христа. И у овом поуздању хтедох да вам дођем пре, да другу благодат имате; (14-15)

„Хтео сам да дођем до вас.“ Павле је раније писао њима и најавио да планира да дође до њих, али није дошао. И оно шта се догодило је да они који су се супростављали Павлу су говорили „Овај лик је непоуздан. Неможете му веровати. Он је то само тако рекао, он то није мислио.“ Тако да Павле овде сведочи да оно шта је рекао је намеравао да уради, да је био искрен у тој изјави. „Хтедох да вам дођем пре.“

И кроз вас да дођем у Македонију, и опет из Македоније да дођем к вама, и ви да ме пратите у Јудеју. (1:16)

То је била моја намера.

Али кад сам ово хтео, еда ли сам дакле шта непристојно чинио? (1:17)

Грчка реч овде је непоуздан. Да ли је моја изјава непоуздана?

Или што се накањујем, да се по телу накањујем, да буде у мене да да, а не не? (1:17)

Он каже, „Да,“ али он уствари мисли, „Не.“ Он каже, „Не,“ али уствари мисли, „Да.“ Исус је рекао, „Дакле нека буде ваша реч: да - да; не - не; а шта је више од овог, ода зла је“ (Матејево еванђеље 5:37). Они су отпужили Павла да је прекршио ово. „Он није човек од речи. Он је рекао да ће доћи; али није дошао. Он није ни намеравао да дође.“ Они су користили то што није могао да дође као алат против њега. А ту видимо Павлов одговор на то је, „Ја сам био искрен у намери. Нисам непоуздан.“

Али је Бог веран, те реч наша к вама не би да и не. (1:18)

Ја сам заиста намеравао то да урадим; то је била моја намера.“

Јер Син Божји Исус Христос, ког ми вама приповедасмо ја и Силван и Тимотије, (1:19)

Видимо да је Тимотеј био тамо, и да је Силван био тамо када је Павле први пут проповедао еванђеље у Коринту.

не би да и не, него у Њему би да. (1:19)

Еванђеље које смо вам проповедали је било позитивно еванђеље. Искрено еванђеље. Није било дволично. И затим Павле каже,

Јер колико је обећања Божијих, у Њему су да, (1:20)

Другим речима, „Сва Божија обећања дата нама су испуњена у Исусу.“

и у Њему амин, Богу на славу кроз нас. (1:20)

Исус је гаранција за нас да су Божија обећања истинита. И сва Божија обећања за тебе су обухваћена у Исусу. Бог је обећао да ће ти дати живот, и тај живот је у Исусу. Ово је

8

сведочанство да нам је Бог дао вечни живот, и тај живот је у Сину. Бог је обећао да ће нам дати мир, али тај мир се налази у Исусу. Бог је обећао милосрђе, али то милосрђе ће доћи до тебе преко Исуса. Све Његова обећања су да, тј. она су испуњења у Њему ка нама, и сама та чињеница да је Бог послао Свог Сина је гаранција да ће Бог испунити све што је рекао и сва Његова обећања која нам је дао о Његовом вечном царству и слави коју ћемо делити са Њиме. Исус је потврда да оно што је Бог теби рекао ће се догодити и да је Он мислио оно што ти је рекао и да ће Он одржати сва своја обећања која је дао поводом Његовог царства и славе тог царства, да ће она бити твоја када будеш био са Њиме у Његовом царству заувек.

Павле каже да је Исус гаранција. Он је Божије да, нама.

А Бог је који нас утврди с вама у Христу, и помаза нас, (1:21)

То је Божије дело. Павле даје признање Ономе који нас је утврдио заједно са вама у Христу и који је помазао наше животе.

Који нас и запечати, и даде залог Духа у срца наша. (1:22)

Павле нам каже у Ефежанима прво поглавље да, „запечатисте се Светим Духом обећања, Који је залог наследства нашег за избављење“ (Ефежанима 1:13-14). Бог те је откупио да бих ти могао бити његов заувек, да бих могао да имаш удела у Његовом вечном царству.

Да би показао своју искрену намеру, Бог је дао залог. „Да заиста намеравам да завршим твоје откупљење. Да ти покажем да је моја намера искрена, даћу депозит: печат Светога Духа. Запечаћен си Светим Духом.“ Значај печата је да показује власништво. „Ти си мој. Ја имам право над тобом. Ево капаре, и доћи ће дан када ћу откупити и твоје тело и довешћу те у славу. Али док чекаш, ево капаре да знаш да сам искрен у овој намери. Ево ти Свети Дух, са Њиме показујем своју намеру. Он је залог.“ Бог нам је дао Светог Духа, запечатио нас је, дао нам је залог Духа у нашим срцима.“

А ја за сведока Бога призивам на своју душу да штедећи вас не дођох више у Коринт. (1:23)

Прва вест која је дошла до Павла из Коринта није била охрабрујућа. Тако да је био узнемирен и жело је да дође и да их доведе у ред, онако како бих то природан човек само знао. Али је одлучио да чека и да чује комплетне вести када се Тито врати. И зато каже, „Штедећи вас не дођох више у Коринт.“

Не као да ми владамо вером вашом, него смо помагачи ваше радости; јер у вери стојите. (1:24)

Павлова слава је адитив. „Не желим да дођем до вас и да владам над вама.“ Има много људи данас, много свештених лица који желе да имају власт над људима. „Да се ниси усудио да одеш у другу цркву. Немој ово, немоје оно и сл.“ И они желе да имају власт над људима. Павле каже, „Ја не желим да имам власт над вашом вером. Ја само желим да имам удела у вашој радости. Добро је бити на том месту, јер по вери стојимо. Ја само желим да у потпуности искусите пунину радости која је у Господу.“

Ја сам био у једној цркву толико пуно година где су они владали над људима, да сам се ја плашио да одем у другу цркву. „Ако одеш у другу цркву, моли се да узете цркве се не деси баш онда. Јер они нису духовни као што смо ми, нити су праведни као што смо ми.“ И ужасан је осећај бити у таквом ропству. И због тога ја мислим да ми је порука слободе пуно значила и служила. Моје је мишљење да ако мислиш да мораш да вежеш некога да

бих га имао, ти га онда немаш свакако. Боље бих било да их пустиш да оду него да се буне и јадикују због тог робства које осећају.

2. поглавље

Ово пак судих у себи да опет не дођем к вама у жалости. (2:1)

„Написао сам вам тешко писмо, али сам намерио да нећу да дођем до вас са тешком поруком.“

Јер ако ја чиним жалост вама, ко је који ће мене веселити осим оног који прима жалост од мене? (2:2)

„Ви сте разлог моје радости, ви сте проузроковали радост у мом срцу када сам видео вашу верност. И сада се радујем истим људима које сам ожалостио.“

И писах вам ово исто, да кад дођем не примим жалост на жалост, а за које би ваљало да се веселим надајући се на све вас да је моја радост свих вас. (2:3)

„Нисам хтео да мој долазак буде жалосно искуство, него радосно. Желим да се сви радујемо.“

Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многим сузама (2:4)

„Тешко ми је било написати ту прву посланицу. Желим да знате да је за мене било тешко да је напишем; са тугом у срцу и са сузама сам је написао. Туга је била у мом срцу, плакао сам. То није написано од стране безосећајне особе. Прва посланица је резултат сломљеног срца.“

Моје је мишљење да ми Бога веома често погрешно разумемо. Зато што често мислимо о Богу као о неком тиранину. Штета је што када читамо догађаје из Библије немамо записано у каквом су тону речи исказане. Јер веома често када чујемо глас и начин изговора, са тиме онда имамо бољу слику тога шта је речено. И ја мислим да због нашег односа са Богом, када читамо Библију веома често ставимо погрешан тоналитет на Божије речи.

На пример, када читамо о Адамовом греху у Еденском врту, видимо да је Бог дошао да разговара са Адамом, а Адам се сакрио. Бог је упитао Адама, „Адаме, где си?“ У каквом тону ти чујеш ово питање? Осуђујући тон полицајца? Руке горе, ухапшен си. Ја не чујем тај тон. Ја чујем вапај оца којем је сломљено срце. „Адаме, где си? Шта си учинио?“ Разочарање и сломљено срце Оца над људским падом. Слично томе када је Исус плакао над Јерусалимом јер је знао какав ће бити резултат њиховог дела. Бог је знао шта ће бити резултат Адамовог дела над човечанством и Он плаче над падом човека. Тако да када се Бог сукобљава са твојим падом, то је са сузама, са тугом у срцу. Он те воли и Он жели све најбоље за тебе. Немој да Га погрешно разумеш.

Павле, Божији слуга, није жело да га они погрешно разумеју. „То тешко писмо које сам морао да напишем, је било тешко га написати. Написао сам га са тугом, са сузама.“

не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама. Ако ли је ко мене ражалио, не ражали мене, до неколико, да не отежам свима вама. (4-5)

Сећате се да у првој посланици Павле споменуо тог човека који је живео у прељубничком односу са женом свога оца. Павле је наредио цркви у Коринту да га избаце из

заједништва, да се ни не друже са братом који је прељубник, да га предају Сотони на уништењу тела. Није било добро што су они прихватили тог човека у заједништво верника, јер је он био квасац, и мало квасца укисели цело тесто.

И они су послушали Павла. Они су га избацили из заједништва због те прељубничке везе у којој је био, и жељени резултат је дошао. Тај човек се покајао од свог греха и желео је да се врати у заједништво. Али је било оних у цркви који су и даље хтели да га држе подаље од заједнице. И Павле им поручује,

Јер је довољно таквове кар овај од многих. Зато ви, насупрот, већма да опраштате и тешите, да такав како не падне у превелику жалост. Зато вас молим, утврдите к њему љубав. (6-8)

Време је да га примите назад.

Јер вам зато и писах, да познам поштење ваше јесте ли у свачему послушни. А коме ви шта опростите оном опраштам и ја; јер ја ако шта коме опростих, опростих му вас ради место Исуса Христа, Да нас не превари сотона; јер знамо шта он мисли. (9-11)

Павле их охрабрује да га сада приме назад, да га Сотона не би зграбио и да он не бих са тиме био изгубљен. Да ако су му они опростили, онда му је и он опростио, уместо Христа он нуди то опроштење. Исус је рекао, „Којима опростите грехе, опростиће им се; и којима задржите, задржаће се“ (Јованово еванђеље 20:23). Тако да овде видимо Павла како у Христовом имену опрашта том човеку јер се он покајао.

Бог не захтева од нас да опростимо ако нема покајања. Ако се покаје, опростите. И многи људи имају проблем са овим. Али ја ти предлажем да добро размислиш о томе. Бог не опрошта ако нема покајања. Исус је рекао, „Кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути“ (Лукино еванђеље 13:3). Бог ти неће опростити ако нема покајања. Али, где је покајање, тамо ће и треба да буде опроштење. Ако те твој брат повреди и покаје се, опрости му. Али, немораш опростити ако нема покајања, барем по ономе што ја знам из Светога Писма.

Ми знамо Сотонине намере. Наш чест проблем је што смо често у незнању Сотониних намера. Ја мислим да смо често у невољама јер не препознамо шта је извор тог конфликта, јер смо у незнању Сотониних намера. Ја верујем да је Сотона у могућности да нас нападне на духовном нивоу али и на душевном. Мислим да често када се осећамо лоше, реалност је да пролазимо кроз духовни напад непријатеља. Мислим да пуно пута када је немир у кући, када деца нападају једни друге, да тада искушавамо духовни напад. И ако не знамо Сотонине намере, и веома често можемо да упаднемо у конфликте и са тиме изгубимо радост и благослове које Господ има за наше животе. Сотона константно покушава да нас увуче у телесну арену да се бори са тобом, и он може да те сруши. Он те може растурити. И то је разлог зашто ја не волим да се сретнем са њиме на телесном нивоу. Ја не желим да га сретнем. Ја желим да се сретнем са њиме у доховној арени, јер тамо ја имам велику предност – име Исуса Христа.

Тако да веома често искусујемо проблеме када смо у незнању Сотониних намера, и зато морамо да препознамо извор проблема са којима се суочавамо. Препознајући да је Сотона тај који нам се супроставља. Сотона је тај који дозвољава оно или ово да нам се деси. Када то схватим онда могу да се суочим са њиме и да му се супроставим у име Исуса Христа, и у Исусу имам победу.

Битно је препознати извор проблема. Затим се требамо противити његовом нападу „противите се ђаволу и побећи ће од вас“ (Јаков 4:7). А на крају радовати се победи коју имамо у Исусу Христу над сваким покушајем непријатеља. Запамтите ово. Немојте бити у незнању његових метода, јер ће те онда бити много чешће поражени него што бих сте то хтели.

А кад дођох у Троаду да проповедам јеванђеље Христово, (2:12)

У Делима Апостолским 20. поглавље читамо да је он из Ефеза дошао у Троаду.

и отворише ми се врата у Господу, Не имадох мира у духу свом, не нашавши Тита, брата свог; него опростивши се с њима изиђох у Македонију. (12-13)

Видимо да је Павле отишао у Троаду. Указала му се прилика да проповеда, али је у духу био узнемирен је Тито није био тамо, а они су се договорили да се сретну тамо и да му Тито донесе вести о Коринтској цркви. „Отишли смо у Македонију.“ Њега је веома бринуло стање Коринтске цркве.

Али хвала Богу који свагда нама даје победу у Христу Исусу, и кроз нас јавља мирис познања свог на сваком месту. (2:14)

Павле даје хвалу Богу који нам увек даје победу у Исусу Христу. Ја волим то.

Јер смо ми Христов мирис Богу и међу онима који се спасавају и који гину: Једнима дакле мирис смртни за смрт, а другима мирис животни за живот. И за ово ко је вредан? (15-16)

Бог ми је дао одговорност да будем Његов представник, да донесем поруку људима, која је за неке порука вечнога живота, мирис живота, живот за живот. Али за друге који одбију ту поруку, то је порука смрти и осуде. Ја носим Божију реч. Ако поверујеш и прихватиш то значи да ћеш имати живот; ако одбијеш то онда значи смрт. Ово је велика одговорност, носити ову поруку живота и смрти. Нечији вечни живот зависи од ове поруке коју ја носим, од овог учења Божије речи које доносим. И због тога је јако важно да ја учим ову поруку јасно и једноставно и због тога мој живот мора потврдити оно што ја говорим. Јер нечије вечно стање зависи од тога. Ако ја у ту поруку унесем превише себе и због тога будем одвратан мом слушаоцу и он због моје одвратности се окрене против поруке, та порука је за њега била увредљива и одвратна, онда је то мирис смртни за смрт. И то је трагично.

И зато је то велика одговорност, носити ову поруку, јер она одлучује о животу и смрти. И због тога Павле каже, „И за ово ко је вредан?“ Ја не могу да поднесем ово да сам ја одговоран за ношење ове поруке која може значити живот или смрт. У питању је вечни живот или смрт. Ко је за ово вредан?

У следећем поглављу ћемо видети...и штета је што вечерас немамо времена да то покријемо, јер ће Павле дати одговор на ово питање. „Ко је вредан овога?“ и онда каже, „Не да смо врсни од себе помислити шта, као од себе, него је наша врсноћа од Бога“ (2. Коринћанима 3:5). Ако ово не бих била истина ја онда не бих био овде. Ако би Бог ставио тај терет на мене ја бих му рекао, „Не, хвала.“ Али наша врсноћа долази од Христа.

Јер ми нисмо као многи који нечисто проповедају реч Божију, (2:17)

И има људи данас чија кривица лежи у томе да они покушавају да изврну реч Божију, они је изврћу ради личне користи, да бих могли да навуку људе да их следе. Људи који увек траже неко скривено значење у Светом Писму, покушавајући да кажу да Писмо каже нешто што у стварности не каже. „Не, Бог није мислио то. Оно шта је Бог мислио са тиме

је...” И они онда оду своје лично тумачње. „Ја ћу ти рећи шта је стварно Бог мислио са овим. Знам да пише ово али то није то шта је Бог мислио. Ја ћу ти рећи шта је Он мислио са тиме.” И онда они постану Божији тумачи. И веома је опасно бити на том месту, место на којем ја лично не бих волео да будем.

Ја сам личног мишљења да оно што је Бог рекао је оно што је Он мислио да каже. А ако Бог није мислио то што је казао онда зашто није рекао то што је стварно мислио? Али ја верујем да је Бог мислио оно што је рекао, и због тога верујем у једноставно и просто значење онога шта пише у Светом Писму. Ако твоје тумачње Светога Писма ти се чини глупим, онда је твоје тумачење погрешно. Јер Бог није рекао ништа шта је глупо. Ја верујем у једноставно и очигледно значење. Ја верујем да је Бог мислио оно што је рекао, и верујем да свако од вас може да узме своју Библију и да је чита и да схвати шта је Бог намеравао да каже са тиме.

Ја не поседујем никакву науку или неки кључ знања Светога Писма да би вам рекао шта је Бог мислио. Ја немам посебне часописе који ће вас обучити о томе шта Бог стварно мисли. Ја нисам примио никакво посебно откровење од Анђела Моронија да бих вам рекао шта Бог стварно мисли. Људи често кажу, „Постоји толико пуно религија и има толико разних цркви и сви они говоре другачије ствари, да ме само збуњују са тиме. Не знам коме да верујем и због тога не идем у цркву.” Слажем се са тиме. Многе цркве говоре разне ствари. И сви они кажу да су у праву. Па како онда могу знати ко је управу? Читај Библију.

Ми вам не нудимо неке друге књиге. Ми само кажемо, „Читај своју Библију.” Ја се не бојим ничега у шта ћете почети да верујете ако читате само Библију. Ја имам толико поверење у Библију и вођство Светога Духа да ти да разумевање Библије да се не плашим у шта ћеш почети да верујеш ако читаш Библију.

Ја не морам да вам кажем, „Еј, немој да читаш ту Књигу. Ако је будеш прочитао, збудићеш се. Две године може провести читати је и нећеш ништа извући из ње. Него, ти лепо узми књиге које ћемо ти ми дати и оне ће ти објаснити Библију. И нема потребе да читаш Библију, све што ти је потребно су наша објашњења Библије.”

Зашто они то кажу? Јер ако би ти читао само Библију, никада не бих дошао до закључака до којих су они дошли. Она су тако чудна и невероватна, да ти никада не бих у њих поверовао сем ако ти их они не објасне да је то тако. Ти никада сам од себе не бих дошао до тога, једини начин да поверујеш у тако нешто је да ти они кажу да је то право тумачење онога шта је Бог рекао.

Ја немам ништа против ако бих ти узео Библију и почео да је читаш. Чак, ја те охрабрујем да уземеш Библију и да је читаш. Дозволи Богу да ти Он лично говори директно из Његове речи. Ако то урадиш онда нећеш веровати у никакву чудну доктрину нити ће ико моћи да те превари. Дух Божији који је Дух истине, ће те водити у сваку истину ако читаш Библију.

И то је оно што нас чини другачијим. Други се плаше тога да ти читаш само Библију а не и њихову литературу. Они кажу да мораш да читаш њихову литературу да бих могао да разумеш Библију. Не, и не, то није тачно. Ти можеш да разумеш Библију, јер Дух Божији ће те учити. Читај Библију.

Јер ми нисмо као многи који нечисто проповедају реч Божију, него из чистоте, и као из Бога, пред Богом, у Христу говоримо. (2:17)

Ми говоримо као слуге Божије пред Богом, Његову иситну.

Оче, захвални смо ти за Твоју реч која нас просветљује, Твоја реч даје светло. Она осветљује наш пут да бих нас довела у иситну. Желимо да ходамо у светлу и иситни Твоје речи. Господе, благослови Твоју реч у нашим срцима вечерас. Помози нам да је прихватимо, да размишљамо о њој, да се хранимо из ње, да бих наш духовни човек могао да расте и јача. Оче, у Исусовом имену се молимо. Амен.

Нека Господња рука буде над вашим животом на посебан начин ове седмице. Нека ова седмица буде седмица духовног раста, богаћења и дубљег разумевања благодати и љубави Божије ка вама кроз Исуса Христа. И нека Божија обећања буду „да“ у Исусу за вас и желим да искусите богатство и благослове тих Божијих обећања и нека Божији мир и радост, и Његова љубав испуне твој живот. Будите Божији инструменти ове седмице док делите са другима о Његовом миру и радости. У Исусовом имену.

3. поглавље

Хајде да отворимо наше Библије у трећем поглављу друге посланице Коринћанима.

Чини се да је апостол Павле имао клеветнике његове службе који су га верно пратили где год је он ишао покушавајући да обезвреде његову службу. Чини се да увек има оних који су увек спремни да дођу после некога у покушају да украде плод туђег рада, а сами нису спремни да ураде ишта вредно труда. Они су спремни да живе од Христовог тела, а нису спремни да допринесу развоју Христовог тела.

Христово тело се не проширује тако што ћеш одвести некога из једне цркве у другу. Христово тело се проширује тако што ми сведочимо свету и доводимо људе који не знају Исуса Христа до Њега.

Значи, било је оних који су били спремни да прате Павла, и онда бих дошли до места у којем је Павле био и орао и сејао семе, и они би затим покушали да униште Павлову службу и да привуку људе ка себи. Они су се трудили да омаловаже Павла у очима других. Тако је било и у Коринту. Они су пратили Павла, омаловажавали су њега и његову поруку еванђеља благодати, покушавајући да уведу људе у ропство закона. Они су доводили Павлово апостолство у питање а себе су уздизали као ауторитете.

И трагично је што је драги брат Павле морао често да се брани од тих клеветника. Тако да у трећем поглављу наилазимо на ту тему.

Почињемо ли се опет сами хвалити вама? Или требамо као неки препоручене посланице на вас или од вас? (3:1)

Ови људи су дошли до Коринћана са лажним писмима која су наводно требала да покажу њихов ауторитет. Лажни. Павле каже, „Да ли је потребно да вам донесем посланице препоруке или можда од вас требам да тражим посланице препоруке када будем ишао негде другде?“

Јер сте ви наша посланица написана у срцима нашим, коју познају и читају сви људи; (3:2)

„Ваша вера у Исуса Христа, сама чињеница да ви постојите као црква су моја препорука. Ви сте доказ мог апостолства. Ви сте доказ веродостојности моје службе. Сама чињеница да постојите је све што је мени потребно да бих доказао веродостојност мог позива.“

Особа која нема такав доказ је потребна свакојака лажна документа која ће рећи како је она дивна особа. Често се насмејем писмима која добијем. И у тим писмима се налазе те посланице препоруке. Твоја служба сама по себи сведочи о твом позиву.

Зато Павле каже, „Ви сте моја посланица препоруке. Чињеница да постојите је све што је потребно. То је доказ Божијег позива у мом животу.“

Који сте се показали да сте посланица Христова, коју смо ми служећи написали не мастилом него Духом Бога Живога, не на каменим даскама него на месним даскама срца. А такво поуздање имамо кроз Христа у Бога, (3:3-4)

Павле овде излаже.

Не да смо врсни од себе помислити шта, као од себе, него је наша врсноћа од Бога; (3:5)

Сећате се да је Павле у претходном поглављу изјавио, „И за ово ко је вредан?“ (2. Коринћанима 2:16). И веома често сам се ја нашао у тој позицији суочен са стварима у служби да сам рекао, „Господе, ко је за ово вредан? Ко је у стању ово да учини?“ Павле пита то исто питање, „И за ово ко је вредан?“ И он ће дати одговор на своје питање: „Не да смо врсни од себе помислити шта, као од себе, него је наша врсноћа од Бога.“

Ја верујем да нас Бог намерно доведе до краја наших могућности да бих могли да научимо да Му верујемо. Да бих могли да извучемо од Њега ту врсноћу.“

Бог се објавио Авраму као Ел-Шадај, и то значи довољан/врсан Бог. И добро је знати да Довољан Бог је у стању да испуни све оно у чему ја заостајем и да се могу поуздати у Њега када дођем до краја својих могућности. И колико често се нађемо у тој позицији у којој морамо да извлачимо од Бога све што нам је Бог обезбедио кроз Исуса Христа. И Павле каже да је Он тај,

Који и учини нас врсним да будемо слуге новом завету, не по слову него по духу; јер слово убија, а дух оживљује. (3:6)

И ово је један од стихова у Светој Писму која се често цитирају али изван контекста, и то поготово од стране оних који желе да имају експериментални однос са Богом. Они који желе да имају што више узбуђења у духовним стварима. Често их можеш чути како кажу, „Свето Писмо каже да писмо убија а дух оживљује.“ И како они цитирају тај стих звучи као да ће те реч Божија убити а Дух, или рад Духа и искуства Духа ће ти донети живот. И то је веома погрешно тумачење јер узимају овај стих изван контекста.

Библија нам каже о Речи Божијој да је жива и јака, и оштрија од сваког мача оштрог с обе стране, и пролази све до растављања и душе и духа, и зглавака и мозга, и суди мислима и помислима срца (Јеврејима 4:12). Реч Божија, Свето Писмо не убија. Оно је живо, моћно и доноси живот.

Писмо које убија је писмо закона. Павле овде каже, „Ја сам службеник Новог Завета.“ Стари завет је био по закону и стари завет у писму нас осуђује на смрт. Ако желиш да успоставиш своју праведност тако што ћеш се држати закона, заборави. Закон те је предходно осудио на смрт. Уништен си. Речи закона те убијају. Јер зако каже, „Који човек тако чини живеће у том“ (Римљанима 10:5). Такође каже и следеће, „Јер који сав закон одржи а сагреши у једном, крив је за све“ (Јаков 2:10). И због тога закон све нас осуђује на смрт. Тако да писмо старог завета у закону је то што нас осуђује на смрт. Али Дух новог завета је тај који доноси живот.

И сада Павле наставља,

Ако ли служба смрти (под законом) која је у камењу изрезана словима, би у слави да синови Израилјеви не моглоше погледати на лице Мојсијево од славе лица његовог која престаје (пролази): (3:7)

Веома често зна бити погрешно мишљење о томе шта је сврха покривача. Када је Мојсије сишао са планине са тим каменим плочама, после његовог састанка са Богом и привилегије да види Божију славу, Бог је рекао Мојсију, „Шта желиш?“ И његов одговор је био, „Господе, покажи ми се.“ Бог му је рекао, „Не можеш ме видети и остати жив, али ћу ти рећи шта ћу урадити. Ти се сакри иза ове стене, и ја ћу проћи и ти ћеш онда моћи да ме

видиш с леђа.“ И то је било тако славно искуство да је Мојсијево лице сијало данима када је сишао са планине.

Он је ставио покривач преко свог лица, али не зато што они нису могли да гледају на славу тог лица, него зато што је сјај почео да бледи, и они нису хтели да они виде ту изблеђену славу. А то је био сведок закона који је био дат, слика онога што ће се догодити, да ће Бог успоставити нови завет кроз Исуса Христа. Тако да је сврха тог покривача била та да се не би видела изблеђена слава на његовом лицу. Али ће мо то видети за пар стихова даља.

Али ова служба закона је била славна толико да они нису могли да гледају Мојсијево лице јер је слава на његовом лицу почела да чезне.

А камоли неће много већма служба духа бити у слави? (3:8)

Или, још славнија. Ако је стари завет који је осуђивао човека на смрт био толико славан и коме је дат тако славан пут, колико ће тек онда овај нови завет живота кроз Исуса Христа бити славнији за оне који га приме?

Јер кад је служба осуђења слава, много већма изобилује служба правде у слави. Јер и није славно што се прослави с ове стране према превеликој слави. (3:9-10)

Другим речима, није могуће успоредити славу старога завета са преобилном славом новог завета. Овај нови однос који имамо са Богом кроз Исуса Христа је много славнији од старога. Он нас доводи до огромне славе.

Стари завет је зависио од људске верности и послушности. Сврха завета је увек била да доведе човека у заједништво са Богом. То је главна сврха завета. Стари завет није успео у томе. Не зато што није био добар, него због слабости и пада човека. Стари завет је зависио од људске послушности и верности.

Овај нови завет не може да падне, јер зависи од Божије верности ка Његовој речи. Завет који је зависио о мојој верности ка Божијој речи је био неуспешан; јер ја не могу бити веран. Али ми знамо да је Бог веран Његовој речи, и због тога, овај нови завет у којем ми стојимо вечерас је сигуран. И због тога можемо пуздано да кажемо, „знам коме веровах, и уверен сам да је кадар аманет мој сачувати“ (2. Тимотеју 1:12). Ја сам Му подредио мој живот и моју будућност, и ја сам сигуран да ће ме Он довести у пунину Његове славе, јер је Он веран Својој речи. Његова реч не може да падне. Он неће разочарати.

И зато овај нови завет има већу славу јер је он базиран на Богу и Његовој верности.

Јер кад је славно оно што престаје (Стари завет под законом) (3:11)

Чак и оно што је имало славу нема толику славу као овај нови завет јер ова нова слава је славнија. Ништа се не може поредити са њом.

Јер кад је славно оно што престаје, много ће већма бити у слави оно што остаје. Имајући дакле такву наду с великом слободом радимо; И не као што Мојсије меташе покривало на лице своје, да не би могли синови Израилјеви гледати свршетак онога што престаје. (3:11-13)

Видите, овде он каже да је Мојсије покрио своје лице зато што је слава почела да бледи и он није хтео да они виде блеђење те славе.

Но заслепише помисли њихове; јер до самог овог дана стоји оно покривало неоткривено у читању старог завета, јер у Христу престаје. (3:14)

„Слепоћа Израиљу паде у део докле не уђе незнабожаца колико треба” (Римљанима 11:25). Чак и када читају закон они имају покривало преко свог лица, тако да они не разумеју закон у пунини. И веома тужна ствар се догодила међу Јеврејима. Иако они речима се држе закона, они не следе тј. не практикују закон да бих успоставили своју праведност пред Богом.

Под законом, тј. стари завет је захтевао да се принесе животиња као жртва уместо особе да бих откупила ту особу од њених греха. Ти би морао да принесеш ту животињу свештенику, и ти би онда положио своје руке на главу те животиње и исповедио би своје грехе, и свештеник бих онда заклао ту животињу и принео је као жртву за грех за тебе. И тако би твоји греси били покривени, и ти би онда могао да имаш приступ ка Богу.

Данас, лица су им покривена, јер они покушавају да приступе Богу на основи својих добрих дела, игноришући чињеницу да Бог захтева животињску жртву за грех. „Јер је плата за грех смрт” (Римљанима 6:23). „Без проливања крви не бива опроштење” (Јеврејима 9:22). Они су заменили ову животињску жртву са својим покушајима да чинећи добра дела успоставе своју праведност пред Богом. Али нигде у закону не налазимо да постоји могућност замене за жртву. И због тога видимо да постоји тај прекривач преко њихових лица и данас када читају закон, јер мисле да са својим добрим делима и покушајима они могу да искупе своје грехе. Али, њихови умови су заслепљени. Јер и данас постоји тај прекривач. Њихови умови су заслепљени ка истини. Израел је делимично слеп.

И овај прекривач може само да нестане у Христу. Када видимо Исуса Христа као савршену жртву за наше грехе, ми схватимо да је Божија праведност успостављена, или, праведност пред Богом је успостављена кроз смрт Исуса Христа.

Него до данас кад се чита Мојсије, покривало на срцу њиховом стоји. (3:15)

Они су заслепљени за истину.

А Господ је Дух: а где је Дух онде је слобода. (3:17)

Иако овде постоји неколико стихова за које се Пентакосталци чврсто држе, ово је један од тих. Први стих је, „Јер слово убија, а дух оживљује” (2. Коринћанима 3:6). А ово је други стих за који се они ухвате. „А где је Дух онде је слобода.” И они протумаче овај стих на веома широки начин. Да постоји слобода да чине свакојаке ствари. Слобода, да се деру и урлају, да трче горе доле у цркви и свакојаке друге активности. И поново напомињем да је то тумачење стиха изван контекста. Где је Дух Господњи тамо је слобода од закона и ропства закону. Ослобођени смо од закона, нема више осуде, јер је Исус снабдео савршено откупљење. Тако да овде он говори о слободи од захтева закона. „Где је Дух Господњи тамо је слобода.”

Ми пак сви који откривеним лицем гледамо (у огледалу) славу Господњу, преображавамо се у оно исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа. (3:18)

Дело Божијег Духа у нама је да нас учини све више и више да будемо као Исус. Када је Бог створио човека, Он га је створио у свом обличју. Бог је рекао, „Да начинимо човека по свом обличју” (Постанак 1:26). Тако да је сваки човек створен у Божијем обличју.

Али кроз грех човек је пао и више није био у обличју Божијем. Када ово кажем мислим на духовно обличје. Бог је дух. Човек је створен као духовно биће, које има тело и савест. Али Бог је рекао, „У који дан окусиш с њега, умрећеш“ (Постанак 2:17). Када је човек пао у грех, онда је његов дух умро.

И зато Павле пишући Ефежанима каже, „И вас који бејасте мртви за преступљења и грехе своје“ (Ефежанима 2:1). Љубав је Божији главни атрибут. Бог је створио човека са капацитетом да воли и да буде вољен. Бог је светло, и зато је Бог створио човека са светлом и умом и свешћу о Богу. Али кроз грех, човек је ушао у таму. Човечије преварљиво срце је постало тамно. Тако да човек који је створен по Божијем обличју је пао од тог обличја. И Божија сврха је да поново обнови човека у његово предходно стање. Да би човек могао да прими обнову коју је Бог наменио за њега прије пада у грех. И то је баш то што Свети Дух ради у нама вечерас када му се препустимо. Он нас повинује у обличје Христа.

Ми имамо откривено лице. Израелци имају прекривач преко лица. Сваки пут када читају Мојсија њихово срце је покривено и очи су им заслепљене. „Ми пак сви који откривеним лицем гледамо (у огледалу) славу Господњу.“ Када се погледам у огледало и видим себе ја могу да видим дело Божије у мом животу које Он ради кроз Светога Духа тако што ме мења и доводи да све више и више личим на Исуса Христа. Дивно је када можеш да погледаш на то дивно дело Божије у твом животу, и можеш да се дивиш томе шта је Бог урадио.

У мом старом човеку, у тим деловима живота су биле ствари које су веома ружне. Имао сам ружну нарав. Веома брзо бих експлодирао и за најмању ситницу. И то је било веома ружно. И мени се није свиђало то. Мрзео сам како сам се изражавао. Покушавао сам да контролишем своју нарав, али нисам успео. Нешто би се догодило и ја бих одмах експлодирао. И онда би био осрамоћен са оним што бих рекао и урадио у том моменту. Био бих крив и поражен. Ма колико да сам се трудио нисам могао да савладам моју нарав. И једнога дана сам рекао, „Боже, жао ми је. Ја не могу ово да контролишем. Покушао сам и једноставно не могу.“ И то су биле речи очаја, мислећи да сам заувек изгубио ту битку са мојом нарави.

И онда је Дух преузео. И Он је урадио за мене то што ја сам нисам могао. Он је одузео ту експлозивну нарав. То није било као да сам ја покривао своју нарав, потискујући је и чекајући моменат када ће експлодирати, него сам је чврсто држао под поклопцем, ако ме схватате. Али је Дух Свети некако изнутра одузео тај притисак, ту пару. И сада када би се нашао у ситуацији у којој бих у прошлости експлодирао и проузроковао ужас, сада не би било више експлозије. И када се погледам у огледало могу да видим дело Светога Духа у мени како ме мења у обличје Исуса Христа.

Дивно је када Бог ради у нама Светим Духом, мењајући нас и уклањујући ружноћу себичности и старог човека и мењајући нас све више и више у обличје Исуса Христа. Давид каже, „А ја ћу задовољан бити кад се пробудим у наличје Твоје“ (Псалм 17:15).

Једнога дана када се погледам у огледало и видим Господа, ја ћу онда знати да сам у слави и тада ће посао Светога Духа бити завршен у мом животу јер ћу ја онда бити у потпуности у обличју Исуса Христа.

„Љубазни! Сад смо деца Божија, и још се не показује шта ћемо бити; него знамо да кад се покаже, бићемо као и Он, јер ћемо Га видети као што јесте“ (1. Јованова 3:2). Хвала Богу шта сваки дан видим промену у мени, Свети Дух ради своје дело у мени, мењајући ме у обличје Божијег Сина.

Како то иде? Тако што гледамо ка Исусу. Ако гледам на себе ја не могу да произведем промену. Ако гледам на друге да ми помогну, они то не могу. Једино Исус Христ може да ми значајно помогне. Чини се да ми веома често желимо да се окренемо ка другима да нам помогну. „Хајдемо до пастора и видимо шта он може да уради. Хајде да видимо да ли може да каже нешто што ће нас променити.“

Ми увек примамо позиве. И они обично иду овако, „Причао сам са седам пастора и они нису били у могућности да ми помогну, тако да желим да чујем од тебе Чак.“ Мој одговор је да ми је жао али да им и ја не могу помоћи. Ја немам никакву магичну формулу. Ја немам никакве магичне речи. Промене које треба да се догоде у теби се неће догодити тако ћеш ићи на саветовање, тако што гледаш ка човеку. Промене које треба да се догоде у теби могу се догодити само када гледаш ка Исусу Христу.

Није ми јасно где је црква погрешила када су у питању саветовања. Цркве понекад дају идеју да треба да зависимо од саветника који треба да реше наше проблеме. Недавно је издата студија од стране Селс Ејсника. Они су урадили веома детаљну студију о људима који имају менталне проблеме и онда су их предали психоаналитичарима да реше њихове проблеме. И они су открили да када се особа окрене ка психоаналитичарима за помоћ, у 43 посто случајева на крају једногодишње терапије са психоаналитичарем, тих 43 посто пацијената су били у стању да прекину терапије, значи примили су довољну помоћ да престану бити зависни од терапије. Само 43 посто.

Од оних који су отишли ка психотерапеутима, су прошли мало боље, 52 посто њих није морало да настави терапију после годину дана. А они који су могли да приуште психијатра су прошли још боље. 61 посто њих је могло да прекине терапију после годину дана. А од оних који нису отишли до никога, 73 посто њих није захтевало помоћ после годину дана.

Као што сам вам споменуо ово цело истраживање је убуркало цело поље психологије и универзитете. Али ова студија показује баш то што покушавам да вам кажем. Твоја помоћ може само да дође од Господа. Одговоре можеш наћи само када гледаш на Исуса. Ако гледаш на човека и неког саветника све што ћеш урадити је то да ћеш се увхатити за штаку, али нећеш примити никакву помоћ. Све што требаш да урадиш је да се окренеш ка Исусу и да примиш помоћ коју ти он нуди. „Ми пак сви који откривеним лицем гледамо (у огледалу) славу Господњу, преображавамо се у оно исто обличје из славе у славу,“ док Свети Дух ради у нашим срцима.

Најбољу ствар коју неки светник може да уради за тебе је...најбољи савет који ти ико може дати је да те охрабри да те доведе до Исуса Христа.

Пре неколико година када сам саветовао једног психијатра, он ми је понудио да будемо пословни партнери. Он је имао своју клинику и желео је да ја саветујем људе у његовој канцеларији. Он ми је такође рекао, „Ја ти могу рећи који проблем особа има и могу ти рећи шта не функционише како треба у тој особи, али то је све што могу да урадим, више од тога не могу. Ти имаш одговоре, и желим да ти радиш за мене.“

А све што сам ја радио је то да сам упућивао људе ка Исусу Христу, да верују у Њега. Људи треба да гледају на Њега. „Ми пак сви који откривеним лицем гледамо (у огледалу) славу Господњу, преображавамо се у оно исто обличје из славе у славу.“ Када Свети Дух ради у мени биће промена на боље.

4. поглавље

Зато имајући ову службу (4:1)

Коју службу? Службу упућивања људи ка Исусу Христу.

као што бисмо помиловани, не досађује нам се; Него се одрекосмо тајног срама да не живимо у лукавству, нити да изврћемо реч Божију, него јављањем истине да се покажемо свакој савести човечијој пред Богом. (4:1-2)

Павле каже, „Слушајте, ја не желим да вас преварим. Не желим да створим неку лажну наду.“ Он није намеравао да емотивно узбуди људе. Није баратао са речју Божијом преварљиво. „Него јављањем истине да се покажемо свакој савести човечијој пред Богом.“

Данас сам био на ручку са неколико људи из Израела, и човек који је седео поред мене ми је рекао, „Знаш, ја сам те први пут видео на тв каналу 13. Једно јутро када сам упалио тв сам те видео на том каналу и видео сам манору иза тебе, и учио си из Старог Завета. Тако да сам рекао мојој жени, види овај рабин не носи јамаку. Он је вероватно реформирани раби.“ „Почео сам да слушам твој програм сваке Недеље. Ти си толико другачији од других проповедника на телевизији. Многи такозвани Хришћански тв програми вређају моју интелигенцију. Они стављају нагласак на емоцијама и праве велики шоу од тога. То вређа моју интелигенцију. Али слушајући тебе сам био приморан да мислим и да почнем да размишљам о многи стварима.“

И то је оно што Павле каже о својој служби. „Ја сам био искрен са вама. Ја вам нисам нудио ништа лажно. Нисам покушао да варљиво користим реч Божију. Ја сам се одрекао тајног срама неистине. Ја ни сам ходао у превари.“ И верујте ми, данас постоји пуно превараната. Они постоје од самог почетка ране цркве све до данас.

Ја сам примио доста писама која су тако преварљива али веома добро написана. Свакојаке могуће тактике користе у тим писмима. На веома mudar начин покушавају да извуку новац од тебе а заузврат ти нуде лажну наду.

Павле каже, „Него се одрекосмо тајног срама да не живимо у лукавству, нити да изврћемо реч Божију, него јављањем истине да се покажемо свакој савести човечијој пред Богом.“

И било је оних који су говорили да је Павле учио о мистериозним стварима које се не могу разумети. Еванђеље које Павле проповеда је сакривено. И Павле даје веома јасан одговор на веома mudar начин.

Ако ли је пак покривено јеванђеље наше у онима је покривено који гину, (4:3)

Они су ти који не могу да виде.

У којима бог света овог ослепи разуме неверника, да им не засветли видело јеванђеља славе Христове, који је обличје Бога, који се не види. (4:4)

Ово је веома интересантан део Светога Писма и због тога ћемо провести мало више времена на њему вечерас. Разлог овоме је тај што верујем да ће вам помоћи у вашим молитвама за вољене који нису спашени.

Као што смо споменули раније, ми смо створени у Божијем наличју, и једна од Његових карактеристика је та да Он може да донесе споствене одлуке. То значи да Он има вољи и

могућност да спроведе своју вољу. Снага избора. Бог те је створио у свом наличју и дао ти је могућност одлуке тако да бих ти могао да одредиш своју сопствену судбину. Пошто нам је дао могућност да бирамо са тиме је дошло и Његово поштовање наше воље, тј. наших избора. Моментa када бих Бог престао да поштује мој избор и почео да ме приморава да урадим нешто насупрот моје воље, ја бих тада престао да будем својевољна особа. Тако да бих та слобода избора била важећа, мора да постоји могућност избора и Божије поштовање мојих избора.

Бог је дао Адаму могућност избора и када је Адам изабрао то што је изабрао Бог је поштовао тај избор. Тако је и са тобом. Ти можеш да бираш да волиш Бога или да Га не волиш. То је твој избор. Ти изабери а Бог ће поштовати твој избор, а ако то није тако онда бих била лажна изјава да нам је Бог дао избор.

Тако да ако Бог поштује изборе који људи учине, ја се онда не могу молити, „Боже молим те за Јована.“ Ако Јован сам не учини тај избор да пита Господа за спасење, он не може бити спасен. А ако бих Бог спасио Јована против његове воље онда бих Бог прекршио његову вољу и са тиме бих била уништена сврха давања избора. Тако да то ствара проблем када се молимо, али нам ови стихови дају одговор. „Они који су изгубљени, они који не верују,“ нам Библија каже, „Да је бог овога света, Сотона, ослепио њихов разум да не верују, да им не засветли видело еванђеља славе Христове, који је обличје Бога.“

Зашто Јован не верује у Исуса? Зато што је Сотона ослепио његов разум за истину. Он не види истину славног спасења које Бог нуди. Сотона је ослепио његов ум и створио предрасуду против Бога. Сотона га је омаџијао. Бог поштује наше изборе али Сотона их не поштује. Њега је баш брига што ти имаш право избора. И ако му се укаже прилика он ће заробити и ослепити твој ум са својим отровом против Бога и Божијим стварима тако да ти ниси у могућности да рационално размишљаш о Богу и Исусу Христу.

Да ли сте приметили да неки људи знају бити веома љубазни и нежни и да су у могућности да разговарају рационално са тобом о било којој теми сем о еванђељу Исуса Христа? Разговарај са њима о томе ко ће бити следећи првак Европе у фудбалу и сатима ћете разговарати о томе. Разговарајте о аутомобилима, о музици или чему год и људи могу бити веома љубазни и нежни у разговору, и могу сатима да говоре о тим темама. Спомени Исуса Христа и они у моменту се промене и постану потпуно не рационални. „Не волим да говорим о томе и не верујем да људи требају да разговарају о томе.“ Веома не рационално. Зашто? Зато што Сотона има чрвст захват у њиховим животима.

Павле је рекао Тимотеју, „И да се ископају из замке ђавола, који их је уловио живе против њихове воље“ (2. Тимотеју 2:26). Он не поштује њихову вољу. Бог овога света је ослепио њихове умове.

Исус је рекао, „И шта свежеш на земљи биће свезано на небесима, и шта разрешиш на земљи биће разрешено на небесима“ (Матејево еванђеље 16:19). Тако да најбољи начин на који можеш да се молиш за своје вољене је да се молиш да Бог свеже Сотонино дело ослепљивања њихових умова који их држи у ропству. Бог ће свезати то Сотонино дело у њиховом животу које их држи у непријатељству против еванђеља, да бих могли да размисле о Божијој истини без икаквог притиска Сотоне.

Сваки човек који рационално погледа на понуду коју је Бог дао у Исусу Христу и одбије је луд ако не прихвати. Али разлог зашто не могу да прихвате је тај што их Сотона држи у ропству. Тако да ми кроз молитву их можемо ослободити од тог Сотониног утицаја над њиховим умовима. Ја не знам никога ко тек тако одбије Божију милостиву понуду кроз Исуса Христа.

Нека то буде правац у којем ће ваше молитве да иду. Захтев да Бог веже Сотонину моћ над умовима оних које је ослепио. „Шта год да вежете на земљи биће везано на небу.“ Бог ће везати ту Сотонину моћ. Бог ће одузети те ролетне у њиховим умовима, и они ће онда моћи јасно и рационално да виде Божију понуду у Исусу Христу. И онда ће то отворити врата да их Свети Дух убеди и привуче ка Исусу Христу.

Ти не можеш да само кажеш, „Боже, спаси га.“ Бог их неће спасити насупрот њихове воље. Мора да дође до промене воље и жеље у срцу код те особе да позобе Бога за спасење. Исус је рекао, „И који долази ка мени нећу га истерати напоље“ (Јованово еванђеље 6:37). Тако да су наше молитве упућене у том правцу да се они ослободили да бих могли да виде.

Павле каже,

Јер себе не проповедамо него Христа Исуса Господа, а себе саме ваше слуге Исуса Господа ради. (4:5)

Нећу сада коментаришем о овоме стиху јер бих могао да проведем пуно времена на њему.

Јер Бог који рече да из таме засветли видело, (4:6)

„У почетку створи Бог небо и земљу. А земља беше без обличја и пуста, и беше тама над безданом; и дух Божији дизаше се над водом. И рече Бог: Нека буде светлост. И би светлост“ (Постанак 1:1-3). Бог је позвао светлост у постојање и Бог је видео да је светлост добра. И Бог је поделио светлост.

Ово су интересантне изјаве и поготово ако их узмемо из научног аспекта, али вечерас нећемо улазити у то. Бог је позвао светлост да засија из таме.

Бог рече, „Јахијар, вајахијар, нека буде светло.“ Буквално преведено би било, „Нека светлост буде и светлост постаде.“ То ми се свиђа. Бог је рекао, „Нека светлост буде и светлост постаде.“ Бог је позвао светлост да засија из таме. И сада Бог,

засветли у срцима нашим (4:6)

Ми који смо некада били заслепљени од стране сотоне. Наша су срца била у тами, одвојена од Бога, и Бог је позвао светлост из таме да засија у нашим срцима.

на светлост познања славе Божије у лицу Исуса Христа. (4:6)

„Ми са отвореним лицима гледамо славу Господњу.“ И та слава је у лицу Исуса Христа.

Али ово благо имамо у земљаним судовима, да премноштво силе буде од Бога, а не од нас. (4:7)

Бог је узео једно од највећих блага које неко може...боље речено, највеће благо које неко може да поседује. Светло знања славе и разумевања Исуса Христа, је највеће благо које неко може да поседује. Јер је то вечни живот. То је благо вечнога живота. Највеће благо које ико може да поседује је вечни живот кроз Исуса Христа.

„Јер каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди? Или какав ће откуп дати човек за душу своју?“ (Марково еванђеље 8:36-37). Видиш, оно што ти поседујеш у твом познању Исуса Христа, светло и разумевање Исуса Христа које је Бог донео у твој живот је највреднија ствар коју можеш имати. То је веома вредно Божије благо. И шта је то шта Он стави у њега? „Ми имамо ово славно благо у земљаним посудама,“ или у глиненим посудама, у нашим телима, нашим старим земљаним посудама. Овај стари земљани суд

постане пребивалиште вечнога Бога. Да бих Христ могао да пребива у вашим срцима. „У онај ћете ви дан дознати да сам ја у Оцу свом, и ви у мени, и ја у вама“ (Јованово еванђеље 14:20). Ово славно благо, светло еванђеља, пребива у овим земљаним посудама. Бог узме оно што је највредније на свету и стави га у најјефтинију ствар, земљану посуду. Ништа није било тако јефтино као глинене посуде, поготово у то време.

Данас их ми ставимо на мало већу температуру, ставимо мало више боја и оне понекад постану блага на нашим полицама. Али у то време, обичне глинене посуде су се могле наћу свугде. Бог је узео ово славно благо и ставио га у земљане посуде. Зашто? „Да бих величанство славе било у Богу а не у нама.“

Зар није глупо када човек слави самог себе? Када слави глинену посуду а не оно што је у њој? Норман Груб, у његовој књизи, „Дубоке ствари Бога“ каже да је човеков највећи капацитет када постане посуда која садржи Бога. Та чињеница да Бог пребива у теби. Човеков највећи капацитет је тај да као посуду има у себи вечнога Бога. Када сам читао ту књигу та изјава је оставила велики отисак на мене. Био сам узбуђен на саму помисао, али сам онда почео мало дубље да размишљам о томе и помислио сам, „Не, није у праву. То није највећи капацитет човека.“

Постоји још једна ствар која је већа од тога. А то је када постанеш канал кроз који се Бог излива на свет око тебе. Једна је ствар када поседујеш Бога. То је славно. Не подцењујем ту славу да имаш Бога у себи, али још већи корак од тога је када Бог кроз мене излива Своју љубав на свет око мене, и то славно благо које имам сада делим са другима. Тако да то дело Божијег Духа у мом животу може бити корисно и за друге око мене док Бог ради у мени. Када то субјективно дело постане објективно. Када није више само Божије дело у мени него Божије дело кроз мене, е онда сам је достигнуо своју највећу способност, свој највећи капацитет.

Ова земљана посуду. У самој посуди нема неке велике вредности. Вредност се налази у ономе шта се налази у посуди. И када ја изливав састојке морам бити пажљив да не излијем мој укус. Битно је да ја не излијем пуно своје личности када учим Библију. Него је битно да ја изнесем састојке на најчистији начин на који могу.

Да ли ти се икада десило да ставиш у фрижидер пластичну чашу у коју си једном давно држао лук а сада је вода у чаши и сваку пут када пијеш воду из те чаше она има укус лука? Ужас! Када пијем воду не желим да она има укус лука. Ја волим лук, али лук има своје место. И његово место није у води за пиће. Тако да када посуду почне да даје свој укус заједно са оним шта даје онда је време да се отарасиш те посуде.

Бог је учинио нешто што је скоро смешно. Он је ставио највредније благо у најобичнију посуду, и разлог томе је да се људи не диве посуди него састојком те посуде, да се диве Богу и Божијем делу кроз ту посуду. „Да бих величанство славе било у Богу, а не у нама.“

Као што Павле каже, „Ми не проповедамо нас саме него Христа.“ И то треба да буде тема за сваког Божијег слугу, „Ми не проповедамо нас саме него Христа.“ И наша је жеља да привучемо људе Христу, да им дамо састојке, оно право благо које се налази у Исусу Христу, а не ову стару глинену посуду. Моменту када почнеш да им даш себе, стару глинену посуду, буди сигуран да ће те Бог сломити. И видео сам неколико сломљених посуда у животу.

У свему имамо невоље, (4:8)

Павле сада говори о служби. „У свему имамо невоље:“ Бог нам није обећао имунитет од невоља. Он ти чак обећава невољу. „У свету ћете имати невољу“ (Јованово еванђеље

16:33). „А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени“ (2. Тимотеју 3:12). Ово су обећања која мрзим. Или обећања која волим. А има обећања за која и не марим. Волео бих да нам Бог није икад дао та обећања. „У свему имамо невоље.“

али нам се не досађује (али нисмо узнемирени); (4:8)

Као Божији слуга, као дете Божије се суочаваш или ћеш се суочити са много невоља али никада не бих смео бити узнемирен због њих.

збуњени смо, (4:8)

Често не знамо шта да радимо. Често смо збуњени ситуацијама. Не знамо шта је одговор нити решење, али не смемо очајавати.

И велика је разлика између збуњености и очајања. Очајање је када дигнеш руке, „Готово је...како ћу икада изаћи из овога?“ И једноставно одустанеш. Али када сам збуњен, онда могу рећи, „Не знам како ће Бог ово решити. Биће интересантно видети шта ће Бог урадити. Не знам шта Бог може да уради овде. Не видим шта бих могао да уради. Али сам узбуђен да видим шта ће урадити.“ Видиш, разлику. Ја сам збуњен али не и очајан.

али не губимо наду; (4:8)

Ја дижем буку и не кажем вам, „Пријатељи, жао ми је да вам ово кажем, али дошао је крај. Не можемо више бити на радију и једина нада је да нам ви пошаљете финансијску подршку.“ И када слушаш неке радио станице то је скоро нормала код неких. Исус је рекао, „Сиромашне ћете увек имати“ (Матејево еванђеље 26:11). Вратићемо се.

Прогоне нас, али нисмо остављени; (4:9)

Господ је са нама у сваком искушењу.

обаљују нас, али не гинемо. (4:9)

Ствари које имамо и ствари које немамо. Невоље, да имамо. Али не и забринутост. Збуњени, да јесмо. Али нисмо очајни. Прогоњани смо. Али нисмо запостављени. Да и оборени смо. Али нисмо уништени.

И једнако носимо на телу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на телу нашем покаже. (4:10)

Сећате се да се Павле на почетку ове посланице извињавао Коринћанима што није дошао до њих и да то није било зато што он није био одговоран или тако нешто. Него споменио да је имао телесне проблеме. Наиме, Павле је прошао нека веома тешка прогонства у којима је мислио да је то то. Да је дошао до краја. Није видео излаз из ситуације. И нисе надао животу. Он је мислио, „Изгледа да никада нећи изачи из ове ситуације.“ И пошто је прошао кроз ова тешка прогонства, он је верованто имао доста телесних последица које су га учиниле веома слабим.

И зато он говори да у свом телу носи смрт Исуса Христа. Говори о тој патњи коју је искусио због дела које је чинио за Исуса. Прогонства, батине и каменовања су проузроковала да је у телу носио смрт Исуса Христа да се и живот Исусов на телу нашем покаже.

Јер ми живи једнако се предајемо на смрт за Исуса, да се и живот Исусов јави на смртном телу нашем. Зато дакле смрт влада у нама, а живот у вама. Имајући пак

26

2 Korinćanima

Čak Smit

онај исти дух вере као што је написано: веровах, зато говорих; ми верујемо, зато и говоримо. Знајући да ће Онај који подиже Исуса, и нас подигнути с Исусом, и поставити с вама. (4:11-14)

Тако да исти Дух који је ускрснуо Христа из мртвих ће и подићи и нас и предати нас вама.

Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује хвалама на славу Божију. (4:15)

Павле овде говори о тим патњама кроз које је прошао, и томе смо говорили прошли пут. Павле овде напомиње, „Ове патње су за вас, да бих могао да вас утешим у вашим патњама, искушењима и испитима, са утехом коју сам и ја примио. Ја сам ово искусио ради вас. Моје патње, моје слабости су ради вас.“

За мене је ово веома интересантна чињеница да патња изграђује човеков карактер као ништа друго. Кампбел Морган је рекао о једном веома бистром младићу који је дошао да служи у његовој цркви. И једнога дана када је Кампел Морган отишао кући, говорио је својој жени о том младићу и како он одлично проповеда. И његова жена је одговорила, „Биће још бољи када мало пропати.“ И Кампел Морган касније каже, да је тај младић прошао кроз многе патње и да је био још бољи као резултат тих патњи.

Када патимо ми онда знамо да пустимо корење још дубље. Патња гради карактер. Патња нас чини јачим као ништа друго. Апостол Павле овде каже како је његова патња ишла њима на корист на њихову славу. „Вама је користило.“ И то је тачно. Дубину карактера који је Павле поседовао као резултат тих патњи је била на корист цркви. Он је због тих патњи био у могућности да служи људима на начин на који не бих могао да није прошао кроз шта је све прошао.

Ми смо кукавице када је патња у питању. Сећате се када је Исус почео да говори својим ученицима како ће бити предан у руке људи и да ће патити и Петар га је одмах прекинуо и рекао, „Далеко то од тебе било Господе.“ Неки преводи су превели ову Петрову изјаву као, „Господе, поштеди Себе.“ „Немој то чинити!“ То је глас природног човека који каже, „Поштеди Себе.“ А Исус је у томе препознао глас Сотоне па је рекао, „Иди од мене Сотоне; јер не мислиш шта је Божје него људско“ (Матејево евенђеље 16:23).

Петар, на разочарање многих модерних проповедника каже, „Зато и који страдају по вољи Божијој нека Му као верном Творцу предају душе своје“ (1. Петрова 4:19). Да, могуће је да патиш по Божијој вољи, и Бог ће користити ту патњу да у теби изгради карактер који другачије не бих био изграђен.

Ја највише учим од људи који су пуно пропатили у животу јер они имају ту дубину у себи која је веома интересантна и превазилази све друго. Ја могу да примим од њих и да извучем од њих, јер они имају богатство карактера које је дошло као резултат патњи.

Тако да Павле гледа на своје патње као корист за друге људе. „Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује хвалама на славу Божију.“

Зато нам се не досађује; но ако се наш спољашњи човек и распада, (4:16)

Овај стари спољашњи човек је прошао кроз све: претучен, ишутан, каменован и шта све још.

али се унутрашњи обнавља сваки дан. (4:16)

Ми смо прошли корз свашта али снага карактера која је изграђена у унутрашњем човеку је неописива. Спољашњи човек пропада. Али унутрашњи човек се обнавља из дана у дан Господњом снагом.

Јер наша лака брига (или бол) (4:17)

Приметите овај дивни контраст овде, „Наша лака бол,“

Садашња (или тренутна) (4:17)

И то нам се не чини тако увек. Када код патим мени се чини да то вечно траје. Сати се чине као недеље. Да ли си икада био јако болестан ноћу? Тада си схватио како дуга ноћ зна бити. Када се добро осећаш и када легнеш од умора да спаваш ноћу, ноћ брзо прође. „Већ је јутро. Баш је брзо прошло.“ Али када си јако болестан, ноћ се одужи до вечности. Погледаш на сат, „Само је десет минута прошло?“ Не могу да верујем! Па када ће већ то јутро.“ Патња може да продужи време.

Али шта бих било ако би патио педесет година? Што се Бога тиче то је као моменат када се то успореди са вечношћу. „Наша лака бол које је тренутна.“ Јер шта је живот? Живот је пара. Појави се на моменат и онда нестане. Ако патиш цео живот, то је и даље само моменат када се успореди са вечношћу. Уствари, не могуће је успоредити са вечношћу. Јер вечношће бесконачна а ти си коначан, ограничен.

И нема основе на којој би могли да успоредимо коначно са бесконачним. То је скоро као када бих успоредио кап воде са свим океанима и морима. Успоредујеш ограничено са неограниченим. Постоји одређен број капи воде у свим окенима и морима. Али када размишљаш о вечности, онда говоримо о неограниченом, и зато је не могуће извући пралеле јер не можеш ограничено са неограниченим да поредиш. „Наша лака бол која је тренутна.“

доноси нам вечну и од свега претежнију славу. (4:17)

Вечна претежнија слава у поређењу са нашом лаком патњом. Ми требамо да ставимо наше очи на вечност. Наш проблем лежи у томе да ми веома често гледамо на тренутачне ствари. Ми гледамо на ове патње и уплићемо се у материјалне ствари да изгубимо фокус вечности. Ова лака бол је само за моменат. Бог има вечност испланирану за тебе.

Вечност славе коју је немогуће описати. Вечност која превазилази ишта што бих ми могли да замислимо или сањамо, када је слава, лепота, чудо, благослов, љубав и радост у питању. Божији вечни план за тебе. Ова лака бол је тренутна; проћи ће. Живот ће брзо проћи. Немој да живиш за сада. Живи за вечност. Немој да се сви твоји планови врте око тренутности. Планирај и за вечност. Павле каже,

Нама који не гледамо на ово што се види, (4:18)

Овај спољашни човек се распада. Ове лаке боли, Павле их тако назива, и када Павле почне да наводи листу ствари кроз које је прошао дођем ми да кажем заједно са аутором посланице Јеврејима, „Ви још нисте дошли до крви борећи се против греха. Где су вам модрице. Где су ожиљци? Где су вас тукли?“

Слушајте само шта је Павле прошао ради еванђеља Исуса Христа, и поред свега тога он и даље каже ове лаке боли. „Више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртног; Од Јевреја примио сам пет пута четрдесет мање један ударац; Трипут сам

био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мном разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом; У труду и послу, у многим неспавању, у гладовању и жеђи, у многим пошћењу, у зими и голотињи; Осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве" (2. Коринћанима 11:23-28). „Ова лака тренутна бол.“

И овде видимо Павлову тајну успеха, „Ми не гледамо на ствари које видимо јер су оне тренутне.“

него на оно што се не види; вечно. (4:18)

На шта гледаш? На пролазне ствари? Шта ти је важно? Пролазне ствари? Нека нам Бог помогне да гледамо и да ставимо вредност на вечне ствари. „Гледајући на Начелника вере и Свршитеља Исуса" (Јеврејима 12:2). Он ће довести нас који се уздамо у Њега у вечну славу.

Оче, хвала ти на Твојој речи вечерас и на упутству које смо примили. На охрабрењу и мудрости која се налази у Твојој речи. Помози нам Господе, да скинемо очи са нас самих, са наших околности, са наших слабости, са наших падова, са наших разочарења и да их ставимо на Тебе Господе. Дај нам снаге да истрајемо у патњама као добри војници гледајући ка тој вечној тежини славе која ће бити откривена у Исусу Христу. Нека Твоја реч буде усађена у нашим срцима, Господе. Не дозволи да имамо прекривач преко наших срца док читамо, него нека нам Твој Дух да светлост и разумевање познања Твоје истине. У Исусовом имену. Амен.

Нека Господ буде са вама и нека вас благослови и чува у Његовој љубави и нека вас привуче још више ближе Себи, док Свети Дух ради у вашим срцима. И ове недеље држите свој поглед на Исусу, да бих Бог могао кроз Свог Духа да вас промени све више и више у Његово обличје.

5. поглавље

Павле је говорио како је константно био под претњом смрти због Исуса Христа. Иако је био под том претњом смрти и пред разним невољама, то га није узнемиравало, јер је имао исправан став када је смрт у питању. И ја мислим да ми Хршћани треба да имамо право разумевање смрти, шта смрт значи за дете Божије.

И због тога што немамо право разумевање смрти чујемо изјаве када неко умре, „Каква штета. Био је тако млад. То је трагично. Имао је цео живот пред собом.“ И то је зато што мислимо да је смрт трагедија за дете Божије.

Павле се стално суочава са смрћу али је се није плашио,

Јер знамо да кад се земаљска наша кућа тела раскопа, имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима. (5:1)

Павле је схватио да прави „ја“ јесте духован. Ја пребивам у телу али тело није ја. То је само кућа у којој живим. И овде Павле каже да је то уствари шатор у којем пребивам. У оригиналу каже шатор а не кућа. И када говоримо о шатору не говоримо о трајном пребивалишту. Шатор је није трајно пребивалиште него је привремено. И треба да гледамо на наша тела као шаторе; она нису трајна пребивалишта за наш дух. Мој дух живу у овом штатору док се моја кућа спрема.

И ви који већ дуже време долазите у ову Голготу знате да смо ми једно време као црква пребивали у шатору чекајући да се ова зграда изгради. Две године смо провели у шатору чекајући да ова зграда буде завршена.

„Јер знамо да кад се земаљски шатор тела раскопа,“ када се моје тело врати у прашину, „да имамо зграду од Бога, кућу нерукотворену, вечну на небесима.“ Тако да видимо разлику. Шатор који говори о привремености и зграду од Бога, нерукотворену, вечну на небесима.

Шатор у којем тренутно пребивам се састоји од гена мојих предака. Тако да сам покупио гене смеђе боје очију, ћелавости, и друге физичке карактеристике које сам наследио од мојих родитеља, и предака. Тако да ја постанем интересантна комбинација ових гена. И ово наслеђе иде далеко назад све до Ноја и Адама. И ја сам примио доста интересантних карактеристика, неке које осликавају моју слабост а неке моју снагу. Али и у најбољем случају ја сам дефектан, јер не долазим директно од Бога. Он не бих направио овакву збрку.

Али ме чека нова зграда у коју ћу се уселити. Зграда од Бога. Она ће директно да дође до мене од Бога. Није рукотворена, него је вечна на небесима. Тако да је за дете Божије смрт промена адресе, и у том моменту можемо да кажемо се селимо из старог истрошеног шатора у дивну нову кућу, зграду од Бога, нерукотворену, вечну на небесима.

Сећате се шта је Исус рекао својим ученицима, „Да се не плаши срце ваше, верујте Бога, и мене верујте. Многи су станови у кући Оца мог. А да није тако, казао бих вам; идем да вам приправим место“ (Јованово еванђеље 14:1-2). И наш ум вероватно почне да мисли о месту као што је Беверли Хилс, о дивним имањима и предивном погледу. Мислимо да ће нас Господ повести за руку кроз Улицу Славе, и да ћемо скренути у Булевар Халелуја и да ће онда на десној страни бити диван бели замак и да ће нам Он онда рећи, „Ево ово је твој нови замак.“ Али неће бити тако. Жао ми је ако сам те разочарао.

Ово ново тело које ћу добити од Бога неће имати потребу за сном. Зашто бих онда имао потребу за спавањем собом? Ово ново тело ће имати доста нових карактеристика због којих нећу имати потребу за физичком кућом у којој бих живео. Овај нови замак о којем Господ говори је ново тело које Он има за мене. Ја живим у овом шатору сада, али једнога дана ћу се преселити у замак. И ако Господ не пожуре једног од ових дана ће те читати у новинама како каже, „Синоћ је умро Чак Смит, пастор Голготе и итд.“ Немојте то веровати. То је нетачна информација. Ако би рекли истину онда бих морали да кажу, „Синоћ се Чак Смит преселио из старог шатора у нови дивни замак.“ Неморате више да чекате на мене, јер сам се преселио из овога шатора у нову кућу, зграду од Бога, нерукотворену. То је смрт за дете Божије.

И зато Павле каже, „Ви мислите да се ја бринем ако сам у ланцима за Христа? Ја сам спреман да умрем за Христа.“ И то може да каже јер је разумео шта је смрт за дете Божије. То је пресељавање из шатора у кућу. И сада ће он то још више да разјасни.

Јер за тим уздишемо, (5:2)

Или док смо још у овим телесима, ми уздишемо.

желећи обући се у свој небески стан. (5:2)

Ова тела која имамо су подложна слабостима, умору и болу. У посланици Римљанима шеста глава, Павле је говорио како ми уздишемо и да цело створење уздише заједно са нама. Он каже, „И ми сами у себи уздишемо чекајући посињење и избављење телу свом“ (Римљанима 8:23). То ново тело...ја чезнем за њиме, ја чезнем да имам то ново тело, зграду од Бога нерукотворену, вечну на небесима.

И да се обучени, не голи нађемо! (5:3)

И ова изјава употпуности елиминише ту идеју духовног сна. Јер Павле наставља даље да каже,

Јер будући у овом телу, уздишемо отежали; јер нећемо да се свучемо, (5:4)

Ја не желим да будем онетелотворен дух. И наравно циљ сваког будисте је да једнога дана стигне до Нирване. „Јер сви проблеми са којима се суочавамо долазе због овог тела. И надамо се да ћемо напредовати из једнога тела у друго, ка већем стању, све док се не ослободимо овога тела у уђемо у блаженство вечнога духа, и онда постанемо суштина.“

Али то није нада за Хришћана. Ми ћемо се иселити из овог старог шатора у „зграду од Бога, нерукотворену, вечну у небесима.“ И моја жеља није да се свучем, да не будем нетелотворен дух.

него да се преобучемо, (у то ново тело) да живот прождере смртно. (5:4)

И ми имамо доста потешкоће да схватимо које је стање оних верника коју умру од сада и узеће цркве. Да ли је њихов дух отишао да буде са Богом, и да ли њихова тела у гробу чекају на обнову тог тела? И интересантно је то да када је апостол Павле у његовој првој посланици Коринћанима говорио о ускрснућу он је то успоредио са семеном које се засада у земљу да умре. И онда је Павле изјавио нешто веома интересантно. Он каже да тело које изађе из земље није исто као оно што си засадио у земљу, јер ти си засадио само семе. А Бог је тај који је дао тело које Му одговара. И тако је и са ускрснућем из мртвих.

И има много људи који се надају ускрснућу овога тала у којем сада живе. Ја се лично надам много бољем моделу. Не надам се обнови или подмалађивању или чему год овога тела. Ја

сам спреман да се иселим из овог шатора. Ја сам спреман да се преселим у нову кућу. „Зграду од Бога, нерукотворену.“

Неколико ствари. У првој посланици Солуњанима, четвртом поглављу, Павле говори о редоследу ускрнућа. И Павле тамо каже, „Јер ће сам Господ са заповешћу, са гласом Арханђеловим, и с трубом Божјом сићи с неба; и мртви у Христу васкрснуће најпре; А потом ми живи који смо остали, заједно с њима бићемо узети у облаке на сусрет Господу на небо, и тако ћемо свагда с Господом бити“ (1. Солуњанима 4:16-17). И то их је збуњивало јер су мислили да ће некако њихов дух бити са Богом, али да ће и такође бити и поновно уједињавање са нашим старим телом за време ускрнућа. Мислили су да ће ово тело некако бити обновљено.

И наравно атеисти са овим виде пуно проблема. Шта је са особом која има пресаду срца? У ускрнућу ко ће добити то срце? Ово тело је састављено о хемијских елемената, молекула и сл. Истих седамнаест елемената која налазимо у земљаној прашину су исти седамнаест елемената које налазимо у нашем телу. И када се твој дух пресели из овога тела, твоје тело се врати у прашину. „Прах си, и у прах ћеш се вратити“ (Постанак 3:19). То говори о телу а не о духу. И као што је Лонгфелов рекао,

Немој ми рећи у тужним бројевима. Живот је само празан сан. Ствари нису онакве какве се чине. Живот је стваран, живот је озбиљан. Гроб није твој циљ. „Прах си и у прах ћеш се вратити,“ не говори о души. Говори о телу.

И времену дивљег запада када бих неко био убијен он бих био сахрањен на том месту и његово тело се у тој земљи распало и вратило се у прашину у те основе хемијске елементе. Преријста трава би расла добро због тога. Коренје би ушло у земљу, у узело бих у себе хемикалије које су сачињавала нечије тело у прошлости. Краве би затим појеле ту траву. Онда би оне узеле те хемијске елементе у себе. Млеко би се формирало у њима, а онда би људи пили то млеко. Тако да ти хемијски елементи који су сачињавали нечије тело постали део мог тела пошто моје тело одомаћи те хемијске елементе. Па ко ће онда добити те хемијске елементе у ускрнућу? У чијем ће телу бити?

Иначе, научници кажу да сваке седме године добијеш ново тело. У том целом процесу обнове ћелија и поновном стварању ћелија, сваке седме године твоје тело прође кроз велике промене. Ти ниси иста особа од пре седам година, хемијски говорећи. Тако гледајући онда, које ћу од тих многих тела које сам у протеклих педесетак година имао имати у ускрнућу? Ја бих бирао оно које сам имао пре неких двадест пет или тридесет година. Тачније, изабрао бих оно тело које сам имао прије повреде колена које сам задобио у колецу. То бих било тако ако бих ја имао избора за тело. Али хвала Богу да није тако. Ја ћу добити сасвим нову зграду од Бога „нерукотворену, вечну на небесима.“

Верници у Солуну су били у недоумици јер их је Павле учио о томе да ће Исус доћи поново да успостави Своје царство. Али после Павловог одласка из Солуна неки од тих верника су умрли. И преостали верници су били разочарани. Они су мислили, „Која штета. Умрли су прије него ли је Исус дошао. Они неће имати могућност да уживају у Његовом царству. То је трагично. Они неће моћи да уживају у том царству Божијем јер су умрли прије Исусовог другог доласка.“ Зато је Павле написао овај део у тој посланици да бих утешио оне који су били забринути за вољене који су умрли прије Исусовог доласка по цркви у успостављања Његовог царства.

„Нећу вам пак затајити, браћо, за оне који су умрли, да не жалите као и остали који немају наду; Јер ако верујемо да Исус умре и васкрсе, тако ће Бог и оне који су умрли у Исусу довести с Њим.“ Библија нас учи да ће Исус доћи по нас у небесима. Када Он дође по нас, они који су заспали у Христу ће доћи са Њиме, „Јер вам ово казујемо речју Господњом да

ми који живимо и останемо за долазак Господњи, нећемо претећи оних који су помрли" (1. Солуњанима 4:13-15). Ми их нећемо претећи него су они претекли нас. „Јер ће сам Господ са заповешћу, са гласом Арханђеловим, и с трубом Божјом сићи с неба; и мртви у Христу васкрснуће најпре;" То је тачно, они су ускрсли први. „А потом ми живи који смо остали, заједно с њима бићемо узети у облаке на сусрет Господу на небо, и тако ћемо свагда с Господом бити."

И као што Чак Мислер веома често спомиње, Бог пребива изван времена. Ми пребивамо у оквиру времена. Али једнога дана, и ја ћу пребивати изван времена. Ја више нећу бити ограничен временом. Јер када телесно умрем, ја ћу прећи у вечност, а вечност је изван димензије времена. У вечности нема прошлости, садашњости или будућности. Вечност је вечност и тамо је увек сада. И Бог је то кроз Своје име покушао да објасни, „Ја сам Онај што јесте" (Излазак 3:14). И за нас је јако тешко да мислимо изван времена јер су наши умови толико везани временом. Тешко је да размишљамо о нечему што је изван почетка и краја. Мој ум не може да замисли идеју безвременског простора. Али ћу бити у могућности када уђем у вечност.

Када будем у вечности ја ћу бити везан за вечно сада сво време. И тада ћемо бити у могућности да погледамо на почетак и крај времена у једном погледу исто као што Бог то сада може јер је Он изван времена. И Бог нам је доказао да је Он изван времена јер нам је рекао ове ствари које ће се десити овде на земљи. Бог нам је унапред објавио ствари које ће се догодити јер их Он може видети као да се оне већ сад одвијају. И Бог често говори о стварима као да су се већ догодиле мада се још нису догодиле у нашем оквиру времена, али Бог зна да ће се оне већ догодити. И тако Он говори о њима, пошто је Бог, као да су се већ догодиле.

Бог је говорио о томе да Исак постоји прије него ли се он родио. Али, Бог може то да уради јер је Он изван времена, Он гледа доле на време, и барем што се Бога тиче, Исак се већ родио и оженио Ребеку. И што се Бога тиче то се све већ догодило. И ја сам охрабрен са тиме, јер Бог, гледајући на целу ствар говори о мени да ћу бити прослављен. То се још није догодило, али Бог је говорио о томе у прошлом времену јер је Он изван времена и Он може видети крај мог откупљења кроз Исуса Христа, и ја сам прослављен заједно са Њиме. И то је утешујуће да Бог са таквом сигурношћу говори о мојој будућности. Ја сам охрабрен са тиме, јер Бог зна да ће се то догодити.

И када умрем ја ћу напустити временску димензију и ја ћу ући у вечност где је све у садашњости. И све што се треба догодити је прошлост. И зато не можеш рећи, „Па једнога дана када је моје цело тело ускрснуто, онда ће ме Господ довести у небо." Пошто сам ја у вечној сцени, ја сам прешао у вечност. Ја сам изашао из времена. Ја сам напустио ову временску зону, и ја сам ушао у вечност оног момента када је мој дух напустио моје тело. Моје тело је то које ме држи у оквиру ове временске димензије. Тако да они који су заспали у Христу су напустили временску димензију; они су ушли у вечност и тамо је увек сада. Ми ће мо их сустићи када ми напустимо ову временску зону, јер ће мо и ми ући у вечност.

А Онај који нас за ово исто створи, Бог је, (5:5)

Бог је тај који нас је створио за ово. Ово је била Његова намера.

који нам и даде залог Духа. (5:5)

Или капара другим речима. Или како су у то време рекли, искрени новац. Када бих ти на пример продавао ауто и ставио га у огласе и онда се неко јави на оглас и дође да види ауто, па ти каже да ће се сигурно вратити за петнаест минута, ти би му рекао, „Шта ако

неко дође за пет минута са кешом у руци? Ако хоћеш стварно да га купиш, онда ми остави искрени новац/капару. Покажи ми искреност твојих намера.”

Бог је показао искреност Његове намере да те откупи тако што ти је дао Светога Духа. И Павле о овоме говори у другом поглављу посланице Ефежанима, када каже да смо, „Обележени печатом - обећаним Светим Духом, који је залог нашег наследства до откупљења оних који су Божија својина,” (Ефежанима 1:13-14).

Добре смо, дакле, воље једнако, јер знамо да путујемо у телу, далеко од Господа. Јер по вери живимо, а не по гледању. Али се не бојимо, и много волимо отићи од тела, и ићи ка Господу. (5:6–8)

И то је оно ка чему ја жудим. И знам да докле год сам у овом телу, ја сам кући у овом телу, тј. моје тело је мој дом и ја сам одсутан од присуства у царству Божијем. Али бих ја радије желео да одем од овога старог тела и да будем присутан са Господом у Његовом краљевству. Тако да је смрт та што ме ослобађа. Ослобађа овај дух од овога тела да бих могао да се пресели у нову кућу, зграду од Бога, где ћу пребивати са Господом заувек.

Зато се и старамо, или улазили или одлазили, да будемо Њему угодни. (5:9)

Моја жеља је да мој живот буде угодан Богу, докле год живим у овоме телу. И када се напослетку иселим из овога тела, моја највећа жеља је да мој живот поново буде угодан Богу, да би Исус могао да ми каже, „Добро, слуго добри и верни! У малом био си ми био веран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара свог” (Матејево еванђеље 25:21). Моја жеља је та сила која ме води у мом животу, а она је да мој живот буде угодан Богу.

Павле пишући Филипљанима је рекао, „Да се Христ прослави у мом телу, да ли животом или смрћом, није битно. Ја само желим да будем угодан. Желим да се Господ прослави кроз мене.”

Јер нам се свима ваља јавити на суду Христовом, да примимо сваки шта је који у телу чинио, или добро или зло; (5:10)

Немојте ово да помешате са крајњим судом код великог белог престола Божијег, о којем читамо у Откровењу двадесето поглавље, где ће се грешницима судити пред Богом. То је нешто сасвим друго од онога суда у којем ће вреници стајати пред Христом. То се инаће зове Христов бема трон. То је нешто као олипијске судије, које би седеле на свом престолу, и учесници у разним олимпијским дисциплинама бих дошли до њих и судије би им затим доделили награде, победничке венце. Неки од тих венаца су били од ловора а неки од маслине, и ти венци би обележавали њихов успех у одређеној дисциплини. Уместо злате, сребрне или бронзане медаље они бих у то време оригиналних олимпијских игара примили награде које су биле распадљивије. И ти венчеви би им били стављени на главу.

И о томе Павле овде говори. О томе да бих они тренирали, они би вежбали, они би дисциплиновали своја телеса да бих могли да приме ту распадљиву награду, а ми радимо све то за нераспадљиву награду. Али они нас веома лако могу осрамотити када је у питању дисциплина, а они то чине за распадљиву награду. А ми веома често немарно трчимо ову трку за нераспадљиву награду.

Библија нам каже да ће наша дела бити судјена ватром. И та дела која су од дрвета, сламе и стрњике ће изгорети. А дела која преживе ватрени суд, е за њих ћемо примити награде. И многе ствари које су учињене у Христово име неће уопште примити награде. Исус је у Својој беседи на гори у шестом поглављу рекао, „Пазите да правду своју не чините пред људима да вас они виде; Заиста вам кажем: примили су плату своју” (Матејево еванђеље

6:1,2). Мотиви иза наших дела ће бити суђени. И Исус је то илустровао у примеру молитве, у примеру нашег давања и како ми умртвујемо жељама тела.

Постоје два начина молитве. Један начин је да се молиш да бих те људи чули и да би они мислили да су особа посвећена молитви. Да бих примили одобрење и дивљење људи зато што смо побожни. И онда имате другу молитву, која је речена у ормару, скривене молитве, где ме заисте не интересује ко ме чује него да ме Бог чује.

И ако се ја молим да би ме људи чули и да би рекли, „Он је диван човек молитве,“ онда би ми Исус рекао, „То је твоја награда.“ Свако зна како сам диван човек посвећен молитви. Али ми бих радије требали да се молимо нашем Оцу у тајности, и онда наш Отац који види у тајности ће да нас награди. И све зависи где желиш да имаш награду. Ако желиш да примиш награду од људи онда слободно живи својим религиозним животом тако да те сви људи виде и да ти се сви диве и говоре како си ти дивна и одлична особа.

Ти можеш да радиш ствари да би привукао пажњу људи. И постоје много начина на који можеш да привучеш људе да се диве твом духовном животу. Чак начин на који говориш, израз лица може бити користан када говориш о духовним стварима. Знаш тај изговор када можда кажеш, „Господ“ и имаш благ начин на који то кажеш. Такође можеш другима да покажеш колико си близак у свом ходу са Богом, колико су заиста духован. Можда чак и одређени телесни покрети. Разне мале ствари које могу да учиним да бих људи мислили како сам ја духовна особа.

Али проблем са овим је да ако ја то чиним ја упропаштавам своју будућност када су у питању награде које долазе од Бога. Моја дела ће бити суђена. Ја ћу стајати пред Христовим судом. Биће, ватрени суд, и та дела која су учињена из погрешних мотива ће изгорети. Она која преживе ватру, е за њих ћу бити награђен, и Господ ће ми дати круну праведности, и мој положај у небеском царству ће зависити од моје верности ка стварима које су ми биле поверене од Бога.

И немојте ово да помешате са спасењем. Спасење је Божији дар за тебе кроз веру у Исуса Христа. „Јер, благодаћу сте спасени, кроз веру - и то није од вас, него је Божији дар - а не на основу дела, да се нико не би хвалио“ (Ефежанима 2:8-9). Зато, немојте да помешате ово са спасењем, јер многи помешају. Ја не могу ништа да урадим са мојим делима да бих допринео мом спасењу. То је већ учињено. Моја праведност је комплетна у Исусу Христу. Али, моја дела ће бити суђена прет тим Христовим бема тронем, да бих могао да примим награду, или можда у неком случају губитак награде због погрешног мотива.

Тако да та дела која остану после тог ватреног суда, ће бити одређена каква су. За она која су од злата или сребра, Бог ће рећи, „Добро учињено, ево твоја награда. Можеш на Хаваје.“ Надам се да неће рећи Багдад.

„Јер нам се свима ваља јавити на суду Христовом, да примимо сваки шта је који у телу чинио, или добро или зло;“ говорећи о мојим делима за Господа.

Знајући, дакле, страх Господњи (5:11)

Ја мислим да ми немамо добро разумевање страха Господњег. Видите, ја сам се годинама плашио да ће ми Господ нешто урадити јер сам имао погрешно схватање Бога. А сада се плашим да ћу ја на неки начин повредити Господа. И ја сам мислим да је то исправан начин схватања страха Господњег. Страх да ја могу да Га повредим тако што неурадим нешто што бих Он хтео. Мој неуспех да живим по Његовим очекивањима и жељама. „Знајући, дакле, страх Господњи,“

људе саветујемо; а Богу смо познати, а надамо се да смо и у вашим савестима познати. Јер се не хвалимо опет пред вама, (5:11–12)

Поново, ти лажни учитељи који су пратили Павла у Коринт су оговарали Павла и доводили у питање његово апостолство и омаловажавали су њега и милост о којој је Павле учио. Они су доводили у питање Павлово апостолство и говорили су да је он одбеглица. Они су говорили многе лоше ствари о Павлу. Павлов одговор је, да „Нама није потребно писмо препоруке за вас као што је то потребно за неке друге. Ви сте наше писмо препоруке. Ваша вера у Христа сведочи о веродостојности моје службе. Ваша вера у Исуса је доказ мог апостолства. Тако да ми сами себе поново не пропоручујемо вама.“

него вама дајемо узрок да се хвалите нама, да имате шта одговорити онима који се хвале оним шта је споља, а не шта је у срцу. (5:12)

Тако да онима који су били Павалови лојални пријатељи каже, „Видите, ја вам пишем ове ствари не да бих себе препоручио вама него да када дођу они који ће ме оговарати и када почну га говоре њихове приче, да имате шта да им одговорите.“ Ти људи су се хвалили својим појавама. И данас има дота тих људи који се хвала својом појавом, тј. изгледом а не срцем.

Они су оптужили Павла да је луд. „Он је луд,“ су говорили. Интересантно је да је било и других прилика када су Павла оптужили да је луд. Сећате се да када се Павле бранио пред Агрипом, да је Фестус устао и рекао, „Павле, ти си луд. Велика ученост ти је помутила разум.“ Тако да ова оптужба је пратила Павла, јер је он био радикалан и његови клеветници су говорили, „Он је луд.“ А Павлов одговор је, „Ако сам ја луд...“ и ову реч превише хвалимо, у оригиналу означава особу која разговара сама са собом. Тако да он каже, „Желите да идете тамо? Да ли сте сигурни? Да, желим да идем тамо. Али зашто желиш да идеш тамо? Ето, иде ми се.“ Значи особа које разговара сама са собом. Та особа је изван себе, постоје две особе а не само једна.

Јер ако се одвише хвалимо (изван себе), Богу се хвалимо; ако ли смо смерни (ако имамо чист ум), вама смо. (5:13)

Тако да Павле одговара својим клеветницима, и онда наставља даље,

Јер љубав Божја нагони нас, (5:14)

Павле нас овде упознаје са Христовом љубављу као силом у његовом животу. Он овде не говори о мотивацији у служби, иако многи овај стих користе за то. Када год је Павле говорио о љубави Христовој он је говорио о само једној ствари: крсту Исуса Христа. Једини начин на који је Бог желео да ти покаже да те воли је то да је послао свог Сина да умре за твоје грехе. И када год Бог жели да ти објави љубав који има за тебе то онда увек ради кроз крст.

„У овом је љубав не да ми показасмо љубав к Богу, него да Он показа љубав к нама, и посла Сина свог да очисти грехе наше“ (1. Јованова 4:10). „Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бејасмо грешници умре за нас“ (Римљанима 5:8). „Јер је Бог толико волео овај свет, да је дао Свог јединородног Сина“ (Јованово еванђеље 3:16). Божија љубав је увек повезана са смрћу Исуса Христа за тебе. И они никада нису мислили о Божијој љубави изван крста, јер се на крсту види Божија љубав. Његов врховни приказ љубави. „Од ове љубави нико веће нема, да ко душу своју положи за пријатеље своје“ (Јован 15:13).

Павле каже, „Христова љубав ме нагони,“ његов ум сада мисли о смрти Исуса за човечанство.

кад мислимо ово: ако један за све умре, то дакле сви умреше. (5:14)

Љубав Христова ме наводи на следећи закључак. Чињеница да је Он умро за све значи да су сви људи били мртви. Павле је рекао у Ефежанима друга глава, „И вас који бејасте мртви за преступљења и грехе своје“ (Ефежанима 2:1). „Јер сви сагрешише и изгубили славу Божију“ (Римљанима 3:23). „Која душа згреши она ће погинути“ (Езекиел 18:4). Ако су ови делови Светога Писма тачни онда је закључак да су сви природни људи мртви; наравно говоримо о духовном стању, о расцепу људске свести од Бога.

Исус је рекао, „И ниједан који живи и верује у мене неће умрети вавек“ (Јованово еванђеље 11:26). Зато сам вам ја раније рекао да неверујете новинама када буду написале са сам умро. Ја немогу да умрем. Ја ћу се преселити и хвала Богу на томе. Али је ни уједном моменту нећу бити одвојен од Бога и то захваљујући Исусовој смрти за мене. И то је права смрт. Физичка смрт, када се твоја свест одвоји од твог тела је нешто од чега не мораш и не требаш да се плашиш. Али, оно чега треба да се плашиш је раздвајање твог духа од Божијег за целу вечност, и то је оно о чему треба да се бринеш. И интересантно је то да је и супротно од тога тачно у већини случајева.

Већина људи се боји физичке смрти, али уопште не мисле о духовној смрти. А Исус је рекао, „Не бојте се од оних који убијају тело и потом не могу ништа више учинити. Него ћу вам казати кога да се бојите: бојте се Оног који има власт пошто убије бацити у пакао; да, кажем вам, Оног се бојте“ (Лукино еванђеље 12:4-5). Зато закључујемо, ако је Исус умро за све људе, онда то значи да су сви људи били мртви.

Христос за све умре, да они који живе не живе више себи, (5:15)

И то је обележје телесног живота. Као што постоји физичка смрт и духовна смрт, такође постоји физички живот и духовни живот. И ми смо прешли из смрти у живот кроз рад Светога Духа и као резултат онога што је Исус Христ урадио. И „Он је учинио живима вас који сте били мртви у преступима и греху.“

И како сам дошао у овај нови живот, ја сада имам нови центар, а то је Бог. Стари живот је био центриран око мене. То је био живот у којем сам ја био центар. Али, Христ је умро за мене да ја не бих више живео за себе. Да не живим више животом који је фокусиран на мене, желећи да удовољим жељама мог тела. Ја сада живим животом Духа у заједништву са Богом, и сада живим да задовољим и угодим Богу. У прошлости сам живео да би задовољио у угодни себи. Телесни живот.

Производ телесног живота је телесни ум. Ако сам ја тело, дух и душа, а моје тело влада, онда је мој ум под контролом мог тела и оно о чему размишљам су телесне потребе. И то је оно што окупира моје мисли. Шта ћу јести? Шта ћу пити? Шта ћу обући?

Ако живим новим животом по Духу, где је Бог центар мог живота, ја онда имам ум Духа и мислим о Богу и мом заједништву са Њим. О мојој љубави за Њега, о Његовој љубави за мене. Славећи Бога, бити свестан Бога у свим ситуацијама око мене ја сам свестан Бога. И заиста је славно имати ум који је оживљен од стране Божијег Духа. *Небо изнад, дубоко плаво. Около земље, дубока зелена. Нешто живи у свакој нијанси што очи без Христа никад не виде.* Ја то никада нисам видео. Лепота цвета. Сјај боја. Мириси.

Када је ум оживљен Духом Светим, ми онда постанемо свесни Бога, свугде око нас. Као што је Павле рекао, „Јер кроз Њега живимо, и мичемо се, и јесмо“ (Дела Апостолска

17:28). И ја сам све више светан те чињенице, да сам окружен са Богом. Моје срце живи у слављењу и заједништву са Њиме сваки дан. Духовни ум је резултат живота у Духу, живот који је под контролом Духа Светога, живот у којем је Бог центар.

И зато је Христ умро за тебе. Да бих ти могао бити слободан од робства пропасти, робства твом телу. Да би могао да живиш новим животом у сасвим новој димензији, димензији Духа. „Јер телесно мудровање смрт је, а духовно мудровање живот је и мир“ (Римљанима 8:6).

И збот тога је Исус умро, да ми не бисмо више живели за себе,

него Ономе који за њих умре и васкрсе. (5:15)

Апостол Павле је рекао, „Јер је мени живот Христос, а смрт добитак“ (Филипљанима 1:21). „А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјег, коме омилех, и предаде себе за мене“ (Галаћанима 2:20). Да ми не бисмо више живели за себе, него Ономе који за нас умре и ускрсне.

Зато и ми одсад никога не познајемо по телу; (5:16)

Од сада, Павле каже, ја нисам забринут за телесног човека, за његове подвиге или шта год. Ја нисам забринут за упознавање човека по телу. Иако је то како он сам каже, начин на који сам некада знао Христа. У једном периоду, Исус Христ је за апостола Павла био херетик и вођа секте коју је он намеравао да истреби. Он је некада знао Христа по телу, али не више. „То није начин по којем Га ја сада знам.“ Он Га сада зна по Духу Светоме, и он је примио живот и снагу од Њега.

Зато, ако је ко у Христу, нова је твар (ново створење): старо прође, гле, све ново постаде. (5:17)

Ово су позитивне изјаве. Јован нам каже да често особа може да каже нешто, али живот те особе није у хармонији са оним што говори. Могуће је да особа каже величанствене изјаве. И када читаш Јованову прву посланицу често ћеш наићи на, „Ако неке каже,“ „Ако неко каже,“ „Који говори да у Њему стоји, и тај треба тако да хода као што је Он ходао“ (1. Јованова 2:6). Ако су у Христу онда ћеш живети онако како је Исус живео. Ако кажеш да пребиваш у Христу а живиш по телу, ти си онда лажов. Обмањујеш себе. Вараш самога себе.

„Ако ко рече: Ја љубим Бога (*и то је дивна изјава*), а мрзи на брата свог, лажов је; јер који не љуби брата свог, кога види, како може љубити Бога, кога не види?“ (1. Јованова 4:20). „Ако кажемо да греха немамо, себе варамо, и истине нема у нама“ (1. Јованова 1:8). Тако да видимо да кроз целу посланицу Јован нам даје те сличне изјаве које људи кажу. И оно што Јован поручује, „Ти се вараш. Вараш самог себе.“ Није оно што изјавиш што је важно, него оно што си. „Ако је неко у Христу, ново је створење, и старо је прошло.“ И ако старе ствари нису прошле, онда немаш прави доказ да си у Христу, без обзира шта кажеш. Твоје изјаве су онда празне, лажне и преварне, и трагедија је у томе што ти самога себе највише вараш са тиме.

Велики број људи варају себе мислећи да ако долазе у цркву они себи купују карту за царство Небеско. Мисле ако дају новац у цркву да ће им то осигурати место у небу. Да ће им њихова преданост цркви обезбедити место у небу. То што долазиш у цркву, што си члан цркве, што дајеш новац цркви то ти неће помоћи у томе да добијеш вечни живот. Све то може само бити превара.

„Али ја се и молим.“ Исаја је рекао, „Гле, није окраћала рука Господња да не може спасти, нити је отежало ухо Његово да не може чути. Него безакоња ваша раставише вас с Богом вашим, и греси ваши заклонише лице Његово од вас, да не чује“ (Исаја 59:1-2). То је као када бих ти пресекао телефонску линију и онда назвао своју вољену особу и говорио јој како је волиш и колико мислиш о њој. То те наравно неће нигде довести; јер је веза прекинута. Иде у земљу и веза је прекинута. И ма колико ти био убедљив и ма колико лепих речи рекао и ма колико се ти трудио да изразиш себе на најбољи могући начин, то те неће нигде довести и неће произвести никакве резултате.

Ако имаш грех у срцу, грех он ломи твоју везу са Богом и твоја молитва је бескорисна. И горе је од тога. У питању је превара, јер постоји та склоност да се ослониш на ту чињеницу где кажеш, „Па ја се молим; и знам да не радим оно што бих требао и да не живим како би требао, али се и даље молим.“ Али молитва у том моменту постане обмана. Промењен живот је оно што је битно. Тај нови живот је оно што показује ту чињеницу да су старе ствари прошле. Ти не можеш да наставиш да живиш и да ходаш по телу. Живот по телу и живот по духу не могу да иду заједно. „Не варајте се: Бог се не да ружити; јер шта човек посеје оно ће и пожњети. Јер који сеје у тело своје, од тела ће пожњети погибао; а који сеје у дух, од духа ће пожњети живот вечни“ (Галаћанима 6:7-8). И Павле нам даје листу тих ужасних ствари тела која су нам веома позната, „прељубочинство, курварство, нечистота, бесрамност, идолопоклонство, чарања, непријатељства, свађе, пакости, срдње, пркоси, распре, саблазни, јереси, зависти, убиства, пијанства, ждерања, и остала оваква за која вам напред казујем као што и казах напред, да они који тако чине неће наследити царство Божије (Галаћанима 5:19-21).

Поново прочитај ту листу. Читај је и моли се. И прочитај Павлове закључке. Ако живиш по телу, немој да мислиш да ћеш наследити духовно небеско царство. „Ако је неко у Христу, он је ново створење, старо је прошло.“ Да ли су? То је питање које требаш да поставиш. „Човек да испита себе“, јер ћеш једнога дана стојати пред Христовим судом и „кад бисмо себе расуђивали, не бисмо осуђени били“ (1. Коринћанима 11:28,31).

Колико времена проводиш живећи по духу а колико по телу? Он је ново створење, старе ствари су прошле и све ново постаде.

Али је све (сада) од Бога, (5:18)

Не само неке ствари у мом животу. Бог има Своје место. Ја верујем да Бог треба да има место у животу свакога човека и да сваки човек треба да има место за Бога. Он, жели више од самога места у твом животу. Он жели твој цео живот. „Све је од Бога.“

који помири нас са собом кроз Исуса Христа, и даде нам службу помирења. Јер Бог беше у Христу, и свет помири са собом не примивши им грехе њихове, и метнувши у нас реч помирења. Тако смо ми послани место Христа, као да Бог говори кроз нас; молимо вас у име Христово помирите се с Богом. (5:18-20)

Неки говоре о томе да се Бог измирио са нама. Никада. Бог нас није оставио. Бог није окренуо Своја леђа и оставио нас. Ми смо ти који треба да се измиримо са Богом. Ми смо ти који су окренули своја леђа Њему и ми смо Га оставили. Ми смо ти који треба да се измире. Павлова молба, „Ја ово говорим уместо Исуса. За Бога ово радим. Ја сам амбасадор, представник Божији. Говорим за Њега, уместо Њега. Помирите се са Богом.“

Дивно дело помирења. Бог је у Његовој љубави створио човека по Свом наличју у Његовој власти светла и живота. Да бих човек могао да живи у заједништву са Богом, да бих могао да зна славу, радост и лепоту живота у заједништву са Богом. Али, човек се окренио од тога. Он је окренуо своја леђа Богу. Отишао је од Бога. И са тиме је почео да искусује

беду живота без Бога. Празнину, незнађе и очај живота без Бога. А Бог је толико волео овај свет да је послао Свог јединородног Сина да умре за грехе човечанства да бих могао кроз Христову смрт да врати назад човека Богу и да га измири са Богом. И зато Павле каже, „Ја сам Божији амбасадор. Ја сам ту да представим Исуса Христа, и да говорим за Њега. Помирите се са Богом.“ Вратите се назад у заједништво са Богом. Вратите се назад у то царство светла и живота. Поново упознајте, радост, славу и благослов живота по Духу. Живот Духа. Живот по Духу.

Јер Оног (Исуса Христа) који не знаше греха нас ради учини грехом, да ми будемо правда Божја у Њему (или кроз Њега). (5:21)

Овде имамо једно од најславнијих делова Светога Писма где видимо шта је Бог учинио за нас у Христу да бих нас измирио са Собом. „Сви ми као овце зађосмо, сваки нас се окрену својим путем, и Господ пусти на Њ безакоње свих нас“ (Исаја 53:6). „Оног који не знаше греха, нас ради учини грехом.“

Понекад када почнем да читам новине и наиђем на чланак у којем се говори о злочину који је учињен, ја морам да станем. Моје биће не може да поднесе то. Понекад добијем извештаје од социјалног о разним злостављањима деце, о једногодишњацама, деци старој две или три године, и када читам о тим злочинима учињеним над њима, морам да станем. Једноставно не могу да поднесем. Мој систем не може да поднесе. Смучи ми се. И не могу да схватим како би неко могао тако нешто ужасно да учини. И моје цело биће се побуни томе. И ја нисам праведна особа. И ја имам своје мане. И ја сам учинио доста ужасних ствари.

Исус је био безгрешан. У потпуности чист. У потпуности свет. У потпуности праведан. Али Бог је на Њега излио сваку грозоту, свако ужасно дело које је икада учињено од стране изопаченог палог човека. Да ли можеш да замислиш какав је то шок био? Није чудо што је Он узвикнуо, „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?“ (Матејево еванђеље 27:46). Окусивши смрт за сваког човека, то раздвајање од Бога, та духовну смрт. Тај узвик који је дошао из његових уста на крсту је учињен зато да ти не би морао то да кажеш за целу вечност. Тамо на крсту, како је Бог излио на Њега наше грехе, Он је довео помирење човека са Богом. Тако да је Он постао оно што би ми били, да бих Он могао да нас учини оно што Он јесте.

Божанска љубав, љубав изнад сваке љубави. Љубав Исуса Христа. Он је био вољан да узме сву моју грозоту, сав мој грех и да га носи на Свом телу, на крсту Голготе. Љубав Божија је била воља да дозволи Свом Сину да постане грех за нас. Он који је био безгрешан је умро уместо нас. Сада видиш зашто највећи грех који човек може да учини је грех одбијања љубави Божије која нам је понуђена кроз Исуса Христа. Видиш, то је једини грех за који ће човек икада бити суђен.

Ти нећеш морати да се суочиш са Христовим судом зато што варалица, лопов, лажов, проститутка, убица, прељубник или блудник. Ти ћеш се суочити са Божијим судом зато што си одбио љубав Божију коју ти је Он понудио кроз Исуса Христа. То је највећи грех.

Исус је рекао, „Јер Бог не посла Сина свог на свет да суди свету, него да се свет спасе кроза Њ. Који Њега верује не суди му се, а који не верује већ је осуђен, јер не верова у име Јединородног Сина Божијег. А суд је овај што видело дође на свет, и људима омиле већма тама неголи видело;“ (Јованово еванђеље 3:17-19). То ће бити. Бог је понудио спасење, али си га ти одбио. Бог је понудио љубав, али си је ти одбио. Нема наде. Јер не постоји никаква друга жртва. Нема ништа друго што можеш да урадиш да би понудио за твој грех, да бих могао да се измириш са Богом. Не постоји ни један други начин на кроз који бих могао да се измириш са Богом.

Због тога Сотона мрзи крст. Зато култови мрзе крст. Зато либералисти мрзе крст. Крст објављује човечанству да постоји само један начин кроз који се можеш измирити са Богом. А то је кроз крст и смрт Исуса Христа.

И ако одбијеш то, онда нема никакве друге жртве, „Него страшно чекање суда, и ревност огња који ће да поједе оне који се супроте. Ко преступи закон Мојсијев, без милости умире код два или три сведока. Колико мислите да ће горе муке заслужити онај који сина Божијег погази, и крв завета којом се освети за погану уздржи, и Духа благодати наружи? Јер знамо Оног који рече: Моја је освета, ја ћу вратити, говори Господ; и опет: Господ ће судити народу свом. Страшно је упасти у руке Бога Живога“ (Јеврејима 10:27-31).

Дозволите да вам кажем, ако бих ја био Бог и ако бих учинио исто толико да бих откупио човека, нудећи свог сина и ако би га човечанство одбило, и ако би учинили то насупрот духу милости, ја бих учинио то што је Бог учинио. Ја бих рекао, „Желиш да живиш у тами? То ће онда бити твоја пресуда.“ И ја бих те онда одбацио у крајњу таму за целу вечност, и то је оно што ће Бог учинити плашљивима и невернима. Онима који одбију да приме Његову милост и љубав који им нуди кроз Исуса.

Тако да сада уместо Христа, као Његови амбасадори вас охрабрујемо; измирите се са Богом.

6. поглавље

Као помагачи (6:1)

И ово је одличан поглед на службу. Ја радим са Исусом, радим заједно са Њим.

Молимо вас, пак, да не примите узалуд благодат Божију. Јер Он говори: У време најбоље послушах те, и у дан спасења помогах ти. Ево сад је време најбоље, ево сад је дан спасења! Никакво ни у чему не дајете спотицање, да се служба не куди; (6:1-3)

И Павле се поново враћа теми његове службе, његове службе за Исуса Христа. Он гледа на службу тако као да ради са Исусом. И као такву, он их охрабрује да не приме узалуд благодат Божију, него да данас прихвате спасење. Немој да одбијеш Божију понуду за тебе. Прими Божију милост. Данас је дан спасења. И Павле каже, „Не желим да спотакнем икога да се не бих кудило на службу.“

Него у свему покажите се као слуге Божије, (6:4)

Ово је као прво, доказ да је служба од Бога, у физичком смислу.

у трпљењу многим, у невољама, у бедама, у теснотама, У ранама, у тамницама, у бунама, у трудовима, у неспавању, у посту, (6:4-5)

Предлог у овде говори о физичкој патњи и тескобама кроз које је прошао као службеник Исуса Христа. Са овим је доказао своју службу. А затим ће тај предлог у да обележава ствари кроз које је прошао са менталне стране,

У чистоти, у разуму, у подношењу, у доброту, у Духу светом, у љубави истинитој, (6:6)

И сада иде у духовне ствари,

У речи истине, у сили Божјој, с оружјем правде и надесно и налево, (6:7)

Доказ службе. Карактеристике службеника. Боже дај нам такве службенике данас који ће служити Господа и човека.

Славом и срамотом, куђењем и похвалом, као варалице и истинити, Као незнани и познати, као они који умиру и ево смо живи, као наказени, а не уморени, Као жалосни, а који се једнако веселе, као сиромашни, а који многе обогаћавају, као они који ништа немају а све имају. (6:8-10)

Ово су интересантне карактеристике службе. „Жалосни а који се једнако веселе, они који ништа немају а све имају.“ И то је зато што имам Христа.

Уста наша отворише се к вама, Коринћани, и срце наше распространи (прошири) се. (6:11)

„Ја се отварам ка вама. Моје се срце увећало ради вас.“

Вама није тесно место у нама, (6:12)

Павле каже Коринћанима, „Ви нисте стављени у тесно место због мене.“

**али вам је тесно у срцима вашим. А да ми вратите (као деци говорим),
распространите се и ви. (6:12-13)**

„Ви сте стављени на то тесно место. Ви сте стављени у муку, у то уско место. Али моје срце је увеличано за вас. И ја се молим да се и ви увеличате, да се ваша срца увеличају. Ви ћете онда бити ослобођени овога притиска, те тешкоће.“

Не вуците у туђем јарму неверника; јер шта има правда с безакоњем? Или какву заједницу има видело с тамом? (6:14)

И многи људи мисле да њихова ситуација је дургачија и да Свето Писмо не говори о њиховој ситуацији, и зато они могу да ураде шта хоће јер Свето Писмо не говори о њиховом случају. Бог није мислио о њиховом случају када је дао ово правило. И зато многи уђу у везу са неверницима и вуку туђи јарам, надајући се да ће се ствари изједначити и да ће се Бог побринути.

Постоји стара грчка изрека која каже, „Коцка богова је напуњена.“ Тј. ти не можеш ићи против Бога и победити. Ти не можеш ићи против речи Божије и победити. У ових много година као пастор, видео сам многе младе који дођу овде. И они су заљубљени. Он је човек њених снова, али само једна ствар није уреду, он није Хришћанин. „Али ја знам да како ја будем живела за Христа пред њиме и како будем ходала у љубави и кротости, ја знам да ће он доћи до Исуса.“ А мој одговор је, „Да, али Свето Писмо каже да не вучемо јарам неверника.“ „Али, ми се волимо и ја знам да ће се он променити.“ И они су одлучни да се узму не базирајући се на упозорење из Светога Писма. И у многим, многим случајевима годину, две, касније ја се нађем на месту где слушам ту девојку која сад сва у сузама, „Е, да сам вас послушала. Живим у паклу. Ово је ужасно. Да ли морам да останем у овом стању?“ И њихов живот је упропашћен зато што су се супроставили Божијој наредби мислећи да могу да победе. „Не вуците у туђем јарму неверника.“

И ово се не односи само на брак. Ово се односи на разне друге врсте јарма у који можеш упасти са неверником, и ти си увек у не изједначеној ситуацији. Чувај се тога. Увек си у неповољној ситуацији када су у јарму са неверником. Видиш, они не следе иста правила која ти следиш. Они не живе по истој етици као и ти. Ако лажу, то их не брине. Ако варају, то их не брине. Будалаштине их не брину, али брину тебе.

Често сам слушао бизнисмене који су дошли до мене жалећи се на своје партнере који су спремни да ураде не легалне ствари. „Желе да утаје на порезу. Варају на књигама. Шта да радим?“ Ушли су у не изједначен јарам. „Шта има правда са безакоњем? Какву заједницу има видело са тамом?“

**Како ли се слаже Христос с Велијаром? Или какав удео има верни с неверником?
(6:15)**

Покушавате да спојите неједнаке ствари. И резултат тога је увек ужасан.

**Или како се удара црква Божја с идолима? Јер сте ви цркве (храм) Бога Живога,
(6:16)**

Овај стари шатор је „Храм Бога Живога.“ „Шта?“ Павле је реако, „Или не знате да су телеса ваша црква Светог Духа који живи у вама, ког имате од Бога, и нисте своји?“ (1. Коринћанима 6:19). Какво заједништво може да буде између храма Божијег и идола?

као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ. Зато изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватите се до нечистоте, и ја ћу вас примити, И бићу вам Отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ. (6:16-18)

Бог је позвао Своје људе да се одвоје. Ви треба да будете другачији од света. Ви не можете заиста да имате присну везу са светом. Немате заједничко тло. Ви покушавате да спојите две различите ствари заједно. Ви покушавате да спојите живот по телу и живот по Духу. А они не иду заједно. Неједнаки јарам. Божији позив за тебе је да се одвојиш. „Одвојте се, говори Господ, и не дохватите се до нечистоте, и бићу вам Отац, и ви ћете бити моји синови и кћери.“

Као дете Божије ти живиш другачије од особе која није дете Божије. Очекује се од тебе да живиш другачије. Да живиш по другачијим стандардима, и са другачијом сврхом. „Јер ако љубите оне који вас љубе, какву плату имате? Не чине ли то и цариници? Љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; Да будете синови Оца свог који је на небесима“ (Матејево еванђеље 5:46, 44-45).

Видиш, Исус каже, „Ти треба да будеш другачији. Ти си ново створење.“ „Старо прође, гле, све ново постаде“ (2. Коринћанима 5:17). И Бог те сада зове својим сином и својом кћерком.

„Не љубите свет ни што је на свету. Ако ко љуби свет, нема љубави Очеве у њему (1. Јованова 2:15). Вапај Духа, „Измирите се са Богом.“ Служба помирења. Једини начин да се измириш са Богом је ако живиш животом Духа, одречући се тела и сопствених жеља, живота који је фокусирам на самога себе. Узимајући свој крст и следећи Њега. И то је изазов Светога Духа за нас вечерас. Хајде да одговоримо том изазову у Исусово име.

Оче, захвални смо ти за Твоју реч. Нека Свети Дух узме Твоју реч вечерас као тај оштри двосекли мач и нека дубоко уреже у наша срца да би открио ствари које су тамо да би ми могли бити исцељени. Исцели наше заједништво са Тобом да бих ми могли да будемо измирени са Богом кроз Исуса нашег Господа. Благослови Твоју реч сада, неке се укорени у нас и нека израсте и нека донесе плод за Твоју славу. У Исусовом имену се молимо. Амен.

И сада, „Будите, пак, творци речи, а не само слушачи, варајући сами себе. Јер ако ко слуша реч а не твори, он је као човек који гледа лице тела свог у огледалу; Јер се огледа па отиде, и одмах заборави какав беше“ (Јаков 1:22-24). И то је веома лако, зар не? Ми имамо слику о себи и када се погледамо у огледамо ми се шокирамо истином. А момента када одемо од тог огледала ми поново имамо ту лажну слику себе. Заборавимо то што смо видели.

Ја не желим да признам то што сам видео. Ја више волим ту слику коју ја имам о себи него праву слику. У мојој слици, ја сам још увек у доброј форми, а то је уствари далеко од стварности. Тако је и са човеком који чује реч Божију и прихвати тај идеал али не живи са тиме онда. Он себе вара. Он живи превару и то је опасна превара. Зато се ми са псламистом молимо, „Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје. И види јесам ли на злом путу, и води ме на пут вечни“ (Псалм 139:23-24). У Исусовом имену.

7. поглавље

Први стих седме главе нас враћа назад на шесту главу. Тако да гледајући на то видимо да први стих седмог поглавља више припада шетом поглављу него ли седмом. Ово је једно од места на којем мислим да су направили грешку када су правили поделу књига на поглавља.

У оригиналу, када је Павле послао писмо Коринћанима они су читали то писмо од почетка до краја без подела. Око 1300. године један учењак је одлучио да подели Библију по поглављима. Тако да су тих година увели ове поделе по поглављима Библије, да би помогли при проналажењу одређеног дела у Светом Писму. „Знам да је негде у Исаји али је то веома дугачка књига“. Тако да су поделили Исају у шездесет и шест поглавља, тако да би ти сада могао рећи, „Знам да је негде тај стих у педест и трећој глави.“ И то је омогућило лакше проналажење неког дела Библије.

Онда, негде око 1600 су неки одлучили да подпомогну тако што ће стави у оквиру те поделе по поглављима и стихове. Тако да су са тиме учинили да буде још лакше да нађеш одређени део из Библије по стиховима. И ово је био људски покушај а не Богом надарен када су у питању поделе по поглављима и стиховима. Иако мислим да су у генералном смислу урадили одличан посао ипак су на неким местима направили грешке. И ја мислим да су овде направили грешку када су делили књигу по поглављима. Јер очигледно је из првог стиха ове главе да се Павле осврће на обећање из предходног поглавља.

Имајући, дакле, оваква обећања, о љубазни! (7:1)

Каква обећања? У седамнаестом и осамнаестом стиху шеснаестог поглавља је Павле навео неколико стихова из Старог Завета и он их није баш најтачније цитирао. И Павле није имао ову поделу по поглављима и стиховима тако да је он ово цитирао из сећања. И то је била уобичајна пракса. И дозволите ми да вам нешто кажем.

Ја мислим да је од велике користи то што имамо неколико различитих преводе Библије, јер нам је помогло у томе да не будемо везани за поглавље и стих и индентичног цитирања. Свети Дух није Свети Дух поглавља и стиха. Он је Дух Истине. Много је важније да извучеш истину која се налази у неком стиху него ли индентични цитат стиха. Истина која се налази у том стиху је та која ће нас ослободити.

Тако да видимо да Павле овде слободно цитира, даје слободан превод истине које се налази у том делу Писма. И ја мислим да је ово одлично када имамо истину у нашим срцима и када је износимо не морајући да се бринемо о томе да баш индентично цитирамо неки стих.

Многи људи се брину око неких детаља, нпр. „Не знам да ли је у или *на*.“ И боје се да кажу тај стих јер нису сигурни да ли је у или *на* реч која је употребљена. Ја сам одрастао у цркви и у недељној школици, и учитељица би рекла, „Не, тај стих не иде тако.“ А направио бих неку малу грешку. Тако да смо као мали имали тај страх, бојећи се да цитирамо стих из Библије на погрешан начин, морали смо да га знамо индентично како је написан.

Неки нови преводи су другачији од старијих у речима које користе и са тиме нас могу ослободити ропства у којем се можемо наћи мислећи да морамо да цитирамо стих онако како је написан. Истина мора да буде тачна, то је оно што је битно. Дух Истине. Караџић-Даничић превод је одличан превод, али Библија није написана на српском.

Тако да видмо Павла како слободно цитира из неколико делова из Старог Завета и спомиње дивна обећања која нам је Бог дао. Као прво видимо да Бог каже, „Ја ћу вас примити“ (2 Коринћанима 6:17). И сама ова изјава је довољна да будемо захвални. Ово је нешто због чега се можемо да радувати; хеј Бог ће ме примити. Председник Сједињених Држава ме неће примити.

Пре много година када сам био у колеџу, отишао сам до Фордове фабрике. Желео сам да упознам Хенрија Форда. И то вам довољно каже какав сам био када сам био млад. Отишао сам у Детроит, Мичиген, у фабрику и код предњег стола сам дошао и рекао, „Желео бих да видим твог газду.“ И она ме је одвела до њеног газде а ја сам му рекао, „Ту сам, и желео бих да видим Хенрија Форда.“ И он ми је одговорио, „Па и ја бих. Радим ту већ тридесет година и још га нисам видео.“ И он ме није примио. Али Господ је рекао да ће ме Он примити. И то је оно што је битно.

И не само то него је још рекао, „И бићу вам Отац“ (2. Коринћанима 6:18). И многи имају потешкоће у свом односу са Богом као Оцем јер они сами нису имали добре очеве. И на жалост, то је реалност за многе данас и све је више и вше њих. Зато што многи очеви одбију да врше улогу оца у својим домовима. Ако имаш лоше искуство са твојим оцем немој да дозволиш да та лоша слика оца пређе и на Бога.

А ако си имао/ла добар однос са својим оцем онда ова слика Бога као Оца је још славнија за тебе. Има свако право значење за тебе. И требало бих да има за сваког од нас без обзира каквог смо земаљског оца имали.

На срећу ја сам имао одличног оца. И за мене ово обећање има право значење. Ја сам одушевљен са овом Божијом изјавом, „И бићу вам Отац“, јер сам ја имао одличног тату. Мој тата нас је подржао и он је био наш фан. Када сам играо фудбал, стадион би могао бити испуњен гледаоцима и када би дао гол, навијачи би се радували и дерали али мој тата је био гласнији од свих њих. Ја сам увек могао чути мог тату. „То је мој син!“ Одличан отац! И због тога ја немам проблема са сликом Бога као Оца, и за мене има велико значење, јер то за мене значи љубав, посвећење, пажњу, бригу и све остало шта је мој тата био мени. „И ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ“ (2. Коринћанима 6:18). Дивна обећања.

„Имајући ова обећања,“ о томе да ће нас примити, да ће мо ми бити синови и кћери, да ће Он бити наш Отац,

Да очистимо себе од сваке поганштине тела и духа, и да творимо светињу у страху Божијем. (7:1)

Позив од Господа је да се одвојимо и да не дирамо ништа нечисто. Шири контекст је да се „Не упрежите се у исти јарам с неверницима. Јер, шта има праведност са безакоњем? Или, каква је заједница светлости и таме? У чему се Христос слаже с Велиаром? Шта је заједничко вернику и невернику? Какав је споразум Божијег храма са идолима?“ Одвојте се зато од идолопоклонства. Одвојте се од не праведности. „Стога, изађите између њих и одвојте се, говори Господ; ништа нечисто не дотичите и ја ћу вас примити. Ја ћу вам бити отац, а ви ћете ми бити синови и кћери“ (2 Коринћанима 6:14-18).

И због ових обећања хајде да се заиста одвојимо; очистите се од прљавштине телесности и ума. И обе постоје. Прљавштина телесности и прљавштина ума, а ми треба да се усавршавамо тј. да постајемо комплетни у светости страха Господњег. И наравно говорим о страхопоштовању, о дивљењу ка Богу.

И мислим да сам о овоме говорио у четвртак када сам споменио да кад год говоримо о страху Господњем, многи људи имају погрешну идеју овде. Када сам био мали, бојао сам се Бога. Чуо сам много проповеди које су проузроковале тај страх. Бојао сам се да ће ме Бог повредити. Мислио сам да Он само чека да направим неку грешку да би ме онда казнио. И као дете ја са чуо о страху Господњем и мислио сам да ће ме Бог повредити.

Када Библија говори о страху Господњем она не говори о томе што сам ја мислио као дете. Мој страх Господњи се променио. Ја се сада бојим да ја могу да повредим Бога. Ја Га волим. Ценим Његову љубав. Не желим да учиним ишта што би Га повредило. И то је прави страх Господњи. Страх да Га ти можеш повредити. Бог те заиста неће повредити, а и ја заиста не желим Њега да повредим.

Павле сада говори више опуштеније. Павле је чуо да црква у Коринту има проблеме, да је било подела међу њима па је одлучио да посети ту цркву и та посета је била катастрофална. Да биле су поделе, и они су се парализовали када је Павле дошао. Тако да је Павле напустио Коринт узнемирен. Он је затим написао писмо њима и посла га преко Тита. И пошто је написао то писмо, забринуо се да је тон тог писма био превише оштар. Можда је био превише строг са њима. И бринуо се каква ће бити њихова реакција на писмо које је он послао. И он их је укорио у том писму на неколико места.

Павле са сада осврће на то предходно писмо. Тито је срео Павла...Павле је био у Троади, јер је тамо било прилика за службу, али Павле није могао да умири свој дух јер се бринуо за Коринћане и какав је њихов одговор на његово писмо. И то је срце правог службеника. Ти знаш да у одређеним моментима је битно да укориш, али се у исто време бринеш јер не желиш да повредиш ту особу. И зато Павле каже,

Примите нас, ником не учинисмо нажао, никога не покварисмо, никога не занесосмо. Не говорим на осуђење, јер пре рекох да сте у срцима нашим, да бих с вама и умро и живео. (7:2-3)

Павле тражи да буде примљен од њих јер је био искрен према њима.

Врло слободно говорим к вама, много се хвалим вама, напунио сам се утехе, изобилан сам радошћу поред свих брига наших. Јер кад дођосмо у Македонију, никакав мир немаше тело наше, него у свему беше у невољи: споља борбе, изнутра страх. Али Бог, који теши понижене, утеши нас доласком Титовим. (7:4-6)

Павле говори о својим осећањима овде, о његовој љубави ка њима, и како је био забринут јер није чуо одговор од њих. Он је послао писмо и није знао да ли су га примили, није знао каква ће реакција на писмо бити и због тога није имао мир. Споља борбе, а изнутра страх. И то се све променило када се напослетку сусрео са Титом који му је јавио о позитвном пријему Коринћана на писмо које им је послао.

И зато, „Али Бог који теши понижене“. И то ми се свиђа. „Бог који теши понижене.“ Да ли си потиштен у духу вечерас? Бог теши оне који су потиштени. А та утеха долази када ставимо наш поглед на Господа. Склањајући поглед са тих ствари које нас узнемиравају. Видите, наш пролем је у томе што често постанемо у потпуности опседнути са проблемом да са тиме изгубимо поглед ка Богу. Проблем постане неиздржљив. Изгубимо перспективу. Наш проблем постане већи од Бога. Али Бог је тај који теши потиштене. Зато ми морамо вечерас да ставимо наш поглед на Господа.

Ако си обезхрабрен, ако си потиштен, ако си забринут због ситуације у којој се налазиш, онда скини поглед са тих ствари и стави свој поглед на Господа. Слави Га, кажи Му колико Га волиш. Развиј своје заједништво са Богом, и бићеш задивљен резултатом, ствари ће се

побољшати. Исус је рекао, „Тражите прво царство Божије и Његову праведност, и све ово ће вас се додати“ (Матејево еванђеље 6:33). Зар није интересно како наши умови знају бити испуњени са свим тим другим стварима.

Када сам био у Библијском колеџу ја сам тражио ту праву особу коју је Бог изабрао за мене да будемо заједно у служби. Сваке године када би нови семестар почео ја бих седео на улазу и гледао нове ученице. Време за матуру је дошло а ја нисам видео ни једну која је била интересантна. Ми смо чак говорили да 95% жена у Америци су лепе а осталих 5% су ишле у нашу школу. И ја сам се мало забринуо. Матура ја дошла и прошла. Мислио сам да ћу кроз овај свет ићи сам. Али Господ ме је стално подсећао на тај стих, „Прво тражите његово Царство и његову праведност, и све ово ће вам се додати“.

Тако да сам почео прво да тражим Господа и Његово царство. И једно вече, на нај неочекиванији начин, сам седео на једној утакмици...школа давно завршена, и био сам у служби. И живео сам код родитеља то кратко време. Мој брат је играо на тој утакмици, и заједно смо се бавили спортом, тако да сам отишао да гледам његову утакмицу. И како сам гледао утакмицу, дошла је једна дивна девојка која није хтела да седне на клупу јер је била прашњава. Тако да сам ја очистио клупу и рекао, „Изволи, обрисао сам прашину.“ Ето, ниодкуда, ево је.

Као што је Павле рекао, „био сам утешен.“

А не само доласком његовим, него и утехом којом се он утеши за вас казујући вашу жељу, ваше плакање, ваше страдање за мене, тако да се још већма обрадовах. (7:7)

Тито је донео добре вести, „Павле, људи су се заиста покајали. Они те заиста воле Павле. Они заиста цене твоју љубав и бригу за њих. И заиста им је било жао због тих ствари које су дозволили да се догоде међу њима.“ Тако да Павле говори како је тај извештај који је Тито донео проузроковао радост у његовом срцу.

Јер ако сам вас и ражалио посланицом, не кајем се, ако се и бејаш раскајао: (7:8)

„Било ми је жао на кратко све док нисам добио вест од Тита. Било ми је заиста жао што сам написао то писмо, јер нисам знао какав ће пријем имати. Тако да сам се на кратко време заиста лоше осећао што сам га написао. Али више не.“

јер видим да она посланица, ако и за мало, ражали вас. Али се сад радујем, не што бисте жалосни, него што се ожалостисте на покајање: јер се ожалостисте по Богу, да од нас ни у чему не штетујете. Јер жалост која је по Богу доноси за спасење покајање, за које се никада не каје; а жалост овог света смрт доноси. (7:8-10)

И Павле овде прави разлику између жалости и покајања. Постоји жалост, та побожна жалост која произведи покајање. Али постоји светска жалост које производи смрт. Покајање доводи до промене. Право покајање ће произвести промену. Видимо у Светоме Писму да пошто је Јуда издао Исуса вратио новац са којим је био подмићен за издају, и видимо да је рекао „Ја сагреших што издадох крв праву. А они рекоше: Шта ми маримо за то? Ти ћеш видети. И бацивши сребрнике у цркви изиђе, и отиде те се обеси“ (Матејево еванђеље 27:4-5).

Јуди је било жао то што је учинио, и многи људима је жао када учине нешто лоше. Ако ти је само жао и настављаш да радиш исто, и то ће онда произвести смрт. Ако ти је жао и

престанеш да чиниш то онда је то право покајање. Побожна жалост која производи покајање.

Петар се одрекао свог Господа три пута. Када је певац кукурекнуо, Исус је погледао Петра, и Петар се сетио Исусових речи, „Док петом не запева три пута ћеш ме се одрећи. И изашавши напоље плака горко“ (Матејево еванђеје 26:75). Петар се после тога више никада није одрекао свог Господа. Он се покајао. У њему је била права промена. И покајање се види са променом, и побожна жалост води ка покајању.

Усуђујем се рећи да ако бих отишао у затвор са најокорелијим криминалцима и ако би их питао, „Да ли ти је жао због злочина који си учино?“ Сигуран сам да бих имао велико број позитивних одговора. И ако бих били у потпуности искрени са следећим питањем, „Да ли ти је жао што си то учинио или што си ухваћен?“, већина би одговорила, „Жао ми је што сам ухваћен.“ Јер када изађу из затвора они ће да учине исти злочин, само што бих се овај пут потрудили мало више да не буду ухваћени.

Побрини се зато да не будеш такав да ти је жао што си ухваћен. То је светска жалост. Побожна жалост води ка промени, промени живота. „Жалост која је по Богу доноси за спасење покајање, за које се никада не каје;“

Јер, гле, ово само што се по Богу ожалостисте, колико учини старање међу вама? Какво правдање, какву неповољност, какав страх, какву жељу, какву ревност, какву освету? У свему показасте се да сте чисти у делу. (7:11)

Ово су ствари о којима им је он писао, о телесности, о томе како су дозволили зле ствари у њиховом заједништву. И ови верници у Коринту су се заиста покајали.

Јер ако вам и писах, не овог ради који је скривио, нити оног ради коме је криво учињено, него да се покаже међу вама старање наше за вас пред Богом. (7:12)

Ради вас сам написао ове ствари, да бих сте могли знати колико сам забринут за вас.

Зато се утешисмо утехом вашом; а још се већма обрадовасмо радости Титовој, јер ви сви умиристе дух његов. (7:13)

Радостан сам због тога како сте примили Тита, и како је он био радостан због онога што је Бог урадио у вашем животу.

Јер што сам му се за вас похвалио, нисам се посрамио; (7:14)

Павле му је сигурно говорио како је супер Коринтска црква, како су дивни људи.

него како је све истина што говорисмо вама, тако и похвала наша к Титу истинита би. И срце је његово пуно љубави к вама кад се опомиње послушања свих вас, како сте га са страхом и дрхтањем примили. Радујем се, дакле, што се у свему смем ослонити на вас. (7:14-16)

Титов извештај Павлу, његова реакција и одговор. Титова осећања поводом цркве у Коринту и како неправде и повреде које су биле нанете су сада исправљене као резултат Павлове прве посланице.

И како се приближавамо осмом поглављу, тачније на крају прве посланице у шеснаестом поглављу, Павле им је написао да у први дан седмице узму прилог за сиромашне свете у Јерусалиму. Сећате се да када је црква почела у Јерусалиму да су покушали да живе у

комуни. Људи су продавали своја имања и доносили новац ка апостолима, а апостоли би расподелили новац свакоме по потреби. И сви су били једнаки.

Али је дошло време када су остали без фондова, продали су своје домове и имања и новац је нестао. Потреба је и даље била тамо. Тако да је црква у Јерусалиму била сиромашна. И црква у Јерусалиму се углавном састајала од Јевреја који су били сумљичави према верницима паганске позадине. Неки од њих нису веровали да је могуће да се пагани спасе сем ако бих постали Јевреј. Било је много фаризеја који су постали верници, али су са собом довели доста Јеврејских традиција, и са тиме свеопшту сумљивост према паганима.

Павле, апостол ка паганима, жели да донесе у Јерусалем Јеврејским верницима, добру количину новца да им помогне у њиховој потреби, да бих са тиме разбио та лоша осећања Јеврејских верника ка паганским верницима. Он је мислио да ако бих био у могућности да донесе великодушан дар од пагана, да бих тај зид раздвајања који је делимично постојао међу њима, нестао. И надао се да бих они са тиме схватили јединство у породици Божијој, јер бих примили помоћ и подршку од паганских верника, јер је то био знак њихове љубави и поштовања ка Јерусалиму.

И из Јерусалимске цркве је еванђеље прво изашло. Тако да је на неки начин постојао дуг паганских верника ка цркви у Јерусалиму, јер је Јерусалимска црква послала апостоле да проповедају еванђеље.

Тако да ће сада Павле у осмом поглављу говорити о том прилогу који је хтео да однесе у Јерусалимску цркву. Он их охрабрује да дају прилог, и као прво ће навести пример цркве у македонији која је дала. Македонија је била севернио део Грчке и обухватала је градове, Солун, Бареу и Филипе. И цркве у овом местима су биле поприлично сиромашне али су ипак веома дарезљиво дале.

Црква у Коринту је била богата црква. Тако да их Павле охрабрује да следе пример сиромашније браће у Македонији.

8. поглавље

Дајемо вам пак на знање, браћо, благодат Божију која је дана у црквама македонским, Да у многим кушању невоља сувишак радости њихове и пуко сиромаштво њихово изобилова у богатству простоте њихове. (8:1-2)

Иако су они сами били сиромашни они су и поред тога били веома дарежљиви. Сиромашни обично дају много више сиромашнима него ли богати јер сиромашни знају како је бити сиромашан. И ја верујем да је то тачно. Кроз многе године посматрања у цркви, најдарежљивији људи су обично они који су сиромашнији а не богаташи.

Али, давање Богу се не мери по количини и колико даш. Бог не мери тако. Бог мери дар по томе колико он кошта даваоца. Ако бих на пример имао годишњу зараду од милион долара, и онда од тога даш сто хиљада, ти ниси дао много. То те није баш пуно коштало. Упореди са то што даш са оним што ти је остало.

Ако зарадиш десет хиљада долара годишње и даш Богу хиљаду долара, онда си много дао јер ти није много остало од чега да живиш. Шта тебе кошта? Када Исус био са својим ученицима стајао у храму, посматрао је богаташе како долазе и стављају своје дарове на олтар тако да би их сви видели. О томе је Исус мислио када је говорио на проповеди на гори, рекавши, „Када дајеш, онда немој бити као фаризеј, који воле да трубе пред собом.“ Циркус, „Хеј, људи, видите ме како дајем. Ту-ту-туу!“ Циркус, прави циркус, праве много буке.

Онда је једна жена дошла и убацила једну пару, не пуно у сваком погледу. Исус се окренуо ка својим ученицима и рекао, „Та жена је дала више од свих осталих. Они су дали од свог вишка, али она је дала све што је имала.“ Тако, да видимо да Бог има интересантан начин мерења колико дајемо. Бог гледа на оно што те кошта, и то је мера по којој Бог мери твоје давање.

Тако да је црква у Македонији дала од свог сиромаштва. Они су били веома дарежљиви у свом давању.

Јер по могућству њиховом (ја сам сведок) и преко могућства добровољни беху, И с многим мољењем молише нас да примимо благодат и заједницу службе к светима. (8:3-4)

Чини се да Павле у старту није хтео да узме тај новац од цркве у Македонији, мислећи да је њима потребан. Иако су они сами имали потребу, они су драговољно дали и зато је Павле био мало резервисан у примању тог новца од њих. Али они су захтевали и инсистирали, „Узми овај новац јер ми желимо да дамо. Ми желим да имамо коинонију.“ И ова реч *коинонија* се може превести као *имајући све зајдничко*. Ми желимо целокупно да учествујемо са црквом.

И не као што се надасмо (него много више од онога шта смо се надали) него најпре себе предаше Господу и нама, по вољи Божјој, (8:5)

И важно је да дамо себе. Бога много више интересује да ти даш себе него ли твој новац. Чак, ако не предаш себе Богу а даш му свој новац, то ти ништа неће користити. „Они су најпре себе предали Господу и нама, по вољи Божијој.“

Да ми умолисмо Тита да као што је почео онако и сврши и међу вама благодат ову. А ви како сте у свему изобилни, (8:6-7)

То је било стање ових сиромашних светаца који су били у Македонији. Они су драговољно дали. „А ви сте у свему изобилни.“ Ви имате у изобиљу,

у вери, и у речи, и у разуму, и у сваком старању, и у љубави својој к нама, да и у овој благодати (карис) изобилујете. (8:7)

Давање. Ова Грчка реч *карис* је интересантна. Значи све што је дивно, красно, славно и преводи се као благодат или милост.

Не говорим по заповести, (8:8)

Ја вам не наређујем,

него кад се други старају, и вашу љубав кушам је ли истинита. (8:8)

И пошто је користио цркву у Македонији као пример за давање по милости, сада ће да да још већи пример.

Јер знате благодат Господа нашег Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаша, да се ви Његовим сиромаштвом обогатите. (8:9)

Значи, прво је споменуо Македонске цркве као пример давања. А сада ће бити мало драстичнији у примеру, „благодат нашег Господа Исуса Христа, да богат будући.“ Универзум је Његов, и све што се у њему налази. Свет је Господњи и сва његова пунина. „Вас ради се осиромаша, да се ви Његовим сиромаштвом обогатите.“

И савет дајем у том; јер је ово на корист вама, који не само чините него и хтети почесте још од лањске године. (8:10)

„И већ једно време сте о овоме говорили.“

А сад (8:11)

Говорили смо о томе, „А сад,“

довршите то и чинити, (8:11)

„О овоме смо говорили већ једно време, а сада то урадите.“ И дуже време када треба да престанемо да говоримо о нечему и треба да почнемо да то чинимо. И заиста, има време када треба да престанемо да се молимо и када треба да се покренемо. Када је Мојсије извео Израел из Египта, и када су дошли до Црвеног Мора, они су се улогоровали близу Паихера. Када су погледали иза себе видели су Фаранона који је дошао са својом војском против њих. Мојсије је пао на лице и узвапио ка Господу, и Бог му је одговорио, „Зашто вапиш? Устани и крени.“ Сада није време за молитвени састанак, сада је време да се покренемо. „Узми свој штап и пружи руку своју на море.“ Значи, има време када треба да се покренемо. Ми можемо о нечему дуго да говоримо, али када време дође, онда треба да се покренемо. И то је оно са чиме их је Павле овде охрабривао. Слушајте, о томе сте већ доста дуго говорили. Сада то и учините. Време је да делате.

да као што би добра воља хтети (8:11)

Или, ви сте били вољни да то учините.

тако да буде и учинити, од тога што имате. Јер ако има ко добру вољу, мио је по оном што има, а не по оном што нема. (8:11-12)

У питању је ваша воља да учините. И Павле ће сада наставити али ће се вратити овој теми давању у деветом поглављу. Тачније, ова мисао о давању иде све до девог поглавља. И у деветом поглављу ће рећи да не би требали да дамо из притиска, нити из принуде, нити гунђајући. Другим речима, немој дати ако ћеш се бунити и жалити због тога. Онда је боље да не даш. Бог не воли гунђајућег даваоца. Ко би волео? Бог воли онога који драговољно даје.

Грчка реч значи *радостан*. Давање прилога би требало да буде најрадосније време у целој служби. И ако радосно не можеш да даш онда немој да даш. Ако мислиш када дајеш, „Са овим са могао купити бурек и јогур и фино се најести, а сада немогу, зато што дајем Богу.“ Боље би било да одеш и да купиш тај бурек и јогурт, него да са гунђањем даш Богу. Бог не жели да жалиш зато што си му дао.

И то се не тиче само новца, него свега осталог, твог времена, службе или шта год. Шта год да ја дам Богу ја треба да дам драгог срца, из љубави, не гунђајући и жалећи се због тога. Гунђање и жеље упропасти сваки дар.

Занчи, они су прво имали вољни ум. И то је одлично. То је примљено. Бог прима вољност ума по ономе шта можеш. Ти не мораш да даш оно што немаш.

Јер се не жели да другима буде радост а вама жалост, него једнако. (8:13)

Не желим да сав терет буде на вама.

Да у садашње време ваш сувишак буде за њихов недостатак, да и њихов сувишак буде за ваш недостатак; да буде једнакост, (8:14)

И то је оно на шта Павле позива у цркви, једнакост. И данас има места у свету где црква заиста пати. И зато ми имамо мисијске програме. То је разлог зашто ми шаљемо на хиљаде долара Хришћанима у разним местима у свету сваке године. То је разлог зашто шаљемо на хиљаде бесплатних касета разним мисионарским групама, да би могло да буде једнакости. Бог нас је изобилно благословио, и то захтева одговорност са наше стране да поделимо са црквама које нису у оволиком мери благословљене. Да би била једнакост уоквиру Христовог тела. Ко зна? Можда ћемо ми једнога дана требати помоћ од њих.

Као што је писано: Ко је много скупио, није му претекло; (8:15)

Ово се односи на тај период када им је Бог послао ману у дивљини.

и ко је мало скупио, није му недостаало. (8:15)

Једнакост је постојала и тада.

И Павле ће сада да пошаље неке посланике који ће прикупити пролог од њих.

А хвала Богу, који је дао такво старање за вас у срце Титово. (8:16)

Тито има иста осећања према вама као што и ја имам.

Јер прими мољење; а будући да се тако врло стара, својевољно отиде к вама. Посласмо, пак, с њим и брата, ког је похвала у јеванђељу по свим црквама. (8:17-18)

И ко је овај брат који је овде споменут, ми тачно не знамо. Оно што знамо да је Тито хтео да се врати назад ка њима и да донесе ово писмо Павлово, и са њиме је ишао брат о којем се добро говори у свим црквама. Има оних који мисле да је Лука у питању али то не можемо са сигурношћу знати.

не само то, него је и изабран од цркава да иде с нама у ову благодат (8:19)

Или, са новцем који шаљете.

у којој ми служимо за самог Господа славу и вашу добру вољу: (8:19)

Значи, он је изабран да донесе тај прилог са нама. Видимо да Павле не жели да буде једини који ће бити одговоран за овај прилог да стигне у Јерусалим, него да ће бити и други поверљиви људи који ће донети овај новац са Павлом цркви у Јерусалиму.

Чувајући се тога да нас ко не покуди за ово обиље у коме ми служимо, (8:20)

Павле је желео да буде веома пажљив када је новац у питању, препознајући да је то Господњи новац дат од Божијих људи. Он се трудио да се са тим новцем правилно поступа, да нико не бих могао да га оптужи да је он узимао од Господњег новца.

И промишљајући за добро не само пред Богом него и пред (свим) људима. (8:21)

Искрено поступање са новцем који му је дат. Ја мислим да је јако битно да црква има тачну евиденцију новца који се дат и како се тај новац троши. И наше црквене књиге су отворене за свакога ко жели да их види и ко је члан ове цркве и ко даје у ову цркву. Ако желиш да знаш како се твој новац троши, књиге су отворене, и можеш слободно да их погледаш и можеш слободно да видиш како се новоц користи. Ти имаш право да знаш.

Ако не дајеш, онда немој да погледаш. Има оних који су потпуни странци који желе да виде књигу како трошимо новац. Ми им не дамо. Њих се то не тиче. Ако дајеш у цркву онда имаш слободан приступ књигама и имаш право да их видиш и нама је драго да ти их покажемо. Ми мислимо да треба да, „промишљајући за добро пред (свим) људима.“

А посласмо с њима и брата свог, ког много пута познасмо у многим стварима да је усталац, а сад много већи због великог надања на вас. А за Тита, он је мој друг и помагач међу вама; а за браћу нашу, они су посланици црквени и слава Христова. Покажите, дакле, на њима сведочанство своје љубави и наше хвале вама и пред црквама. (8:22-24)

„Само напред, дајте драговољно, и покажите им да оно што сам рекао о вама је тачно. Да сте и ви исто тако добри и дарезљиви.“ Павле шаље ове људе да сакупе тај прилог од њих да би могли да донесу тај прилог у Јерусалим.

И он ће у наредном поглављу наставити да говори о њиховом давању прије него ли пређе на тему потврде свог апостолства.

Желео бих да вас похвалим што сте прошли самном кроз седмо и осмо поглавље. Она нису баш најинспиративнија поглавља у Библији. Павле се бави са проблемима у Коринтској цркви. Али, постоје основни принципи о којима смо говорили и који су битни, јер принципи и даље важе иако се околности могу променити. Значи, иако ово није најинспиративнији део Светог Писма, ми и даље видимо важне принципе од којих можемо да научимо.

Морам да признам да у другим деловима Светога Писма наилазим на већу инспирацију него ли на овом, али не желим да прескочимо овај део, јер бих са тиме прескочили неки принцип који је јако битан.

Оче, захвални смо Ти за Твоју реч, која је лампа нашим стопама и светло нашем путу, која нас води кроз овај пут живота. Оче, помози нам да наместимо наш поглед на Исуса, зачетника и завршиоца наше вере да бих могли да истрчимо ову трку која је пред нама са стрпљењем, да би могли бити верне слуге, чинећи Твоју вољу, живећи за Твоју славу. У Исусовом имену. Амен.

Нека Господ буде са вама изобилно. Једва чекам да вас видим поново када се вратим са пута у Израел. У међувремену, молите се за нас, као што ћемо се ми молити за вас да вам Господ служи о изобиљу Његове милости, Његовог милосрђа, Његове љубави кроз Исуса Христа нашег Господа. Да бих сте ви могли бити благословљени кроз дело Светога Духа у унутрашњем човеку, чинећи вас јаким, и доносећи вам победу. Нека Господ води ваш живот, нека чува ваш живот, и нека користи твој живот са Његову славу. У Исусовом имену.

9. поглавље

Павле је у последњим поглављима говорио о сакупљању прилога који је он намеравао да однесе за сиромашне у Јерусалиму. Црква у Јерусалиму је прошла кроз доста проблема и прогонства. И Хришћани у Јерусалиму су били у великој телесној потреби. Тако да сада Павле тражи од верника паганског порекла да покажу своју љубав у Христовом телу ка својој браћи у Јерусалиму тако што ће им послати дар ка њима. У осмом поглављу он им је поручио да сакупе тај дар. У деветом поглављу он наставља да их позива за ту помоћ цркви у Јерусалиму. И зато,

Јер за такву порезу (дар) која се купи светима није ми потребно писати вам; (9:1)

Он је раније споменуо да зна како су они вољни да то учине.

Јер познајем вашу добру вољу, за коју се о вама хвалим Македонцима да се Ахаја припреми од прошле године, и ваша ревност раздражи многе. (9:2)

Тако да Павле поново говори о служењу ка потребама цркве у Јерусалиму. Он је рекао да зна да су они и прије годину дана били спремни да то учине и да је са другима поделио њихову вољност и да су они били охрабрени са њиховом вољношћу. И да је то била инспирација за друге да дају. Ваш жар је био инспирација за друге да ступе у дело.

А браћу послах да се хвала наша вама не испразни у овој ствари, (9:3)

Павле је послао Тита и још једног брата да прикупе тај прилог од њих за цркву у Јерусалиму, и Павле је сада мало забринут. Он се хвалио њима и како су Коринћани били вољни да дају прилог, и нада се да ће се испунити то за што се он хвалио њима. И зато каже, „А браћу послах да се хвала наша вама не испразни у овој ствари,“

него да будете приготовљени, као што сам говорио; Да се, ако дођу са мном Македонци и међу вас неприготовљене, не осрамотимо ми (да не кажем ви) у тој хвали. (9:3-4)

Павле на неки начин покушава да покрије све могуће рупе. Он се хвалио њима црквама у Македонији, „Коринћани су веома дарожљиви и спремни су да дају.“ И ако бих Тито дошао до вас и ви ништа не дате, ја ћу бити осрамоћен, али и ви ћете бити осрамоћени такође. Тако да их он поново охрабрује да дају.

Тако нађох да је потребно умолити браћу да напред иду к вама, и да приправе овај напред обречени ваш благослов, да буде готов тако као благослов, а не као лакомство. (9:5)

Павле није желео да се икакав прилог сакупи док је он био тамо. Он је желео да се то учини унапред. Павле је хтео да пресече сваку могућу критику ка његовој служби, „Павле је у служби само ради новца.“ Он је био веома пажљив када је ово било у питању јер није хтео да ико каже икакву земрку на Исуса Христа када је давање у питању.

Нажалост има многих који дају разлог за замерку на Исуса Христа јер стављају јако велики значај на давању. И имају многе методе да опљачкају стадо Божије. И верујте ми да су ти ликови пронашли сваки могући и не могући начин да то учине.

Павле није хтео да имам икакву оптужбу против њега да граби од цркве. И зато је хтео да сваки угао буде покривен. Он је послао пар њих да оду прије њега тамо и прикупе прилог и да бих то било готово прије него ли он стигне у Коринт. Он је само хтео да прими тај прилог и да га однесе цркви у Јерусалиму. Није хтео да ишта буде сакупљено док је он тамо.

И за мене је веома срамотна ствар да неко користи моје име да бих сакупио прилог. Пре неколико година био сам на Хавајима, где сам говорио на једној Библијској конференцији. И прве вечери када је један од вођа отишао на подијум прије прикупљања прилога он је провео десет минута говорећи како су они позвали мене да дођем овде и како желе да ја будем збринут и како они желе то вече да се побрину да све моје потребе буду збринуте јер ја сам ипак њихов гост. И ја сам стојао тамо на платформи сасвим осрамоћен.

И када сам напослетку имао прилику да устанем сам рекао, „Ценим шта је овај брат рекао о вашем сиромашном брату Чаку, али желим да знате да нећу узети ни једну пару од вас што сам ту, јер ја имам јако богатог Оца који се брине о мени и свим мојим потребама, и не морам да зависим од људи који ће се побринути о мојим потребама, јер је мој Отац сасвим способен да се побрине о томе. Тако да ако желите да узмете прилог, само напред. Ако желите да дате, то је уреду. Али немојте ништа од тога да ми дате јер ја нећу да узмем ни пару од вас. Ја сам ту да вам дам а не да примим.“

Ја сам био у попуности осрамоћен. Ја не волим да се моје име користи да бих неко наговорио људе да дају. Ја заиста верујем у мог Оца који ће се побринути о мојим потребама, и Он се брине и веома је добар у томе. Тако да сам се ја угледао на Павла по овом питању.

Мене је увек бринуло када видим цркве да стављају нагласак на новчаном давању. И могуће је да сам због тога отишао у другу крајност да једва говорим о давању. И то је разлог зашто ми вама не кажемо никада када имамо потребу јер не желимо да гладимо ка вама за наше потребе; ми гледамо ка Господу да се побрине за службу. И када је Бог тај који води онда је Он и тај који ће се побринути.

Ја сам увек сумљив ка оним ликовима који кажу да их је Бог повео у неки велики програм и сада ће цео програм да пропадне и требамо Богу да помогнемо. Ја не видим да је Бог на ивици банкротства сваке друге недеље и да морамо да спасемо тај програм са нашим давањем и ако то не учинимо програм ће пропасти због наше неспособности.

Тако да видимо да је Павле имао исти став о давању. Није хтео да се икакав прилог сакупи док је он тамо. Није хтео да нагласак буде на новцу. „Побрините се о томе прије него ли ја стигнем тамо, тако да када будем тамо, не желим да буде сакупљање прилога.“

Али при давању, Павле спомиње интересантан основни Божији закон. И тај закон је духовни закон. Интересантан је зато што је тежак за разумети како у моментима функционише. Није ми јасно како ради, али знам да функционише. Не знам како ради. Ја разумем мало закон о магнетизму. О спајању различитих полова и одбијању истих. Знам да позитивни полови се одбијају један од другог. Али зашто се они одбијају, то ми није јасно. Зашто се супротни полови спајају, не знам. Али знам да се спајају. Од када сам био дете сам знао да сам могао да узмем магнет и да са тим магнетом покренем ексер и да нека невидљива сила покреће, привлачи и држи тај ексер. Касније када сам био мало старији сам почео да учим о физици, и схватио сам да се супротни полови привлаче. То ми је јасно, али зашто то чине ми није јасно.

Знам нешто мало о електрицитету. Довољно да неставим прст у утичницу. Знам да можемо да преносимо струју, али оно што не знам је то да ли електрични напон иде кроз жицу или

око жице. Оно што знам да можемо да преносимо тај напон кроз жицу. И мало разумем о наизменичној струји и директној али како то функционише, нисам сигуран. Знам да постоје закони који регулишу то, и ја сам научио да користим те законе за моју корист. Знам да је гравитација природни закон и да функционише. Али не знам као да је опишем. Зашто се маса привлачи, не знам. Али знам да то чини.

Исто је и са духовним законима које је Бог успоставио у свемиру. Иако немогу да опишем како функционишу, ја знам да функционишу. Тако да научиш да живиш по тим законима. Научиш да следиш те законе, и да жњеш њихове последице. И знам да постоји закон који каже, „Дајте, и даће вам се: меру добру и набијену и стресену и препуну даће вам у наручје ваше“ (Лукино еванђеље 6:38). И како то функционише да што више даш Богу још ћеш више примити назад, не знам. Не знам како то функционише. Али Павле износи тај духовни закон овде,

Ово пак велим: који с тврђом сеје, с тврђом ће и пожњети; а који благослов (обилно) сеје, благослов (обилно) ће и пожњети. (9:6)

Ово је духовни закон. И ја схватам да га можеш и овако казати да ако више даш више ћеш и добити. Павле се овде тако изражава да бих могао боље да разумем шта хоће да каже. Ако сејем жито на мом пољу, логично је да што више семења посадим да ћу имати већу жетву због тога. Али, ако сам веома пажљив како ћу да жњем, и ако ставим мало овамо и онамо семења онда ћу имати мало тамо и вамо жита. Онда нећу имати велику жетву. Али ако пожњем у изобиљу, онда ћу и пожњети у изобиљу. И ако овај закон ставимо у ову слику онда ја почињем мало боље да схватам како је могуће да ако је више дам да ћу више и добити у заузврат. Што више Бог врати већа ће и жетва бити.

Видимо како нас Павле сада упознаје са овим законом давања, где каже да ако оскудно жњеш оскудно ћеш и пожњети. Али, ако обилно жњеш обилно ћеш и пожњети. Ово је Божији закон. Интересантно је да је ово једини закон на који је Бог ставио изазова да га провериш. Многи људи воле да кажу, „Проверићу Бога.“ Али једини закон на који те је Бог позвао да га провериш је закон о давању. „Окушајте ме у том, вели Господ над војскама, хоћу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да вам буде доста“ (Малахија 3:10). И Бог овде говори о давању десетка и дарова.

Тако да видимо тај основни закон, и он функционише. Не могу објаснити како али могу да са сигурношћу да кажем да функционише. Бог те позива да Га провериш у томе. У овом пољу давања. И сада,

Сваки (9:7)

Видећемо како треба да дамо, „Свако“

по вољи свог срца, а не са жалашћу или од невоље (притиска); јер Бог љуби оног који драговољно (радосно) даје. (9:7)

И то је оно што ова реч значи на грчком. Бог прима то као личну увреду, и ја бих; када неко да, а после тога онда се жали због тога што је дао. Да ли ти се икада догодило да добијеш нешто од некога и да се онда та особа жали због тога што ти је дала нешто? Давање са жалашћу, шкрто. Моје мишљење је увек, „Задржи са себе, не желим то.“ Не волим поклоне који имају неку цаку у вези себе. Често се деси да неко поклони нешто цркви, и не волим да проверавам мотиве, али понекад бих била и порука са поклоном. „Ову фотељу смо добили од баке, и не желимо да је се тек тако отарасимо. Ми немамо где да је ставимо и не желимо је, и зато смо помислили да је дамо цркви јер не желимо да бацимо фотељу.“ И онда је на нама обавеза да негде сместимо ту фотељу због баке.

Бог не жели да му ишта даш желећи због тога. Ето дајем ти зато што морам. Верујем да бих ти Бог поручио, „Задржи то. Не треба ми, не желим то.“

Нити Бог жели да твој дар буде резултат неког притиска. Када неко ставља велики притисак на тебе да даш. Сви гледају да виде шта ћеш ти дати. Бог не жели да твој дар буде резултат морања, присиле или притиска. Него, оно што ће Бог примити од тебе је када ти даш радог срца. Радо давање. „Господе, Ти знаш и изволи.“ Ја волим да дам Богу. Радост је када можеш дати. И само то бих требао дати Богу. Када даш Богу радосно, јер ће само тако Бог то да прихвати. Боље је да задржиш за себе ако имаш осећај да дајеш под притиском, не вољно и гунђајући. Заиста је боље да онда то задржиш за себе. Дај само онда када си у могућности да даш драговољно и радосног срца, зато што Га волиш. Зато, „Свако по вољи свога срца нека да.“

А Бог је кадар учинити да је међу вама изобилна свака благодат, да у свему свагда свако довољство имајући изобилујете за свако добро дело; (9:8)

Ово је то шта ће Бог теби дати. Ти си радосно дао Богу. И Бог никада неће теби бити дужан. Запамти то. Бог никада неће бити дужан човеку. Као што Свето Писмо каже, „Или ко Му напред даде шта, да му се врати?“ (Римљанима 11:35). „Дајте и даће вам се. Сипаће вам у наручје добру меру, набијену, стресену и преобилну,“ јер Бог неће икоме бити дужник. Тако да је, „Бог кадар учинити да је међу вама изобилна свака милост,“ бринући се о свој твојој потреби, „и свако добро дело.“

Као што је писано: Просу, даде сиромасима; правда његова остаје вавек. (9:9)

И он овде цитира делове Псалама, „просу, даде сиромасима, правда Његова остаје.“

А који даје семе сејачу, даће и хлеб за јело: и умножиће семе ваше, и даће да узрасту жита правде ваше; (9:10)

Тако да Бог који даје семе сејачу, даје нама хлеб. Нека Он умножи твоје семе које си засејао да бих се умножио твој плод.

Да се у свему обогатите за сваку простоту која кроз нас чини хвалу Богу. (9:11)

Нека вам Бог узврати неизрецива богатства.

Јер служба ове порезе не испуњује само недостатак светих, него чини те се и многе хвале дају Богу

Има двоструку намеру. Он се брине о њиховој потреби, али исто тако проузрокује славу ка Богу у њиховим срцима. Тако да они који ће примити тај дар који сте ви дали ће дати хвалу Богу за тај дар. Тако да ће ваше давање проузроковати многе хвале ка Богу. Они ће рећи, „Хвала ти Боже. Слава Господу. Господе, ти си се побринуо за нашу потребу.“ И ове хвале ће да иду ка Богу, и то су рећи славе а проузроковане су вашим давањем. И ја мислим да је то одличан начин на који можеш да гледаш ка давању. Оно ће проузроковати благослове другима, који ће заузврат дати хвалу Богу за то. Тако да твоје давање неће се само побринути о њиховој потреби него ће проузроковати славу и хвалу ка небеском Оцу.

Огледом порезе ове хвалећи Бога за ваше покорно признање јеванђеља Христовог, и за простоту поделе к њима и к свима, И да се моле Богу за вас (9:13-14)

И они ће у заузврат да се моле за вас.

и да чезну за вама за премногу благодат Божју на вама. А хвала Богу на Његовом неисказаном дару. (9:14-15)

Говоримо о нашем давању Богу, али помислимо само на то шта је Бог дао нама, тај неизрецив дар Исуса Христа. „Јер је Бог толико волео овај свет да је дао“ (Јованово еванђеље 3:16).

Оно што нас мотивише мора бити љубав. Наша љубав за Бога. И сваки други мотив није валидан. Дај зато што волиш Господа. Дај оно што си намерио у срцу да даш. Оно што даш драговољно Богу, Бог ће те благословити за то. Тако да је ово правило за давање. И ја желим да се то правило примене и овде.

Ја заиста не желим да дате ако нисте мотивисани са љубављу коју имате за Господа, и дајте само онолико колико сте намерили. Немојте се осећати примореним. Ми никада нећемо доћи до вас молећи вас за Божији рад. Радије ћемо затворити врата него што бих то урадили. Ако ствари крену лоше финансијски и све се почне распадати, ми ћемо онда затворити врата. Ми вам нећемо слати писма молећи вас да нам финансијски помогнете. Ми ћемо радије затворити врата, и ја ћу отићи на Хаваје или нешто друго. Немојте нас сажалевати.

„Хвала Богу на Његовом неизрецивом дару.“ Бог је тако добар према нама, у Његовој љубави нам је дао толико много, не само Христа, него и дар који долази кроз Христа, наду вечнога живота и богатство славе које је наше кроз Исуса Христа. И очигледно је да је Христ најбољи дар, али са Њиме долази још пуно тога. То је као бонус пакет. Благослови који се само надодају. И они сви долазе кроз Исуса Христа. „Благодат и мир“ ова два дивна дара Божија. Како их примам? Кроз Христа, „да вам се умножи познавањем Бога и Христа Исуса Господа нашег“ (2. Петрова 1:2). Тако да видимо да је Исус дар који отвара врата за све ове остале дарове које Бог има за нас.

И Павле је сада завршио овај одељак о давању сиромашним светима у Јерусалиму, и сада прелази на друге ствари. И ове друге ствари су веома трезвене и озбиљне ствари. И он ће се поново позабавити са изазовима који су дошли из Коринта поводом његовог апостолства. Постојао је одељак у Коринту који је био против Павла, и они су покушавали да окрену и друге против Павла.

Поделе уоквиру цркве су увек ружна ствар. Када људи почну да се припоју човеку или неком систему учења, а не Исусу Христу. И уместо да ти људи започну нешто ново и не проузрокују поделу, они морају да измисле неки изговор са којим ће проузроковати поделу, тако што желе да сруше старо, покушавајући да пронађу грешку и почеће да говоре лоше ствари о Павлу.

Тако да видимо да су ове поделе почеле. И то је увек ружна ствар у Христовом телу. Тако да се Павле сада овде обраћа овима који су при тим групама, говорећи о тим критикама које су упутили ти који себе сматрају некаквим духовним ауторитетима. И увек има тих који се претварају да су духовнији и да имају бољи увид у духовне ствари и боље схватање духовних ствари.

И они иду унаоколо са ставом, „Па брате, када ти стигнеш на ниво на којем сам ја, и ти ћеш разумети ове ствари, и ја тебе сада разумем јер ти ниси тренутно спреман за ово. Али, како будеш растао и ти ћеш разумети ове дубоке духовне ствари.“ И они знају да кажу свакакве глупости. И они то говоре да бих се показали као духовнији и са дубљим схватањем духовних ствари. А ви сте сиромашни пиуни који ће те можда једнога дана доћи до тог разумевања, а у међувремену, ми ћемо вас сажалевати. Они покушавају да уздигну себе тако што ће срушити друге.

Када сам био мањи биле су изреке које су биле популарне које су преписују Конфуцију, и нисам сигуран да све што се преписивало њему да је он рекао. И једна од популарних изрека које је он наводно рекао је, „Многи диме али мало њих сажваће“. Има још једна изрека која се преписује њему и која је вероватније тачна, „Човек који баца блато губи тло под собом.“ То ми се свиђа. Видиш, ти не можеш бацати блато а да не испрљаш руке и да не изгубиш тло под собом.

Они су бацали блато на Павла. И Павле ће провести неколико поглавља бранећи се, као да бих он требао да се брани. Трагично је да је Павле морао да се нађе у овој позицији. И Павле се стиди тога. Он је принуђен да каже ствари кој не жели да каже. Ово су ствари које су између њега и Господа. Ово су ствари које је он поднео ради Христа, својевољно и радо. Ово су ствари које он није износио јавно, хвалећи се са њима. Али је сада мање више приморан да то уради због ових злих људи у Коринту. Он ће изнети ствари који заиста доказују његово апостолство.

10. поглавље

А сам ја, Павле, молим вас кротости ради и тишине Христове, који сам пред вама понижен према вама, а кад нисам код вас, слободан сам према вама. (10:1)

Оно је једна од оптужби које су наведене. „Када Павле оде од вас онда он пише та тешка писма, али када је ту, он је такав мекушац. Кад вас напусти, он вам пише ова страшна писма. Али када је ту, онда је он тај мали ружни човек.“ Они су исмејавали његов изглед.

Према раним апокрифним књигама које су написане негде око двестоте године нове ере, која се зову Павлова Дела, тамо налазимо физички опис Павла. Тамо се наводи да је био низак, са густим обрвама које су се спајале, дугачак нос и кривудавае ноге, да је имао квргаста колена. Све у свему, не баш привлачног изгледа. И то је оно о чему су то ти ликови говорили у Коринту. „Он је ругоба а када није у близини онда одједном постане динамичан и силан. Када је ту онда је прави слабић. А када се удаљи онда одједном постане снагатор.“ Тако да су га они опуживали са оваквим речима. И зато он каже, „Молим вас кротости ради и тишине Христове, који сам пред вама понижен према вама, а кад нисам код вас, слободан сам према вама“.

Молим пак (10:2)

Други пут их Павле моли, он не захтева, он им шаље апел.

да ми не буде потребно кад будем код вас, онако слободан бити као што мислим да смем против неких који мисле за нас да по телу живимо; (10:2)

Они су оптуживали Павла да је телесан. Они су га оптуживали са свакаким стварима, тако да он их сада упозорава да када дође, он не жели да дође са великим теретом на њима, али ако буде било потребе да ће то урадити.

Јер ако и живимо по телу, не боримо се по телу. Јер оружје нашег војевања није телесно, него силно од Бога на раскопавање градова, да кваримо помисли И сваку висину која се подиже на познање Божије, и робимо сваки разум за покорност Христу, (10:3-5)

Ми живимо у телу. Али наш рат није телесан. Иако ми ходамо у телу наш рат није по телу. Павле писајући Ефежанима је рекао, „Јер наш рат није с крвљу и с телом, него с поглаварима и властима, и с управитељима таме овог света, с духовима пакости испод неба“ (Ефежанима 6.12). Наша права борба, наш прави рат није физички. Наш рат је духован који укључује духовна бића која нас окружују и духовна борба увек траје. Ми не можемо, нити смо у могућности да замислимо интензитет те духовне борбе око нас.

Сећате се да када се Данијел посветио посту и молитви тражећи Господа. И када је прошао двадесет и један дан, да је анђеоло дошао до њега и рекао, „Од првога дана када си завапио Господу био сам послат да ти дам одговор, али принц Перзије ме је спречио све док се Михајло, тај велики принц није придружио и помогао ми и ето ево ме сада код тебе, да ти откријем ствари које тражиш.“

Велика духовна борба се војевала двадесет и један дан са намером да спречи одговор на Данијелову молитву, и овај анђеоло којег је Бог послао је био спречен од стране принца Перзије, који представља силу снага таме, и он је био ослобођен тек када је Михајло дошао да му помогне. Ми заиста нисмо свесни духовне борбе која се одвија у свету око

нас. Било би добро за нас да будемо осетљивији на духовну борбу, јер пуно пута испаштамо баш због тога што нисмо. Резултат тога знају некада бити осећања која не разумемо нити можемо да их опишемо. Осећај тежине, депресије, обесхрабрења, или можда чак и осећање очаја, потиштености, немира, осећај узрујаности. Ова осећања некада знају да буду резултат духовне борбе која се одвија око нас.

Огромна битка се води за људске душе између Духа Божијег и сотоне. Жеља за контролом ума и душе човека. И веома често се особа нађе у тој позицији где је њена душа у питању. Божији Дух вуче на једну страну а сотона на другу. Огромна духовна борба. И бити свестан те борбе је веома битно за нас Хришћане ако желимо да живимо победоносним животом.

Један од наших проблема је тај што ми некада не препознамо да сотона напада. И често знамо да отпишемо тај напад као нешто што је природно или резултат наших осећања, „Пробудио сам се ово јутро и осећам се ужасно, и понекад знам да имам ова мрзовољна осећања.“ И нисмо увек свесни да смо под духовним нападом. И пошто нисмо свесни тог духовног напада на нас, ми само наставимо да идемо кроз дан уместо да се супроставимо томе. Библија нам каже да ако се супроставимо ђаволу да ће он побећи од нас. Али да бих то учинио ја морам прво да препознам да је тај напад од сотоне.

Постоје три битне ствари које треба да знамо да бих имали духовну победу. Прва је да *препознамо* извор напада. Ово је непријатељ, он ме напада. И пошто сам препознао извор сада могу да *одолим* у Исусовом имену. Одолите ђаволу и он ће побећи од вас. И трећа ствар је да се *радујемо* Господњој победи над силама таме, и како се будеш радовао видећеш да депресија одлази, видећеш да оно што те је иритирало нестаје, и тако улазиш у победу која се налази у Христу. И каква разлика зна бити у дану када искусиш победу у Христу над нападом непријатеља твоје душе.

Превише пута ми идемо погнутих глава зато што смо израђавани, зато што се ужасно осећамо а незнамо разлог томе. Жалимо се Богу због наше ситуације. И не видимо да пролазимо кроз духовни напад од стране сотоне, који стоји против нас, нашег дома, наше породице. И на разне начине се може тај напад исказати.

Иако ми ходамо у телу ми невојемо по телу. Рат је духован, и у њему морамо да користимо духовно оружје. И Бог је снабдео за нас шест духовних оружја. У посланици Ефежанима Павле је рекао, „Препознајући да не војујемо против тела него против духовних бића, обуцимо сав оклоп Божији, да бих смо могли да одолимо у напада злога.“ Да бих могли да стојимо против њих. Он говори о кациги спасења, о моћи духа који је Реч Божија, штиту вере са којим гасимо стреле непријатеља. И пошто се у потпуности наоружамо, он онда каже да се молимо са сваком молитвом у Духу и да кажемо наше захтеве Богу.

Оружје нашег рата није телесно. Оружје духовног рата је духовно, реч Божија, вера и молитва. И са овима се ми супростављамо непријатељу и са овима ми можемо да победимо непријатеља. Нико од вас као дете Божије немора да буде малтретиран од стране ђавола. Ви имата ауторитет и моћ кроз Исуса Христа да натерате непријатеља на бегство. И када му се супроставите у тој победи коју је Исус извојевао за вас на Голготи, сотона се мора подредити. „Противите се ђаволу и побећи ће од вас. Приближите се к Богу, и Он ће се приближити к вама“ (Јаков 4:7-8).

Наш проблем лежи у томе да се ми често супроставимо непријатељу не са духовним оружјем, него са телесним. „Ја ћу се супроставити овоме. Ја ћу...сам себе подићи из ове депресије. Ја ћу...“ Тако да ми дођемо са сопственим плановима и телесним направама уместо да узмемо духовно оружје које нам је Бог дао. Тако да борба траје и траје и траје. И ја онда живим у овом квази свету стално се борећи и стално под нападом и стално

малтретиран од стране непријатеља, и то само зато што покушавам у снази сопственог тела да се супроставим његовим нападима. „Оружије нашег војевања није телесно, него је моћно кроз Бога које руши упоришта.“ И то је то шта ми можемо да урадимо кроз молитву, да срушимо непријатељева упоришта.

Место где се одвија битка је ум човека и његова машта. Сотона војује битку у твом уму. Духовне борбе се војују у твом уму. То је место на којем сотона изазива Бога. „Да ли је Бог рекао? Да ли Бог зна? Има ли Свемоћни знање? Да ли Бог види?“ И веома често нас превари да помислимо да се можемо извући са нечим мислиећи да Бог не види.

„Ако Бог види, зашто онда нешто не предузме поводом тога?“ И пошто не видимо тренутну реакцију, мислимо „Извукао сам се.“ И сами себе варамо мислећи да се можемо извући са сопственим злом. Бог није приметио. Чини нам се да смо успешни у нашој порочности. Али, постоји изрека које каже да иако се точкови правде полако окрећу они су веома добри. Све ће на крају бити откривено.

Сотона ће у нашем уму садити мисли, идеја и фантазије. Шта ћу ја онда урадити са њима? Да ли ћу рећи, „То ми се свиђа.“ И ја онда почнем да размишљам о томе, да замишљам себе у том искуству, и онда се играм са тиме, „То бих било баш добро, и ја бих био тако сретан. То бих било идеално.“ И како ти настављаш да машташ, сотона узме ту машту, ту фантазију, и искористи је да те саплете. Закон метафизике, замишљање. Ка чему чезнеш? Стави то у ум. Запиши свој циљ на папир, стави на своје огледало. И када се будеш бријао ујутро, ти онда замисли себе на том месту власти. Замисли себе на том месту ауторитета. Замисли себе иза тог стола, наређујући...и како ти то будеш замишљао твоја подсвест ће преузети и ти ћеш почети да планираш методе са којима ћеш бити у могућности да оствариш те твоје фантазије.

Тако сотона ради. Ти почнеш да замишљаш себе у тим стварима, како чиниш те ствари. И онда твоја подсвест покушава да развије методе са којима бих могао да учиниш ту фантазију у стварност. И онда одједном ухватиш себе како чиниш ствари које никада не бих помислио да би учинио. Видиш, ти си их прво учинио у свом уму. И о томе је Исус говорио када је рекао, „Чули сте како је казано старима: Не чини прељубе. А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу свом“ (Матејево еванђеље 5:27-28). Видиш, то је место на којем све почне, у уму, са том фантазијом. Ти си већ крив. Ти си већ на том путу. У уму си већ учинио то дело. И зато тамо треба да се и спречи.

То је место на којем су нам потребна духовна оружија. Да би држали ту машту под контролом. „И заробљавамо сваку мисао, и сваку охолост која се диже против спознања Бога,“ која жели да ме доведе у супротност са оним шта је Бог рекао. „Заробљавамо сваку мисао да буде послушна Христу.“ Ако та мисао није нешто што обележава шта би Исус хтео да будеш или да урадиш, ода се отараси те мисли. Немој се играти са њом. Немој да флиртујеш са њом, јер те она може довести до пропасти.

Оружије нашег војевања. Нама је потребно духовно оружије да бих се борили у духовној борби. Ми можда ходамо у телу, али то није право место где се битка војује. Она се војује у мом уму. Духовна борба за контролу мог ума. И ако ја имам телесни ум, онда ћу жњети пропаст. Али, ако имам ум Духа, онда ћу жњети живот и радост и мир у Светоме Духу. Али, битка је за твој ум и сотона покушава да зароби твој ум.

Види само алате које он има доступне данас са намером да зароби твој ум и да усади у твој ум ствари које бих те одвеле од Господа. Погледај само на огромну количину и доступност порнографије данас. Сотона ради прековремено са намером да ти зароби ум и да започне

те фантазије у теби. И мораш да стојиш у снази и моћи Светога Духа да бих се супроставио непријатељу, или ћеш се наћи као роб собственем телу.

И заиста се саосећам са вама. Није лако живети данас праведним животом, јер сваки могући безбожан притисак у свету ти је на дохват руке. И ти сам у снази свога тела не можеш се одржати у духовном искуству. Ти мораш узети и искористити све што ти је Бог дао да би могао да стојиш ових дана.

И овако Павле завршава свој мали говор у Ефезу Ефежанима са истом темом. Он каже, „Кад све извршите - да се одржите.“ (Ефежанима 6:13). И Бог зна да је то некада све што можемо да урадимо. Знаш, после свих тих напада од стране сотоне, сама чињеница да стојим да сам се одржао је довољна. Хвала Богу. Само захваљујући Божијој милости ја могу да стојим, да се одржим, јер сотонина намера је да ме уништи и сруши.

И у приправности имамо освету за сваку непокорност, кад се изврши ваша покорност. (10:6)

Павле овде поново говори онима у Коринту којима он намерава се супростави ако се не промене, да изврши освету на непокорност.

Гледате ли на оно што вам је пред очима? (10:7)

Ово каже јер је било оних који су исмејавали Павлов спољашни изглед. „Он је слаб и презиран. Његов говор је презиран.“ Павле каже, „Гледате ли на оно што вам је пред очима?“

Ако се ко узда да је Христов нека мисли опет у себи да како је он Христов тако смо и ми Христови. (10:7)

Ови који су га оговарали су говорили, „Ми смо Господњи.“ Павле каже, „Само мало. Ја сам такође Господњи.“ „Ми имамо Христов ум.“ Павле каже, „Ми такође имамо Христов ум.“ „Ми смо примили визије.“ Павле каже, „И ја сам примио визије.“ Ови су говорили да су Христови а Павле каже, „Ми смо такође Христови.“

Јер ако се шта и више похвалим влашћу нашом коју нам даде Господ на поправљање, а не на кварење ваше, нећу се постидети. (10:8)

Павле има ауторитет јер га је добио од Господа да изгради тело Христово. Зато буди пажљив. Ако неко говори са ауторитетом а при том говору руши тело Христово, онда је то опасна ствар. Павле каже, „Мој дар ми није дан да бих рушио наго да бих изградио. Ако ја имам помазање Духа Светога и реч Господњу у мом срцу, то ми је дато да бих изградио Христово тело. А ови иду унаоколо покушавајући да униште и сруше Христово тело.“

Али да се не покажем као да вас плашим посланицама; Јер су посланице, вели, тешке и јаке, а кад је телом пред нама, слаб је, (10:9-10)

Павле је био малог раста.

и реч његова не ваља ништа. Ово нека помисли такав да какви смо у речи по посланицама кад нисмо код вас, такви смо и у делу кад смо ту. (10:10-11)

Када дође до дела, ја ћу бити тежак и јак. Павле је био особа са којом не желиш да се закачиш. Када је Павле био на једном острву, о томе можеш читати у Делима Апостолским, сада се тренутно не могу сетити имена, тамо се налазио намесник, Сергеј Паулус. Павле му је говорио о Исусу Христу, и тамо се налазио одређени врач који се звао Елима, и он је

говорио против тога шта је Павле говорио. Павле се онда окренио ка њему и рекао, „Нека те Бог удари са слепоћом.“ И Елима је ослепио. Тако да је Сергеј и сви који су били са њим били задивљени моћи која је била приказана кроз Павла.

Павле каже, „Као што сам силан и тежак у мојим писмима, такав ћу бити и у мојим делима када дођем да се позабавим са овим ликовима.“ Ако би ја био један од тих ликова који су говорили против Павла, ја бих узео годишњи и напустио бих град.

Јер не смемо себе мешати или се поредити с другима који хвале сами себе; али кад сами по себи себе мере и пореде сами себе са собом, не разумевају. (10:12)

И ову грешку људи често направе. Видиш, ми погледамо око себе и кажемо, „Па, ја нисам тако лош.“ И то је зато што се ја поредим са тобом. И ако користимо једни друге као стандард поређења, ми онда понекад можемо да се осећамо веома поносно јер се поредимо са другима.

Павле каже да то није мудро. Зашто? Јер ниједан човек није мој стандард. Исус Христ је мој стандард. Бог ме није позвао да будем као било који други човек, Он ме је позвао да будем као Исус Христ. Ако бих се поредио са другим ја бих могао рећи, „Ја нисам тако лош.“ Али када погледам на Исуса, мој одговор је, „Јао мени. Ја сам грешан. Боже помози.“

Тако да је овде у Коринту постојала група које поредила себе са другима и они су били веома поносни. И то је била грешка коју су они направили. То није мудро. Нека нам Бог помогне да не упаднемо у ту замку. Да не поредимо сами себе са другима него да гледамо на Христа да буде наш стандард. У Јовановом еванђељу има интересантан стих, где је Исус рекао, „И кад Он дође покараће свет за грех, и за правду, и за суд; За грех, дакле, што не верују у мене“ (Јованово еванђеље 16:8-9). Интересантна изјава, јер ми када мислимо о греху обично мислимо о лагању, варању, прељуби, убиству и крађи. Али он овде не говори о томе, него о греху који је неверовање у Исуса. Зашто? Јер је Исус кроз Своју смрт платио казну за сваки грех.

Једини грех који осуђује човека је одбијање Исуса Христа. „Јер Бог не посла Сина свог на свет да суди свету, него да се свет спасе кроза Њ. Који у Њега верује не суди му се, а који не верује већ је осуђен, јер не верова у име Јединородног Сина Божијег. А суд је овај што видело дође на свет,“ (Јованово еванђеље 3:17-19). То је осуда. Грех не веровања у Исуса.

Али видимо да је и ово Исус рекао, „А за правду што идем к Оцу свом;“ (Јованово еванђеље 16:10). И то је интересантна изјава. Зашто бих он изједначио праведност са Његовим узећем на небо? Узеће Исуса Христа у небо пред Његовим ученицима је била Божија изјава човечанству. Ово је праведност која може бити примљена у небо. Ништа мање. Ако желиш да будеш прихваћен у небо, онда је то та праведност коју ће Бог прихватити.

Ти можеш онда рећи, „Јао мени, ја немам шансе.“ Не, јер вером у Исуса Христа, Бог нам прикачи ту праведност која је Христова кроз веру. А оно што моментално елиминише је било какво дело које бих ја можда пожелео да урадим да бих био прихваћен од Бога. То у потпуности елиминише свако дело као метод по којем се стиже у небо. Узеће Исуса Христа успоставља стандард праведности тако високо да је не могуће за икога у свом труду да га досегне. Ја морам то да прихватим као Божији дар по милости. „А за правду што идем к Оцу.“ Божија објава. Ово је стандард.

Тако да је Исус стандард по којем се меримо а не стандард међусобног поређења.

А ми се нећемо хвалити преко мере, него по мери правила ког нам Бог меру раздели да допремо и до вас. Јер се ми далеко не простиремо, као да не досежемо до вас; јер допресмо и до вас с јеванђељем Христовим, Не хвалећи се преко мере у туђим пословима, имајући пак наду кад узрасте вера ваша да ћемо се у вама величати по правилу свом изобилно, (10:13-15)

Павле каже, „Ја нећу да се поредим користећи друге стандарде. Дела која сам учинио су довољна. Труд и рад који сам имао међу вама, то је мерило. Ваша вера у Христа, ваше слеђење Христа, то је сведочанство. То је сведочанство веродостојности моје службе. Ви сами, плод моје службе потврђује да је моја служба валидна.“ Павле наставља,

Да у далеким странама од вас проповедимо јеванђеље, и да се не похвалимо оним што је по туђем правилу урађено. (10:16)

Павле говори о својој служби. Он није био заинтересован да иде унаоколо градећи на туђем темељу. Он није хтео да иде тамо где је еванђеље већ било проповедано. Он је био заинтересован да иде даље од тих места, и када је дошао до Коринта, они тамо до тада нису чули еванђеље. И пошто су сада они чули и поверовали, онда су се појавили ти ликови који једва чекају да се уселе и да почну да омаложавају Павла и да граде своја мала царства оних који ће њих сада да прате. И то је увек случај.

Знате, кад год људи виде дивно дело као што је Бог урадио овде у Голготи, онда се одједном хиљаду и једна служба у земљи осети позваном да дође овде. „Можда ћемо моћи да ухватимо оно што отпадне. Или ћемо можда успети ида узмемо неке.“

А оно што је интересантно је да ми сваке недеље добијемо позив и писма из сваког дела ове земље молећи нас да буде Голгота и у њиховом крају. Стотине захтева сваке године. Они нам кажу да нема ништа тако слично код њих као што је Голгота где ће моћи да чују учење Божије речи. Али, како то да Бог не позове те људе да оду на та места где још ништа није успостављено? Зашто они осећају позив да дођу овде и на пет минута од нас, да успоставе цркву и онда дођу вама и кажу, „Народе, зашто не дођете до нас? Ми имамо исто...Голгота је ок, али знате они немају све што је потребно. Тако да је Бог позвао нас да ми усавршимо дело. Они су мали.“ И заиста је штета када узмете у обзир да постоји на стотине места у овој држави где људи желе да их неко учи речју Божијом а ови људи нечују да их Бог зове тамо да оду.

Тако да је Павле суочен са овим у Коринту. Ови ликови су се уселили. Они нису ишли ка онима који нису досегнути још. Они су се уселили и покушали су да граде на темељу који је већ успостављен. Зашто они иду у цркву и покушају да узму од цркве а не оду на улицу на пример? Или неко друго јавно место?

Невероватно је колико се пута догодило да док смо ми овде имали службу у цркви, напољу на паркигу су ликови који стављају позивнице на ваш ауто да дођете на неки догађај који њихова црква организује. Ми имамо за сваку службу људе који су на паркингу и који скидају те позивнице са ваших кола. Никада нећете сазнати на шта сте све били позвани.

А оно што ми урадимо је да назовемо те људе и питамо их, „Зашто сте били на нашем паркингу и стављали ваше рекламе? Зашто не одете до робне куће, на њихов паркинг? Зашто не до плаже? Зашто покушавате да узмете од Христовог тела? Ако сте заисте искрени, зашто онда не покушате да досегнете оне који су изгубљени?“ Павле каже, „То је доказ валидности моје службе, да идем тамо где још нису чули.“ Божији позив ка Павловом срцу, да иде тамо где је потреба. Немој да идеш тамо где постоји црква да бих је ископирао, него иди тамо где постоји потреба. „Проповедај еванђеље тамо где још нису

чули, а не да бих се хвалили оним што је други учинио.“ Значи, намера није била да дође и да узме оно што је неко други започео.

А који се хвали, Господом нека се хвали. Јер онај није ваљан који се сам хвали, него ког Господ хвали. (10:17-18)

Није битно оно што ја мислим о себи, него оно шта Бог мисли о мени. Није битно шта ја кажем о себи, него оно шта Бог каже о мени. Тако је и са тобом. Није битно шта ти можеш рећи о себи, него оно шта Бог има да каже о теби. Није битно то шта ти можеш рећи о свом позиву, служби или шта год, него шта Бог каже о томе. Онај који сам себе препоручује, није битан. То није то. Него да те Бог препоручује, то је оно што треба да видимо. Ако желимо да се хвалимо, хајде онда да се не хвалимо са оним шта смо ми урадили него хајде да се хвалимо ономе шта је Господ урадио.

Ја се често осећам постиђеним када се сретнем са разним људима, црквеним службеницима и сл. и када кажу, „Ти си заиста урадио добро дело тамо у Коста Меси.“ И ја их увек исправим и кажем, „Господ заиста ради дивно дело, и ја имам привилегију да посматрам шта Он ради.“ Ја не гледам на ово као моје дело. Бог зна шта ја могу да урадим. Ја могу да направим наред од ничега. Као што смо говорили, „Наша деца могу да направе сок од било чега шта једу. Могу јести крекере и видећеш сок како излази из њихових уста.“ И исто тако као што они могу да направе сок од било чега, тако и ја могу да направим наред од било чега.

Ово је дело Господње. И дивно је у нашим очима. Ми имамо радост и благослов да посматрамо како Бог ради. И „Онај који се хвали, нека се хвали Господом,“ за оно што је Он урадио. И хајде да не гледамо да нас људи препоручују, да нас они одобравају. Хајде да се трудимо да нас Господ одобрим.

Шта Бог мисли о мени и мојој служби? Људи могу да ме хвале и да говоре дивне ствари о мени. Али то није битно. Могуће је да греше. Шта Бог говори? То је оно што ме интересује. Шта је Божије мишљење? То мене брине. Нека нам Бог помогне.

Оче, поново ти се захваљујемо за Твоју реч, стандарду за наше животе. Светлу нашем путу. Нека ходамо у Твојој истини. Боже, да живимо по Духу и по стварима Духа Светога. Животом који је Теби угодан и прихватљив Господе. У Исусовом имену се молимо. Амен.

Нека Господ буде са вама и нека вас благослови кроз ову седмицу док вам Он служи та бескрајна богатства Његове љубави и милости са којима вас је волео прије него ли је свет постојао. Нека имате свеж увид у Божију љубав и бригу за вас, да бих ви у заузврат могли имати нову дубину љубави и заједништва са Њим. Нека ова седмица буде благословљена. Благословени да будете од Бога на сваки начин.

11. поглавље

Павлов ауторитет као апостол је доведен у питање од стране неких Јеврејских учитеља који су дошли у Коринт после Павла, са жељом да доведу људе у ропство користећи религиозни легализам. И као што знамо, Павлов нагласак у служби је Божија благодат. И било је оних који нису могли да поднесу учење о Божијој благодати о којој је Павле говорио, и они би дошли и у место у којем је Павле био па бих покушали да омаловаже Павла тако што бих га дискредитовали. И они би се трудили, као што сам већ напоменио, да ставе људе под легализам религије говорећи да не можеш бити Хришћанин ако ниси обрезан и ако не следиш Мојсијев закон. И они су се залагали за праведност која долази по делима а Павле је говорио против тога јер је он учио о праведности која долази вером у Исуса Христа.

Тако да у тој жељи да побољшају свој положај пред људима, они би покушали да омаловаже Павла. Павле је био тај који је започео ту цркву. Павле би отишао тамо и поставио бих подлогу. Он би био тај који би отишао у пагански град и проповедао бих Христа људима тог града и они бих дошли до знања о Исусу Христу. Али ови људи су били паразити. Они би дошли после Павла и покушали би да се обогате од Павловог рада тако што би ставили људе у ропство религије и легализма.

Они бих се уздизали у себе. Они би рекли, „Ми смо прави Јевреји. Павле није прави Јевреј. Ми смо прави Јевреји, прави Израелци.“ Рабини би обично у то време викали на своје ученике и ако би мислили да ученици не схватају шта им они покушавају рећи онда би их ошамарали. И чини се да ови који су дошли у Коринт после Павла су радили сличне ствари као рабини тог времена, јер ћемо мало касније видети како Павле говори о разлици између његове службе и службе оних који су дошли после њега.

И пошто су се они трудили да омаловаже Павла и његову веродостојност, Павле осећа потребу да поново успостави своју веродостојност пред њима. Тако да ће он сада одговорити на неке оптужбе које су изнете против њега и његовог карактера од стране ових ликова. И зато Павле каже,

О да бисте (другим речима, волео бих) мало потрпели моје безумље (барем на кратко)! (11:1)

Павле говори о овом хваљењу као безумље. Ово хваљење су ствари кроз које је прошао ради Христа. Ове ствари он није изабрао. И он не ужива у овоме да мора да изнесе ове ствари. Али је приморан да говори о њима јер су ови лажни учитељи радили на томе да омаловаже Павла. И зато, „О да бисте мало претпели моје безумље,“ каже Павле,

Но и потрпите ме. (11:1)

Оно што он каже је, „Желео бих да ме претрпите, и учините то.“

Јер ревнујем за вас Божјом ревности, јер вас обрекох мужу једном, да девојку чисту изведем пред Христа. (11:2)

Брак је у то време био споразум између родитеља, и они би се сатали и рекли, „Ви имате лепу ћерку а ми згодног сина. Зашто их не би спојили заједно у брак?“ Постојала су три дела за брак. Први део је била веридба. И веридба се могла десити када су младенци били чак три или четири године старости. Имаш ли пријатеље? Пријатељи сте дуго времена? Они

имају ћерку а ви имате сина. Зашто их неби венчали када постану старији? Верени су. Замислите сценарио, деца у забавишту питају једни друге, „За кога си верен или верена?“

И деца би одрасла и када би се приближило време за брак, тачно једну годину пре брака они би ушли у „венчање“ које траје годину дана и сматрало би се исто као и брак. Ако би хтео да одустанеш од „венчања“ морао би да се разведеш. Али, физички однос у „венчању“ није био дозвољен све док не би ступили у брак, тј. за време брачне церемоније. И за време овог „венчања“ је Марија затруднела од стране Светога Духа. И зато је то био велики проблем за Јосипа.

Ово „венчање“ би трајало годину дана и слично је данашњој веридби. Одансот је изражена али брак није у потпуности упрактикован. И онда долази седмодневна свечаност венчања и на крају те седмодневне церемоније конзумација брака.

Павле овде говори као отац, „Ја сам вас обрекох („венчао“). Ја сам ваш духовни отац. Дошли сте до знања Исуса Христа кроз моју службу вама. Ја имам љубомору према вама као што отац има према својој ћерки. Ја сам вас „венчао“ са Исусом Христом, и моја је жеља да вас представим као непорочну девицу.“

У то време су имали интересантне обичаје за брак. Када би брак био у потпуњен, они би морали да покажу доказе девичности. Отац би ово чувао као доказ у наредним годинама да је његова ћерка била девица. За њих је то била веома битна ствар.

У Израелу се и у ово модерно време зна за догађаје у којима су погубили девојке јер су имале сексуални однос прије брака. Погубили би девојку јер је породична част у питању. Догађај за који ја знам се догодио у једном Бедуинском племену. Они и дан данас практикују веома старе обичаје. Ако девојка није девица прије брака, онда је то срамота за породицу, и породична част је повређена и част оца поготово, јер је очев одговорност да се побрине да његова ћерка остане девица све док се не уда. И за њих је то веома велика одговорност и част. И за њих је то јако важно.

Павле каже, „Ја сам као отац. Љубоморан сам за вас. Моја је жеља да вас представим као непорочну девицу пред Исусом Христом. Не желим да будете корумпирани са овим другим учитељима. Они вас воде ка другом Исусу, ка другачијем еванђељу. Желим да вас одржим чистим. Моја је жеља била да вас одржим чистим у еванђељу Исуса Христа.“

Али се бојим да како као што змија Еву превари лукавством својим тако и разуми ваши да се не одврате од простоте која је у Христу. (11:3)

Тешко је одржати еванђеље једноставним као што јесте. Увек постоје људи који желе да га ускомпликују. Као доказ овоме је довољно да погледаш око себе и видећеш примере овога.

Пре коју седмицу у недељу ујутро сам био у старом делу Јерусалима, унутар Јопа капије, и ценкали смо се са једним власником радње. И чуо сам недалеко од мене буку и окрену сам се да видим шта је то. Видео сам једног лика који је био свечано обучен који је био намрштен. Изгледао је свирепо са киселим лицем. Имао је златан штап, велики црвени шешир на глави и црни огртач. Ишао је уском улицом у старом делу Јерусалима. И иза њега су ишли други ликови у црним одорама и црним капама који су такође били намрштени, ходајући у ритму. Ишли су да објаве црквене службе. Власник радње је прокоментарисао, „Ето, Хришћани иду у цркву.“

Намрштени, бесног погледа, свирепог изгледа, ходали су једни поред другога, у четири реда. Сви они и овај главни са том буком, и ето Хришћана. Ја сам помислио, ако је то

Хришћанство, ја га не желим. Они су га направили тако компликованим. Направили су да буде тако да ка Христу можеш прићи само преко овог компликованог начина.

Павле каже, „Ја сам љубоморан за вас. Хтео сам да вас представим као честите. И бојим се да вам неко не украде ту дивну једноставност која је у Христу.“ Кад год почнемо да стварамо религиозне системе, и хиреархије, са намером да покажемо људима да смо већи од њих, и зато носимо одоре одређених боја. Моја одора говори да сам изнад тебе...желим да сви знају колико сам ја побожан и колико сам ја важан. И тако почнемо да стварамо ове системе важности и са њима одступимо од једноставности која је у Христу.

Ја волим обданишта. Ја волим да одем у учионице и да слушам како мала деца говоре о Богу. Једноставност њихове вере. Једноставност и отвореност њихове љубави. И њихова теологија зна бити мало чудна понекад. Једно јутро када се деца чула глас преко гласног система који је рекао, „Пажњу молим.“ Један дечак је рекао, „Је ли то Бог?“

Како ја волим њихову једноставност. Ја сам захвалан да ме је Бог створио као једноставну особу. Нисам компликован. Павле се бојао да су ови ликови дошли и да су почели да стављају свакојака правила и прописе. И када смо били у Израелу пре коју седмицу смо видели пример овога када смо били у једном ресторану. Један човек је дошао и тамо се налазила сребрна посуда са сребрном кутлачом, и он ју је узео...и мораш опрати руке на одређан начин одређен број пута. Не можеш само да узмеш сапун и воду и да опереш руке и да их осушиш на пешкиру. То није чисто. Мораш да следиш одређену рутину и на специфичан начин.

И видимо ове једноставне бебе у Христу у Коринту. Они су веровали у Исуса Христа, волели Господа, имали су супер време. И онда су се појавили ови лажни учитељи који су почели да стављају на њих свакојака правила и прописе, и са тиме су им одузимали једноставност коју су имали у Христу.

Јер ако онај који долази другог Исуса проповеда ког ми не проповедасмо, или другог Духа примите ког не примисте, или друго јеванђеље које не примисте, добро бисте потрпели. (11:4)

Који проповеда другог Исуса. Проповедање другачијег еванђеља. Има многих који су узели терминологију и променили је да бих збунили и обманули. Као пример овоме узмемо, Мормоме који говоре о својој вери у Исуса Христа и њиховој вери да је Он Син Божији. Они говоре о томе да је Он умро за наше грехе. Да је Он њихов спаситељ. И ако их слушаш лако бих дошао до закључка, „Па они верују у исто што и ја.“ Али, Исус, у којег они верују је Луциферов брат. И они верују да је Бог имао жељу да откупи свет, тако да је Он имао скуп и да је Луцифер дошао са планом откупљења. И да је Исус дошао са планом откупљења. И да је Отац изабрао Исусов план а не Луциферов и да је то наљутило Луцифера који је дошао на земљу да поремети Исусов план. И ово можемо да видимо у раскошу у њиховим церемонијама у храму. Може се видети та свађа између Исуса и његовог брата Луцифера око тог плана откупљења. Е то је тај други Исус о коме Библија овде говори, који је јединородни Син Божији.

Добро, ти говориш о Исусу, а који је то Исус? Ти говориш о Богу, али који је Бог у питању? Када говориш о Богу, да ли говориш о Адаму о којем је Бригам Јанг рекао да је једини Бог коме смо ми дужни? Онај који је затруднео Еву?

Битно је рећи да Мормони данас поричу Бригам Јангову теорију у томе да је Адам Бог. Они опоричу ту изјаву и битно је признати да је они поричу. Али они не поричу веровање да је Исус Луциферов брат. Али оно што они не схватају је то да је Бригам Јанг пратио основну Мормонску доктрину када је изјавио да је Адам наш Бог.

Шта је циљ сваког Мормона? Ако си веран, ако је твој брак оверен у храму, и ако останеш веран Мормон, ти и твоја жена ћете постати богови. Ти ћеш имати своју планету, и ти ћеш бити у могућности да населиш своју планету, да започнеш свој експеримент. Ти можеш да надгледаш своју планету и ти ћеш бити Бог те планете. А ми остали добри људи ћемо бити твоји анђели и мораћемо да чекамо на тебе да извршујемо твоју вољу. То је Мормонска доктрина. Уздизање ка божанству ка томе да једнога дана постанеш бог.

Шта је Бригам Јанг урадио? Он је узео ту доктрину корак уназад. Другим речима, зашто би ми веровали да је све почело пре неких шест хиљада година са Адамом и Евом? Видите, Адам је био добар и веран Мормон на некој другој планети негде. Они су били запечаћени у браку и тако да је он дошао са једном од својих небеских жена, Евом, и они су почели да настајују земљу. Тако да је Бригам Јанг узео Мормонску доктрину један корак назад. И они су ужаснути мишљу да је Адам наш Бог, али оно што је Бригам урадио је узео ту постојећу доктрину и применио је уназад, уместо унапред. Видиш, ако смо ми Мормони, онда сви ми напредујемо ка божанству ка томе да постанемо богови.

Чини ми се да се негде у подсвести сећам да сам чуо некога да је рекао да би они постали богови само ако би узели то воће које им је Бог рекао да не узму. Лукавост. Водећи их даље од једноставности које је у Исус Христу.

Зато Павле каже,

Јер мислим да ни у чему нисам мањи од превеликих апостола. (11:5)

Другим речима, „Ја незаостајем низаким, нисам на другом месту.“ Они су оптужили Павла да је груб у свом говору. „Његов говор је гнусан. Он пише ова моћна писма, али његов говор је прост. Он као особа је кржљавац.“ И зато он каже,

Јер ако сам и простак у речи, али у разуму нисам. Но у свему смо познати међу вама. (11:6)

Другим речима, „Ја сам био потпуно искрен пред вама. Ја се нисам крио, ја се нисам трудио да сакријем ствари од вас нити сам живео двоструким стандардом.“

Или грех учиних понижујући се да се ви повисите? (11:7)

„Ја нисам дошао до вас као неко важан. Ја нисам дошао са апостолским ауторитетом наређивајући људима. Ја сам дошао као слуга. Ја сам дошао у једноставности говора и понашања, али нисам једноставан у разуму. Ја знам боље. Али сам намерно међу вама био такав какав сам био. Ја нисам уздизао себе. Да ли сам погрешно то што сам понизио себе...да би сте ви могли бити уздигнути?“

Јер вам забадава Божије јеванђеље проповедих. (11:7)

Када је Павле био у Коринту он је одбио да прими новчани прилог. Он није дозволио њима да га они новчано подрже. Његова финансијска подршка је делом дошла од цркве у Филипу, који су је послали а када је био у потреби за новцем он је радио правећи шаторе. „Само зато што нисам узео ваш новац, нисам вас опељешо.“ Ови који су оговарали Павла, ови лажни учитељи који су умаловажали Павла су пљачкали људе. Они су имали свакојаке начине на који су тражили новац од људи. Опељешивали су Божије стадо. А успут су омаловажавали Павла. Павле каже,

Од других цркава отех узевши плату за служење вама; (11:8)

И он не мисли буквално да је отимао од других цркава, него шта мисли је да је примао новчану подршку од других цркви да би могао да служи њима у Коринту.

Јер моју сиротињу попунише браћа која дођоше из Македоније, и у свему без досаде вама себе држах и држаћу. Као што је истина Христова у мени тако се хвала ова неће узети од мене у ахајским крајевима. (11:9-10)

„Ви не можете рећи да сам ставио на вас терет да ме новчано подржавате говорећи колико сам у потреби. Ја нисам дошао да вас опељешим. Ја нисам дошао да вас искористим. Зато што нисам ништа узео од вас.“

Зашто? (11:11)

Зашто нисам?

Што вас не љубим? (ко да не знате) Бог зна. А шта чиним и чинићу, Да одсечем узрок онима који траже узрок, да би у ономе чиме се хвале нашли се као и ми. (11:11-12)

Другим речима, „Ово сам урадио. А они који говоре лоше о мени, ја бих волео њих да видим да ли они могу ово исто да кажу. Ако су они ти важни апостоли, као што тврде да јесу, нека онда ураде оно што сам ја урадио. Хајде да се потруде да не узму ништа од вас. Колико дуго ће они остати ако не бих имали новчану корист од вас. Хајде да видимо где је та права љубав. Немојте их новчано подржати па видите шта ће бити.“

Јер такви лажни апостоли и преварљиви посленици претварају се у апостоле Христове. И није чудо, јер се сам сотона претвара у анђела светла. Није дакле ништа велико ако се и слуге његове претварају као слуге правде, којима ће свршетак бити по делима њиховим. (11:13-15)

Ови ликови долазе представљајући се као јако важне личности, да су духовни и побожни. Јуче сам баш примио позив из Гватемале, поприлично очајан позив. Један лик је дошао из Сједињених Држава тамо са доктрином *Синова Божијих*. Он је донео ту доктрину и неке од цркава које су примиле ту поруку сада пролазе кроз свакојаке проблеме због ове погибне доктрине.

Суштина ове доктрине је у учењу да ћемо се сви ми једнога дана објавити као синови Божији и да је то у ствари Исусов други долазак. Он неће буквално доћи, него да Он долази кроз своју цркву и да ће се он објавити кроз цркву, и да ћемо ми бити објављени као синови Божији. Ми смо Исусов други долазак. И момента када се ми објавио у тој силној сили, ми ћемо одједном бити супер светци, ми ћемо преузети свет. И ова доктрина у себи има доста егоса у себи и поноса, „Којом ћеш ти земљом управљати?“ „Ти ћеш бити динамичан, силан и манифестован. Цео свет ће ти се клањати зато што си син Божији.“ И сличне изјаве. Свет чека да се ти објавиш. И све што ми треба да урадимо да би се ово догодило је да постанемо савршени, и онда ћемо бити манифестовани. Ако је тако, онда ћемо се начекати зар не?

И на одређеним тв станицама можете да чујете овакво учење. Један од ових лажних учитеља има златан олтар и круну и остало. За мене овакви људи нису објављење него су одвратност.

Тако да се они представљају као службеници светла, као апостоли. Али Павле каже, „То није ништа посебно јер и сам Сотона се претвара као анђеоло светла да бх могао да превари. Тако да и они који њему служе раде исте ствари, ништа ново.“

Опет велим да нико не помисли да сам ја безуман; ако ли не, а оно барем као безумног примите ме, да се и ја шта похвалим. (11:16)

„Прислили сте ме да то учиним, па ћу учинити.“

Будући да се многи хвале по телу, и ја ћу да се хвалим. Јер љубазно примате безумне (примили сте ове безумнике драговољно) кад сте сами мудри. (11:18-19)

Павле их укорава. „Преварили су вас. Ухватили сте њихов мамац. Ви сте тако мудри и дозволили сте овим безумницима да вас обмане.“

Јер примате ако вас ко натера да будете слуге, ако вас ко једе, ако ко узме, (11:20)

Они су вас опељешили.

ако вас ко по образу бије, ако се ко велича. (11:20)

„Они узимају ваш новчаник, и ви их примате. Надмудрили су вас, тотално вас имају.“ Павле каже,

На срамоту говорим, јер као да ми ослабисмо. На шта је ко слободан (по безумљу говорим), (11:21)

Ови ликови су веома дрски,

и ја сам слободан. (11:21)

Ови ликови,

Јесу ли Јевреји? И ја сам; Јесу ли Израилци? И ја сам? Јесу ли семе Авраамово? И ја сам; Јесу ли слуге Христове? (Не говорим по мудрости) ја сам још више. Више сам се трудио, више сам боја поднео, више пута сам био у тамници, много пута сам долазио до страха смртног; Од Јевреја примио сам пет пута четрдесет мање један ударац; Трипут сам био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мном разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом; У труду и послу, у многим неспавању, у гладовању и жеђи, у многим пошћењу, у зими и голотињи; Осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве. Ко ослаби, и ја да не ослабим? Ко се саблазни, и ја да се не распалим? Ако ми се ваља хвалити, својом ћу се слабошћу хвалити. Бог и Отац Господа нашег Исуса Христа, који је благословен вавек, зна да не лажем. У Дамаску незнабожачки кнез цара Арете чуваше град Дамаск и хтеде да ме ухвати; и кроз прозор спустише ме у котарици преко зида, и избегах из његових руку. (11:22-32)

И ово нам јасно показује да није све забележено у књизи Дела Апостолска. Павле је писао ову посланицу из Ефеза и то видимо у Делима Апостолским у деветнаестом поглављу. И када читаш Дела Апостолска и када стигнеш до деветнаесте главе само три од ових горе наведених ствари видиш. Али све ово се десило прије деветнаесте главе Дела Апостолских. Тако да можемо да видимо да није све забележено у Делима Апостолским. У њој углавном видимо најистакнутије догађаје. Павле нам овде каже још више ствари кроз које је прошао. Каже нам мало о том каменовању у Листри и сличне догађаје. Али, кроз

шта је све овај човек прошао само зато да бих могао да проповеда еванђеље Исуса Христа људима који никада нису чули, је задивљујуће.

Ти мислиш да си заиста урадио нешто за Господа? Мислиш да си се заиста жртвовао за Бога? Мислиш да си заиста предан? Погледај на Павла. Ја волим Павла. Чак, он ће бити један од првих људи које ћу потражити када стигнем у небо. Ја му се нећу представити него ћу само доћи да га слушам. Једва желим да га видим. Он је пример за мене. Ја нисам нигде близу њега гледајући шта је све он урадио. Ја не припадам у истој лиги. Он је у првој лиги а ја сам ту негде у некој регионалној лиги. Која преданост. И због ових оптужби је приморан да изложи кроз шта је све прошао. И да га ови нису оптуживали ми никада не бих смо сазнали све ове ствари о Павлу. Али, он је осећао потребу да подели све ово. Ови ликови су говорили, „Ми смо Јевреји. Ми смо ово, ми смо оно.“ А Павлов одговор је, „Они мисле да су нешто посебно, али се не могу поредити са мном, ако желе да се хвале са оваквим стварима.“

12. поглавље

Али ми се не помаже хвалити, јер ћу доћи на виђења и откривења Господња. Знам човека у Христу који пре четрнаест година (или у телу не знам; или осми тела, не знам: Бог зна) би однесен до трећег неба. (12:1-2)

Сигуран сам да сте чули да неки говоре да је Павле имао ван телесно искуство. И то је интересно да они знају шта је Павле имао, а он сам каже да не зна. „У телу не знам, или изван тела, не знам.“ И ако одеш четрнаест година уназад видећеш да је то било у време када је Павле био у Листри, и веома је могуће да је то то искуство о којем Павле сада овде говори. Сећете се да смо читали да су каменовали Павла у Листри, и да су га извели изван града мислећи да је мртав, и да су Павлови пријатељи стојали око њега оплакиваши га. Мислили су, „Јадан Павле. Готова је његова служба.“ И његово млитаво тело је тамо на земљи и они који су га кемновали су отишли кући мислећи, „Отарасили смо га се. Мртав је.“ Пријатељи га оплакују и одједном Павлове се очи отворе, и он устане. И прве речи из његових уста су, „Хајдемо назад да проповедамо еванђеље.“ Павле, ти мора да си луд.

И веома је могуће да је Павле заиста умро и да је његов дух био узет у небо у том моменту. И могуће је да он о овоме говори јер се то догодиле пре четрнаест година. Прије него ли је написао ову посланицу он каже, „Ја знам човека у Христу који је прије четрнаест година, да ли у телу или изван тела, не знам.“ Да ли сам заиста био мртав или не, је оно шта он каже овде. „Могуће је да сам био мртав и да сам имао ван телесно искуство. Мој дух, знам да је мој дух отишао у небо. Али не знам да ли сам заиста био мртав или не. Али оно што знам да је мој дух отишао у небо.“

Он овде износи интересантну ствар, а то је да он није знао да ли је био мртав или не, али оно што је знао је да је његов дух био у небу, да је био свестан тога да је тамо, и да је чуо ствари које не бих смео поновити. И то нам показује да је дух у моменту у небу да смо у свесном стању у небу када умремо. Павле каже, „Ја не знам да ли сам био мртав или не.“ Ако бих у смрти прешао спавајуће стање тј. стање сна, онда бих Павле рекао, „Имао са дивну визију. Ја не бих могао бити мртав јер сам знао тачно шта се догађа.“ Али оно шта он каже је, „Ја не знам да ли сам био мртав или не. Али оно што знам је то да сам био узет у треће небо. Да ли у телу или ван тела, не знам. Али оно што знам је да сам био узет.“

И знам за таквог човека (или у телу, или осим тела, не знам: Бог зна) Да би однесен у рај, (12:3-4),

Сећате се да је Исус рекао, „Данас ћеш бити самном у рају“ (Лукино еванђеље 23:43).

и чу неисказане речи којих човеку није слободно говорити. (12:4)

И тачније преведено можемо рећи да оно шта каже овде је да бих био злочин да их каже. Не постоји језик, не постоје речи које би могле да опишу шта се догодило.

Читао сам о једној девојчици која је била слепа и да није било наде за њено стање. И онда је један веома добар лекар извршио серију операција на њеним очима. И после тих операција су почели да скидају превоје са њених очију, један по један. Тако да сваки пут када бих један завој био скинут светлост би могла све јаче и јаче да доприје до њених оптичких нерва и тако све до задњег. Девојчица је седела на мајчином крилу, и када су скинули задњи, она је погледала око себе. Први пут је могла да види мајчино лице, лекарево лице, собу. Сишла је са мајчиног крлиа и отишла је до прозора и погледала

споља. Видела је плаво небо, зелену траву, цвеће, дрвеће и децу како се играју. Заплакала је. Затим је дотрчала до мајке плачући. Мајка ју је упитала, „Шта се десило? Шта није уреду?“ Девојчица је одговорила, „Мама, зашто ми ниси рекла да је овако предивно?“ Мајчин одговор је био, „Драга, покушала сам али је заиста тешко описати боје, облаке, небо. Пробала сам најбоље што могу.“

Када стигнемо у небо причи ћемо Павлу и упитати га, „Павле ти си био ту. Зашто нам ниси рекао да је овако предивно?“ „Рекох ти, био би злочин покушати да опишем.“ Не постоје речи које могу да опишу славу, лепоту неба. Знате да због нашег погрешног схватања неба или недостатка вере да ми оплакујемо верника или верницу када умру. „Штета. Би је тако млад, штета.“ О, какав благослов, он више не мора да живи у овом прљавом свету.

Ако би заиста разумели небо, славу...не бисмо плакали за неким. Плакали бих за себе јер смо ми ти који смо остали. Али немој да плачеш за њима. То је лудост. „Узет у рај. Чуо сам ствари које би било незаконито да их кажем.“

Тим ћу се хвалити, а собом се нећу хвалити, већ ако слабостима својим. Јер кад бих се и хтео хвалити, не бих био безуман, јер бих истину казао; али штедим да не би ко више помислио за мене него што ме види или чује шта од мене. (12:5-6)

„Не желим да ви мислите...не желим да мислите да сам је неко или нешто посебно јер је Бог урадио све ово за мене.“ Павле се није трудио да уздигне себе у њиховим очима. Он је био присиљен да се брани и своју позицију јер истина о којој је говорио је била доведена у питање. И то је једини разлог зашто је он говорио ове ствари њима, јер је истина била угрожена. И каже, „Али рећи ћу вам у чему желим да се хвалим. Хвали ћу се својим слабостима.“

И да се не бих понео за премнога откривења, даде ми се жалац у месо (телу), анђео сотонин, да ме ћуша да се не поносим. (12:7)

Овде Павле говори о свом трну у телу. И грчка реч употребљена овде за трн је шаторски колац. Када Бедуини поставе шатор, интересантно је то да су жене те које поставе шатор јер мушкарци уопште немају појма како то да ураде. Мушкарци знају како да скувају кафу али немају појма како да поставе шатор јер то сматрају женским послом. И жене морају поставе и да сруше шатор по жељи мушкараца.

Мушкарац је тај који одлучује када ће се покренути јер је то његов посао. Нема довољно траве за овце па је време да променимо локацију. И он ће одлучити где ће шатор бити постављен али неће ни прст померити да помогне у постављању јер је то посао за жене. И тамо у пустињи у дивљини где они постављају шаторе знају бити јаки ветрови тако да морају да користе колце који су неких четрдесет и пет центиметара дугачки, да би шатори могли да издрже сав тај ветар.

Павле каже да има осећај таквог колца у телу. Не говори о малом трну који више досадан него болан, него нешто што је баш значајно. И он каже да му је овај трн дат. И нисам сигуран да је Павле да је знао да му је овај трн дат и да се он молио да тај трн буде уклоњен. То је нешто што је он сазнао кроз молитву. И мислим да је Бог намерно изоставио детаљ о овом трну, шта је он тачно. Постоје нагађање и многи су покушали да погоде шта је у питању. Неки мисле да је у питању очна ориентална болест због које је било непријатно гледати у Павла. Неки мисле да је у питању једна врста маларије која је уобичајна у делу Азије и да га је она толико онеспособила да је имао константне мигрене. Постоје свакојака нагађања али ми заиста не знамо шта је у питању. Свето Писмо нам не каже, тако да је све остало само нагађање. И заиста је боље да ако Свето Писмо не каже нешто о нечему да и ти онда некажеш нешто о томе.

Ја верујем да је Бог намерно изоставио да нам каже какав је трн у питању да бих се ми могли поистоветити са Павлом и његовим искуством. Јер ако бих знали шта је тачно у питању, онда бих рекли, „Па то је Павле, мој је другачији. Бог је могао то да уради за Павла, али мој је другачији од Павловог.“ Чињеница да не знамо је зато да бих могли да се поистовечимо са њим. Јер тај трн је био досадан и болан. То је била слабост. И он је зове слабост и она се може превести као болест. Тако да Павле говори о својој слабости или болести, шта год да је.

И он га зове Сотонин анђеол, да га ћуша, али Павле је открио да му је дат. Другим речима, он је открио да постоји божанска намера иза тога. То је нешто што је Бог дозволио у његовом животу.

Зато трипут Господа молих да одступи од мене. (12:8)

„Трипут“ Павле каже, „Молих Господа да одступи тј. да га уклони од мене.“ Он је тражио од Бога да уклони нешто што је Бог довео у његов живот. „Да одступи он мене.“

И рече ми: Доста ти је моја благодат (милост); јер се моја сила у слабости показује сасвим. (12:9)

Видимо је Павле дошао до сасвим новог става поводом овог трна кроз Светога Духа. У прошлости се молио да га Бог отклони а сада каже да се „хвали“ њиме.

Дакле ћу се најслађе хвалити својим слабостима, (12:9)

„Јер Божија се снага у потпуности види кроз моје слабости, ја ћу се зато хвалити слбостима.“

да се усели у мене сила Христова (да би се Божија сила приказала у мом животу). (12:9)

И затим каже,

Зато сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христа: јер кад сам слаб онда сам силан. (12:10)

Зашто? Зато што сада очекујем Божију снагу. Тако да видим да је ово начин који је он користио да се супростави том трну у телу. Видиш, Бог није услишио његову молитву, јер је Бог тај који је у контроли. Бог не мора да услиша моје молитве када се молим. Бог није џини. Он није ту да услиши моје три жеље. Он није ту да се подреди мојим захтевима. Ја не управљан универзумом. И ако бих заиста био искрен и имао добар разум ја се не бих трудио да управљам мојим животом. Него бих подредио мој живот Њему. Подредио бих моју судбину Богу. Тражио бих да ме Бог води и да Он управља. Лудост је од особе која покуша да управља Богом да би се Бог подредио његовој вољи и захтевима.

Шта ја знам? Шта ја разумем о стварима које се дешавају око мене? Ја могу само да видим мали део целе слике. Веома често сам погрешно у неким одлукама пошто нисам знао целу истину. И када сам сазнао целу истину онда сам се осрамотио. Види само шта сам урадио. Да ли знаш шта сам урадио. Сада знам целу истину. Отписао сам тог лика и рекао сам да је глуп. И сада је он прави судија и морам да га видим следеће недеље. И да сам само знао. Тако да ето мене, ограниченог у разумевању и знању говорим Богу, „Ево Боже, ово је што желим да урадиш за мене ако хоћеш да наставим да те служим. Било би боље да то урадиш, а ако не онда нећу више веровати. Ако не урадиш то за мене онда ме заборави.“ И тако ми покушавао да присилимо Бога да се подложи нашој вољи.

Павле се молио и добио је одговор. Иако одговор није био онакав какав је он хтео да буде. И често је тако. Бог нам не да оvek оно за шта се молимо јер је тако боље за нас. И оно што је Бог имао за Павла је веће откровење Бога. „Павле, без обзира кроз шта пролазиш Моја благодат је довољна за тебе. Ја ћу се побринути за тебе.“ „Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује сасвим.“

Видиш, ово ново откровење је дало сасвим нов поглед Павлу ка том трну. Уместо жаљења и говора, „Боже, узми ово. Боже, отклони ово,“ он каже, „Уреду. Хвалићу се овим трном јер кроз њега сам дошао у дубље заједништво са Богом где знам више о Његовој сили у мом животу него што сам то прије знао.“ И Бог је преокренуо овај трн у Његов инструмент да бих ме довео у дубље искуство Божије силе у мом животу. Тако да ћу се хвалити овом слабошћу. Јер када сам слаб, онда сам заиста јак. И промена у Павловом ставу према овом трну је дошло кроз молитву.

И веома често је то највећи резултат молитве, највећи одговор на молитву није да нас изведе из околности него Божија милост која је сасвим довољна да нас проведе кроз околности са победом у нашем срцу. И то је много веће сведочанство овоме свету, да када пролазимо кроз ово искушење ја могу да одржим радостан дух и победу у срцу. То је у потпуности много веће сведочанство него што би било моје прислићивање Бога тако што бих ме спасио и извукао из моје дилеме. Павле каже,

Постадох безуман хвалећи се: ви ме натерасте; јер је требало да ме ви хвалите; (12:11)

„Ето...натералисте ме да се хвалим, али би требало ви да ме хвалите.“

јер ни у чему нисам мањи од превеликих апостола, ако и јесам ништа. (12:11)

Интересантно зар не? „Ја нисам иза тих великих апостола иако сам ништа.“ Нека нам Бог помогне да схватимо ово. Сви смо ми ништа. И када помислиш да си нешто, онда вараш себе и у опасној си позицији када заиста почнеш да мислиш да си нешто посебно. Бог је рекао Павлу да је Његова милост за њега довољна.

Шта год да Бог уради за тебе, Он то ради на основи Његове милости а не зато што ти то заслужујеш. То ради зато што је пун љубави, зато што је милосрдан и зато сви ми искусимо сву довољну благодат Божију. Нико од нас је не заслужује. Благодат даје Богу могућност да ради у нама.

Јер знаци апостола учинише се међу вама у сваком трпљењу, у знацима и чудесима и силама. (12:12)

Оно што Павле овде каже да је знак апостолства тај дар да се чине чуда. Били су чудотворни знаци који су их пратили. То је саставнио део апостолства тих дана био. То је једна од ствари које су гледали у апостолима. Да имају та чудотворна дела у њиховим службама.

Јер шта је у чему сте мањи од осталих цркава, осим само што вам ја сам не досадих? Баците на мене ову кривицу. (12:13)

„Једина разлика између вас и осталих цркава је био у томе што ви нисте дали мени новац. Нисте ме финансијски подржавали. И зато ми опростите.“

Ево сам готов трећи пут да вам дођем, и не досађујем вам (нисам вам ни пре, нећу ни сада досађивати); јер не тражим шта је ваше него вас. (12:14)

Волим ову изјаву. „Ја нисам ту да бих се обогатио. Ја сам ту зато што вас волим. Не желим ваше ствари, желим вас.“

Јер деца нису дужна родитељима имања тећи него родитељи деци. (12:14)

Ја не бих требао да наслеђујем нешто од моје деце. Она требе да наследе од мене. Ја треба да се бринем за њих. Ја не бих смео да кажем свом сину, „Сине, потребна ми је твоја помоћ. Помози свом оцу.“ И моја деца верују у овај стих. Они дођу и кажу, „Тата, можеш ли да помогнеш?“ И тако треба да буде и мени се свиђа тако.

А ја драговољно потрошићу и бићу потрошен за душе ваше, (12:15)

Волим ово. А ти? Волим Павлов став према њима. „Ја не желим оно што ви имате. Ја желим вас. И драговољно ћу потрошити и бити потрошен за вас. Као родитељ желим да се побринем за вас. Не треба да се бринете за мене. Драговољно ћу потрошити и бити потрошен за вас.“

ако и љубим ја вас одвише, а ви мене мање љубите. Али нека буде, ја не досадих вама, него лукав будући добих вас преваром. Еда ли вас шта закидох преко кога од оних које слух к вама? Умолих Тита, и с њим послах брата: еда ли вас Тит шта закиде? Не ходисмо ли једним духом? Не једним ли стопама? Мислите ли опет да вам се одговарамо? Пред Богом у Христу говоримо, а све је, љубазни, за ваше поправљање. (12:15-19)

„Ми смо ту и наша жеља је да вас уздигнемо, цео циљ је да вас изградимо.“ И ово је веома битан део службе, битна филозофија службе. И многи људи не схватају то. Има многих који дођу да посете нашу цркву да виде шта је тајна успеха Голготе. Они желе да виде тајну наше службе да би они могли да то ураде исто у својим местима. Они буду ту на пар служби и онда упитају, помоћног пастора, „Шта је ваша тајна?“ А његов одговор је, „Ми немамо тајну.“ „Ма хајде, можеш нама слободно рећи.“ И овде је та суптилна ствар. Људи је обично не виде. Али о томе Павле овде говори.

Постоје многе службе које постоје зато да би се њима служило. Постоје многи радио програми са том сврхом. „Желимо да нам пишете ове недеље. И ако нас не подржите финансијски мораћемо да престанемо са емитовањем.“ Ова служба је подржана од стране Божијих људи. И они увек износе своје потребе и траже да се служи њиховим потребама. И они постоје зато да би се њима служило.

Павлова служба није била таква. Циљ Павлове службе је био да служи људима. Не да узме од њих него да им да. И то је филозофија коју ми користимо овде у Голготи, да дамо људима, да служимо људима а не да тражимо од људи да они нама служе. И због тога не чујете од нас да тражимо да дате новац. Ми вам дамо могућност да дате ако желите. Ми кажемо, „Ако желите да дате, можете то учинити.“ Ми не кажемо, „Народе, тражимо од вас не да дате из врха вашег новчаника, него из дна вашег срца.“ Ми не користимо такве лукаве изреке да би добили од вас. Можете да дате ако хоћете и ако то чините драговољно и радостно. А ако нећете не морате. И ми вам то отворено кажемо јер не желимо да нам ви служите него ми вама. Ми смо ту да вама служимо. И то је основна филозофија иза наше службе и то је позајмљено од апостола Павла. Ми се трудимо да изградимо вас.

Јер се бојим да кад по чем дођем нећу вас наћи какве хоћу, (12:20)

„Долазим по трећи пут до вас и бојим се да вас нећу наћи онакве какве се надам да вас нађем.“

и ја ћу се наћи вама каква ме нећете: да како не буду свађе, зависти, срдње, пркоси, опадања, шаптања, надимања, буне: Да ме опет кад дођем не понизи Бог мој у вас, и не усплачем за многима који су пре сагрешили и нису се покајали за нечистоту и курварство и срамоту, што починише. (12:20-21)

Павле каже, „Бојим се да када дођем и ако ствари нису уреду, да ћу морати да доведем ствари у ред и Бог ће се побринути за неке од вас.“ И оно што он заиста каже је да ће неки од њих проћи као што су Ананија и Сафира прошли. Сећате се како их је Бог убио? И Павле упозорава Коринћане, „Ако се не средите, бојим се да ћу морати да присуствујем сахрани неких од вас. Да сила Божијег Духа која ради кроз моју службу и мој живот ће заиста да буде тежка и оштра и да ће неки од вас умрети.“

Пре много година смо били замољени од надлежних да водимо цркву у Чино региону коју смо не тако вољно прихватили. И у питању је била велика црква и пастор који ју је започео се на жалост нашао у моралном греху и морао је да напусти цркву. Људи у цркви су били шокирани и повређени и надлежни су желели да одем у ту цркву и да покушам да је поново саставим. Тако да смо отишли и говорили смо у цркви као и други пастори и црква је онда требала да гласа ко ће да буде пастор. И ја сам рекао надлежном да нисам заинтересован јер имам мању цркву у којој волим да будем и да волим службу коју имам за људе у тој цркви. Али ипак у мом срцу сам осећао да је Бог желео да одем у ту другу цркву. И то је заиста била Божија воља али ја сам се супростављао њој, јер да будем искрен нисам баш био одушевљен местом а волео сам место у ком живим. И дошло је да чланови цркве гласају и надлежни ми је упитао, „Да ли би било уреду да оставимо твоје име на гласачком листићу за пастора?“ И ја сам одговорио, „Да наравно ако и даље имам опцију да одлучим да не дођем.“ И он је одговорио, „Да, нећу те прислвити да дођећ ако нећеш, али би волео да имам твоје има на гласачком листићу.“

Тако да сам рекао жени, „Ставићемо ово на Господа, ако у првом кругу гласања једногласно одлуче да ме имају као пастора онда ћемо знати да је то Божија воља и отићемо.“ И ја сам мислио да је то немогуће јер заиста у срцу нисам хтео да се преселим. Али сам и даље осећао да ми је Бог говорио да идем. Тако да смо примили телефонски позив од надлежног који је рекао, „Пасторе Чак. Црква је гласала и у првом кругу гласања једногласно је одлучила да дођеш и да будеш наш пастор.“ Ја сам га упитао, „Да ли си сигуран да су једногласно одлучили?“ „Да сигуран сам,“ је био његов одговор. Онда сам рекао мојој жени Кеј, „Шта ћемо сада?“ А она је одговорила, „Па, изгледа да треба да одемо тамо.“ Тако да смо се спремили да се преселимо.

У Среду навеће, ноћ прије него ли ћемо се преселити, једна жена из те цркве је одлучила да узме групу људи заједно и да подрже пастора који је морао да напусти цркву због тог моралног греха и да се супроставе нашем доласку. Тако да је започела ту групу у цркви. Почела је да зове људе и да их окреће против нас. И ту Среду увече је та жена погинула у саобраћајној несрећи. Веома интересатно ствар. Ја верујем да је у питању била веома слична ствар као овде са Павлом, „Ја не желим да вас оплакујем, ако вас нађем у овим лошим условима.“ Бог ће се веома оштро супроставити онима у цркви да бих заштио своју цркву. И било је још овавим сличним ситуацијама. Не да сам ја Павле, или да покушавам да кажем да сам ја неко, али је то Божије дело, и особа која се усуди да стане насупрот Божијем делу заиста се ставља у незгодну ситуацију.

Ја се не бих усудио да станем против Божијег дела. Могао би да поделима са вама још сличних догађаја. Али, особа које се супростави Божијем делу ставља себе у веома незгодну ситуацију и Павле упозорава против тога.

13. поглавље

Ово трећи пут идем ка вама; у устима два или три сведока остаће свака реч. Напред казах и напред говорим како у вас бивши други пут, и сад не будући код вас пишем онима који су пре сагрешили и свима осталима да ако дођем опет нећу поштедети.

(13:1-2)

Бићу строг према вама следећи пут.

Јер тражите да испушате Христа што у мени говори, који међу вама није слаб, него је силан међу вама. Јер ако и распет би по слабости, али је жив по сили Божијој; јер смо и ми слаби у Њему, али ћемо бити живи с њим силом Божијом међу вама. Сами себе окушајте јесте ли у вери, (13:3-5)

Павле овде каже, „Слушајте, ја долазим и неће вам бити лако. Доћи ћу не у слабости него у сили Божијег Духа да бих се могли суочити са проблемима које имате у Коринту. Зато би било боље да се преиспитате, јер када дођем неће бити лако.“

Сећате се када је Павле био на Крту служећи гувернеру Сергију Паулусу, који је био веома заинтересован за то шта му је Павле говорио, да се појавио онај лик Елимеј говорећи против Павла. И Павле се окренуо ка њему рекавши, „Нека те Бог удари са слепоћом.“ У том моменту је тај лик ослепео и све је обухватио страх. Сви су говорили, „Какав је ово проповедник?“ И због тога су дали још већу пажњу Господу.

Павле каже, „Када будем дошао доћи ћу у сили. Чак је и Христ распет у слабости али је у сили ускрснут. Ја сам слаб у Христу, али ћу доћи у сили. И зато би било боље да се преиспитате да ли сте у вери и,“

сами себе огледајте. Или не познајете себе да је Исус Христос у вама? Већ ако да у чему нисте ваљани. А надам се да ћете познати да ми нисмо неваљани. А молимо се Богу да ви не чините никакво зло, не да се ми ваљани покажемо, него да ви добро чините, а ми као неваљани да будемо. (13:5-7)

Или, „ви нас сматрате неваљанима.“

Јер ништа не можемо на истину него за истину. Јер се радујемо кад ми слабимо, а ви јачате. А зато се и молимо Богу, за ваше савршенство. (13:8-9)

Зар није ово славно? Овде ови ликови заиста задају Павлу тешко време говорећи против њега али и поред тога Павлово срце за њих је да они буду савршени. Он чезне, он каже, „Волео бих да сте јаки а ја слаб. Желим да ви будете савршени.“

Зато, не будући код вас, пишем ово да кад дођем не учиним без штеђења по власти коју ми је Господ дао на поправљање, а не на раскопавање. (13:10)

„Ја не желим да дођем у сили него желим да дођем да вас изградим.“

А даље, браћо, радујте се, савршујте се (ова реч значи дођите до пуне зрелости), утешавајте се, једнако мислите, мир имајте: и Бог љубави и мира биће с вама. (13:11)

Ово су дивне поруке охрабрења од стране Павла. Будите зрели, утешавајте се, будите једног ума, живите у миру.

Поздравите један другог целивом светим. (13:12)

И овај поздрав и дан данас постоји мало измењен у многим деловима света, где се даје пољубац у образ.

Поздрављају вас сви свети. Благодат Господа нашег Исуса Христа и љубав Бога и Оца и заједница Светог Духа са свима вама. (13:12-13)

Приметите спомен тројства овде. „Милост Господа нашега Исуса Христа, љубав Бога Оца и заједница Светог Духа, са свима вама.“ Павле спаја Оца, Сина и Светог Духа у овом поздраву за Коринтску цркву.

Хвала ти Оче, за Твоју реч, лампи нашим стопама и светло нашем путу. Желимо да ходамо у њеној истини. Помози нам Оче да растемо да будемо потпуно зрели. Помози нам Господе, да ходамо у јединству, да ходамо у љубави и миру. Помози нам Оче, да искусимо Твоју милост која је у потпуности довољна, да би могли да научимо да се радујемо у невољи Господа. Ми знамо да ће то донети стрпљење а стрпљење искуство, а искуство наду. Господе, да схватимо да си Ти у контроли у свим ситуацијама које нас окружују. И предајемо чување наших душа Теби, кроз Исуса. Амен.

Следеће недеље ћемо урадити прва два поглавља посланице Галаћанима. И како идемо даље, све је боље и боље. Урадите домаћи. Прочитајте Глаћане ове недеље. Упознајте се са позадином ове посланице, тако да када се поново видимо следеће недеље можемо бити обогаћени кроз реч Божију и Христову љубав и силу Светог Духа. Да би могли да узрастемо у свим стварима које се тичу Исуса Христа у зрелости у нашем ходу са Њиме. Нека Господ буде са вама, и нека Његова рука буде на вама да вас благослови кроз ову седмицу и искусите све више и више Његову љубав и милост у вашем животу. У Исусовом имену.